

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Βιβλιοθήκη Μ. Α. Αναστασίου
77.

64 ΤΟ (B D)

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΕΞ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΚΑΝΗ

ΔΕΥΚΑΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ
ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΦΗΚΑ:

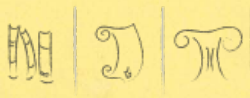

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΛΥΓΗ»

ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΑΠΑΝΤΟΓΙΩΡΓΑ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

1870

Παρ 7.7. 64

ΤΟ

185679
(B12753)

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΕΞ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΚΑΝΗ

ΔΕΥΚΑΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ
ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΦΗΚΑ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ:

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΑΥΓΗ»

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
1876
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΘΥΡΙΟΥ

Handwritten signature: Απ. Κ. Καραμυζουλάκης

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ γέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογρα-
φὴν μου θεωρεῖται τυποκλοπιμαῖον.

N. B. Zervas

ΤΩ
ΣΕΒΑΣΤΩ ΜΟΙ ΦΙΛΩ

ΚΑΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

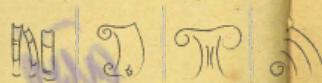
ΑΓΓΕΛΩ ΚΑΛΚΑΝΗ

ΕΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ

Ἡ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΥΤῆ ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Σεβαστέ μοι φίλε!

Πρὸ ἐνδῶ: καὶ ἐπέκεινα ἔτους ἔλαβον παρ' Ὑ-
μῶν ἐπιστολὴν συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ χειρογρά-
φου τοῦ ἀνεκδότου δράματός Σας εἰς portafoglio
τὸ ὅποιον ἀναγνοὺς μετ' ἐπιστασία: εἶδον, κατὰ
τὴν ἀσθενῆ γράμην μου, ἐφάμιλλον τῶν νεωτέρων
Εὐρωπαϊκῶν δραμάτων, διότι ἐγράφη κατὰ τὴν
νέαν δραματικὴν. Ἐν αὐτῷ αἱ σκηναὶ εἶναι σύρ-
τομοι, ἀναγινώσκων δὲ ἢ βλέπων τις αὐτὸ περι-
στατόμενον δὲν ἀπαυδᾷ ὑπὸ τῶν μακρῶν ἐκείνων
μοιολόγων ἢ διαλόγων τοσούτους οἱ πλείστοι
τῶν νῦν Ἑλλήνων δραματουργῶν σωρεύουσιν εἰς
τὰ δράματά των. Εἶναι τέλος δράμα ὅπερ ἀδιστά-
κτως δύναται τις γὰ παραβάλλει μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ
κοινοῦ διὰ ζωρῶν χειροκροτήσεων ὑποδεχομένων
Ἰταλικῶν ἢ Γαλλικῶν δραμάτων, ἅτινα ἀπειράκις
ἐν μεταφράσει διδάσκονται ἐπὶ διαφόρων σκηνῶν
τῆς Ἑλλάδος.

ΛΑΚΩΒΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΣΟΓΥΙΟΥ

Ἐπεὶ δὲ οἱ, εἰς τὰς μεταφράσεις ἔτινων ἔρ-
γων εὐμερῶς οἱ φιλοδραματικοὶ δέχονται, ἐπεικέες

ΠΡΟΛΟΓΟΜΕΝΑ.

— Ἰδοὺ καὶ πάλιν, φίλτατοι Κύριοι ἀναγνώ-
σται καὶ ἀξιέραστοι ἀναγνώστριαι, (ἐὰν εἰς
χεῖρας ἀναγνώστριων ἢ μεταφράσις μου αὕτη
περιέλθῃ), ἰδοὺ καὶ πάλιν προσέρχομαι Ὑμῖν
μὲ τὴν μεταφράσιν τοῦ ἀνεκδότου δράματος
«Τὸ Χαρτοφυλάκιον.»

— Αἰωνίως λοιπὸν, ἴσως εἶπη τις Ὑμῶν,
δράματα θὰ μεταφράζεις; Αἰωνίως εἰς τοῦτο
θὰ ἐνασχολεῖσαι; δὲν ἐπιχειρεῖς τίποτε ἄλλο,
ἐπωφελέστερόν τι, ἠθικῶς ἐννοεῖται.

— Σίβομαι τὴν συμβουλὴν σας· πλὴν νομίζετε
δτι ἐν τῷ δράματι οὐδεμίαν ἠθικὴν ὠφέλεια
ὑπάρχει;

Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ποτὲ δτι ἡ ἰδέα
αὕτη, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν θὰ εἰσχωρήσῃ
ἐν τῇ διανοίᾳ Σας, καθότι ἐὰν ἡ ἱστορία ἦναι
λίαν ἐπωφελής, τὸ μυθιστόρημα καὶ αὐτὸ ἐπί-
σης, ὡς ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντος τοῦ τερπνοῦ με-
τὰ τοῦ ὠφελίμου, τὸ δράμα, ἐὰν δὲν κατέχη
θέσιν ἀνωτέραν τούτων οὐδὲν ἦσσαν ὅμως ἐ-
ξισοῦται μετ' αὐτῶν· εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ λ
οῦ. Τὴν ἱστορίαν, τὸ μυθιστόρημα θ' ἀποσπ
σῇ ὁ γνωρίζων ν' ἀναγινώσκῃ
νὰ ἐννοήσῃ, ὥστε ἡ χρῆσι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΛΟΣ
ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

θὰ στρέψωσι τὸ βλέμμα καὶ ἐπὶ τῆς μεταφράσεως
ἔργου ὑπὸ Ἑλληνας γεγραμμένου, καὶ πλήρη πεποίθη-
σιν ἔχον] περὶ τῆς ἀξίας τοῦ Ὑμετέρου ἔργου, προ-
έβην εἰς τὴν ἐν μεταφράσει ἔκδοσιν αὐτοῦ ἀναμέ-
των τὴν κρίσιν τοῦ Κοινοῦ.

Ἄφιερῶν δὲ πρὸς Ὑμᾶς τὴν μετάφρασίν μου
ταύτην ἐκπληρῶ καθήκον ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τῆς
ἐγνωμοσύνης διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ δαψιλευομένην ὑπὸ τῆς
φιλίας Σας τιμὴν.

Ἡ ὑπερβάλλουσα πρὸς ἐμὲ εὐμένειά Σας ἐνθαρρύν-
ει με ὅπως ἐλπίσω εὖρον παρ' Ὑμῶν δεξιῶσιν
τῆς μικρᾶς μου προσφορᾶς.

Διατελῶ μὲ τὸ προσῆκον σέβας

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 20 8/εβρίου 1870.

Ὁλως ὑμέτερος

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ

...α
ἀναγνώ-
και δυνάμενος
...καθίσταται

ὑπὸ τὰ βλέμματα πάντων, διδάσκει καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀγγραμμάτους. (1)

Ὑπὸ τῆς ιδέας ταύτης ἐμποροῦμενος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων προέβην εἰς τὴν μετάφρασιν ἠθικῶν τινῶν καὶ οἰκογενειακῶν δραμάτων τὰ ὁποῖα τινὲς τῶν φίλων μου φιλοτίμως συνδράμοντές με, παρέστησαν ἐνταῦθα τε καὶ ἀλαχουῦ καὶ εὖτως ἐξεδόθησαν.

Τὸ δράμα εἶναι ὡς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ τῆς Ἰταλίας Τάσσου περιγραφόμενον ποτήριον, ὅπερ προσφέρομεν εἰς τὸ ἀσθενὲς παιδίον, καὶ εὖτινος τὰ χεῖλη ἀλείφομεν διὰ γλυκεῶς ὑγροῦ ὅπως μὴ αἰσθανθῇ τὸ πικρὸν τοῦ ἐν αὐτῷ φαρμάκου. Ἡ στηλίτευσις τοῦ

(1) Ἐν τῷ ἀξιολόγῳ περιδικῷ «Lecture di Famiglia» ὑπάρχει μακρὰ τις διατριβὴ ἐπιγραφομένη, «Dell' arte Drammatica» ἐν ἧ ὄν τοῖς ἄλλοις εἶσι καὶ τὰδε: «Il libro s' indirizza alla classe colta poichè per comprenderlo abbisogna un grado qualunque di educazione; ma il dramma è l' azione stessa che parla agli occhi, ed arriva al cuore della via la più diretta e la più materiale; l' impressione che produce non è soltanto riflessiva ma involontaria ed istintiva, è il libro del popolo che presenta il fatto invece della parola, l' azione invece della frase lungamente studiata e profondamente sentita, ed il popolo piange o ride cogli attori, si identifica al dramma, e conserva lungamente le impressioni provate senza analizzarle, poichè la sua ragione non è che un sentimento, una lagrima ed un sorriso che si confonde con ogni affetto del cuore.»

κακοῦ ἐὰν δὲν γίνετο μετὰ τινος ἐπεικειάς, ἐὰν δὲν ὑπόσχεται τὴν διὰ τῆς μετανοίας ἀπόλαυσιν τῆς συγχωρήσεως, ἀποθαβρύνει τὸν ἀμφιρρέποντα πταίστην, ἢ δὲ διὰ τοῦ δράματος προσωποποιήσις καὶ ἀνάλυσις τῶν αἰσθημάτων μεγάλως ἐπενεργεῖ εἰς τὴν καρδίαν παντὸς θεατοῦ· καὶ τοῦτο παρετήρησα κατὰ τὴν παράστασιν πολλῶν δραμάτων.

— Πλὴν δὲν σοὶ ἀρκεῖ τὸ μελόδραμα; δὲν εἶναι τὸ ἀπάνθισμα τοῦ δράματος, δὲν εἶναι ὑποθέσεις ἠθικώταται εἰς τὰ μελοδράματα; ἐξακολουθεῖ λέγων μοι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγός τις τῶν ἀναγνωστῶν μου.

— Ναί, εἶναι λαμπρὸν, τίς τὸ ἀρνεῖται; εἶναι θεῖον, καὶ βεβαίως ἠθέληεν εἶσθαι προτιμώτερον, διότι κατὰ τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἡσίοδος» κρυπτόμενον φίλον μου κ. Ν. Μ. «ἢ Μοῖσις καὶ ἡ Μουσικὴ αἱ δύο αὐταὶ ἀβραὶ θεότητες αἱ διεγείρουσαι εἰς τὰς ψυχὰς τὰ ὑψηλότερα καὶ εὐγενέστερα αἰσθήματα αἱ συγκινοῦσαι αὐτὰς καὶ τοὺς σάλους τῶν καρδιῶν καταπρῶνουςαι, εἰς ἐν συνηνωμέναι ἀποτελοῦσι τὸ μελόδραμα». Πλὴν ἂς μὴ ἐπιτραπῇ νὰ ἐρωτήσω, πόσοι εἶναι οἱ κατὰ τὸ πνευματικὸν τοῦτο συσσίτιον λαμβάνοντες μέρος;

Βεβαίως ὅσοι γνωρίζουσι τὴν Ἰταλικὴν καὶ οὔτοι ἀφοῦ προηγουμένως ἀναγνώσωσι τὸ φυλλάδιον (libretto) ἄλλως κινδυνεύομεν νὰ φθάσωμεν

ΙΑΣΩ ΒΑΡΒΑΝΟ ΕΚΕΙΝΟΝ ὅστις τοσοῦτον προσφυῶς ἐλάλησε ἐπὶ τῷ Νόρμαν. ("Ορα οἰκογενειακὸν ἠμερολόγιον Περρῆ Βαμπᾶ 1871). Ἄν τις λοι-

πόν δὲν γνωρίζῃ τὴν Ἰταλικήν, (καὶ μήπως εἶ-
ναι εἰς τοῦτο ὑποχρεωμένος;) τότε δὲν πρέπει
νὰ περιμένη ἠθικὴν ὠφέλειαν, δὲν διδάσκειται
διὰ τοῦ μελοδράματος, τέρπεται μόνον καὶ οὕτω
καταπίπτει ἢ διὰ τῆς τέρψεως ὠφέλεια τὸ λαμ-
πρόν τοῦτο μέσον τῆς προόδου.

Τὸ θέατρον ἐπομένως καθίσταται διὰ τοῦ με-
λοδράματος διασκέδασις ὅλως μονομερῆς, unil-
latere. Δὲν εἶναι πλέον μέρος εἰς τὸ ὅποιον
δύναται ἕκαστος νὰ προσέλθῃ ἵνα διδαχθῇ, δι-
ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν Ἰταλικήν.

Ἄλλὰ καὶ ἂν πρὸς στιγμὴν παραδεχθῶμεν
ὅτι καὶ ἐκ τοῦ μελοδράματος προέρχεται ἠθι-
κὴ ὠφέλεια ἐκ τῶν ἐννοούντων πρὸς τοὺς μὴ
ἐννοούντας, εὐθὺς ὁ εἰσέτι εἰς τὰ ὄψα μας
ἐναυλος ἤχος τῶν παταφλάνων καὶ λοιπῶν
καρυκευμάτων τῆς σκηνῆς μᾶς πείθει ὅτι τοῦτο
δὲν δύναται ποτὲ νὰ γίνῃ.

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῶν σχοινοβχι-
κῶν ἢ γυμνασικῶν ἐταιριῶν; Τί σκληρότερον
τί ἀπανθρωπότερον τοῦ νὰ πληρόνη τις ἵνα
βλέπῃ ἀνθρώπους ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν
κινδυνεύοντας νὰ συντριφθῶσιν ὅπως κερδίσωσιν
ὀλίγον ἄρτον.

Ἀπεναντίας ὅμως τὸ δράμα τέρπον ὠφελεῖ.

Ὅτι ποσάκις ὀλόκληρον ἀκροατήριον μὲ καρ-
διαν πάλλουσαν καὶ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς
παρηκολούθει τὴν προβαίνουσαν λύσιν τοῦ παρι-
στανομένου δράματος. Ποσάκις ὅτε ἐπὶ σκη-
νῆς παρίστατο τιμωρούμενος κακοῦργος, ἢ
ἀθώοτης θριαμβεύουσα, αἱ καρδίαι τῶν ἀκρο-

ατῶν ἠλαφρύνοντο καὶ ἕκαστος ἀνεχώρει εὐθυ-
μος καὶ εὐχαριστημένος. Κατὰ τὴν ἀσθενῆ λοι-
πὸν γνώμην μας, ἐὰν τὸ θέατρον ᾖναι σχο-
λεῖον, οὕτως εἶπεῖν, γενικόν, τοιοῦτον δὲν καθί-
σταται ἢ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δράματος,
πολὺ δὲ μᾶλλον δι' ἡμᾶς, οἵτινες καὶ βελτι-
ώσεως γλώσσης χρῆζομεν καὶ ἀρχόντων πρω-
τοτύπων δραμάτων στερούμεθα.

Ἴδου φίλοι ἀναγνώσαι, καὶ ἐρατειναί μου ἀναγνώ-
στριαί πόθεν ὠρμήθητι ἵνα γράψω τὰ ἄνω, καὶ Σᾶς
προσφέρω τὴν νέαν μου ταύτην μετάφρασιν δράμα-
τος ἀξιολόγου, δράματος δυναμένου νὰ συγκαταλε-
χθῇ μετ' ἐκείνων τῆς Εὐρώπης διὰ τὴν πλοκὴν
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ διεγείρει. Τὸ «Χαρτοφυλά-
κιον» γραφὲν ἐν πρωτοτύπῳ Ἰταλιστὶ ὑπὸ Ἑλληνοῦ
ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι δρα-
ματοῦργοι δυνάμενοι νὰ γράψωσι δράματα ἀ-
ξια προσοχῆς. Ἡ μετάφρασις εἶναι ὡς τὸ ἀν-
τίστροφον τάπητος, πλὴν πέποιθα ὅτι καὶ ἐξ
αὐτοῦ τοῦ ἀντιστρόφου δὲν εἶναι δύσκολον νὰ
σχηματίσῃ τις ἰδέαν καὶ περὶ τῆς ὀψεως· εἶθε
δὲ εὐνοϊκαὶ περιστάσεις νὰ μοὶ παράσχωσι τὰ
μέσα ὅπως Σᾶς καθυποβάλω καὶ τὸ πρωτότυπον.

Ἐγγραφον ἐν Ζακύνθῳ τὴν 20 8/βρίου 1870.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΞΩΠΑ.

Λόρδ ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΔΕ-ΓΟΔΑΡ.

Κόμης ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΔΕΡΝΙΕ.

Ἴππότης ΡΩΜΑΙΟΣ ΔΕ-ΡΙΝΝΥ.

ΕΛΕΝΗ—σύζυγος τοῦ Ῥωμαίου.

ΛΟΥΙΖΑ—θαλαμηπόλος τῆς Ἑλένης.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ—θαλαμηπόλος τοῦ Ῥωμαίου.

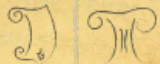
ΑΝΔΡΕΨ—οἰκονόμος τοῦ Λόρδου.

Εἷς ἀξιωματικός.

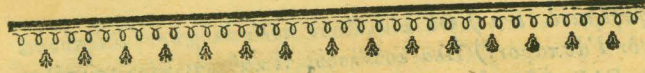
Στρατιῶται μὴ ὀμιλοῦντες.

Ἡ Σκηνὴ ἐν Παρισίοις—ἐνδύματα τῆς ἡμέρας.

A. A. B. 1

ἔνδοξοι

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤῆ

Αἴθουσα πλουσίως κεκοσμημένη, μὲ δύο πλαγίους θύρας καὶ τὴν τῆς εἰσόδου ἐν τῷ μέσῳ, πρὸς τὰ ἀριστερὰ παράθυρον.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ διενθετῶν τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης.

Κατηραμένη τόχη! τόσο μεγάλο πράγμα ἦτανε γιὰ σὲ νὰ μὲ κάμης μεγάλο ἀφέντη;!... Μήπως θὰ ἤμουνα ὁ πρῶτος ὑπῆρτης; ὅπου νὰ ἐγίνηκε ἀφεντικό... Εἶναι ἀμέτρηται ἐκεῖνοι ὅπου ἀφοῦ ἐφορέσανε τὴν ἀλεβρέα, ἔφεραν ἔπειτα τὸν τίτλον ποῖος Βαρόνου, καὶ ἄλλος Μαρκησίου, καὶ ἴσως θὰ εἶναι περισσότεραις ἐκεῖναις ἢ μάγκαις, ὅπου ἀφοῦ ἐφορέσανε τὸ μισητὸ φόρεμα τοῦ σταυλάτωρα καὶ τοῦ λακὲ ἐπαρῆσιάσθησαν ἔπειτα ἐπερῆφanoi καὶ κορδωμένοι μὲ τὸ ἀριστοκρατικὸν ἔνδυμα, καὶ μάλιστα κάποτε καὶ παρασημοστόλιστοι!...

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ὁ ἄνω.

ἔνδοξοι

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΛΟΥΙΖΑ ἐξέρχεται ἐκ μίας τῶν πλαγίων θυρῶν
ἀπὸ τῆς ἐξόδου μὲ μεγάλαν προφύλαξιν κ.λ.κ. Φέρει
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

φορέματά τινα.) Θά κοιμηθούν πολύ άκόμη. (Βλέπουσα τόν Γάσπαρον.) Έλα κουνήσου, τί κάθισαι γέρο τεμπέλη.

ΓΑΣ. Έδώ είμαι όλος πρόθυμος εις τάς προσταγάς σου ώραιότητή μου Δουλοεινά. (*) (Τρέχωρ νά τήν έναγκαλιση.)

ΛΟΥΙΖΑ (Ραπίζουσα αυτόν.) Λάβε τουτο σου πρέπει έρωτοκυπημένε Μαθουάλα μου.

ΓΑΣ. (αίσθανόμενος πόνον.) Κακαύς χρόνους νάχης, σιδερένιο είναι τό κούτσουρό σου. Λίγο έλειψε νά μου πετάξης τό μάγουλο.

ΛΟΥΙΖΑ (χλευάζουσα αυτόν.) Με κάμνεις νά ξεκαρδιοθώ από τά γέλοια.

ΓΑΣ. Γέλα... όμως πολύ ακριβά θά μου τήν πληρώσης κατεργάρα.

ΛΟΥΙΖΑ Έλα κάμε γρήγορα. Πάρε νά ευουρτοίσης τά φορέματα του αθέντου

ΓΑΣ. (λαμβάνων τά φορέματα.) Άνάθεμά σε. Σώπα και έγνοιά σου, νά τό θυμάσαι.

ΛΟΥΙΖΑ Ναι, διά νά σου δώσω αύριον άλλον ένα όμοιον εις τό άλλο μάγουλο.

ΓΑΣ. (άπειλών αυτόν.) Κατεργάρα, τσουρδέλλα, κόπιασε νά κάμης πάλιν τή δοκιμή.

ΛΟΥΙΖΑ (γελώσα άναχωρεί.) Μάλιστα θά μου κάμης τήν παραλαβήν, εύμορφόγερé μου.

ΓΑΣ. Στάσου τρελλή... Έφυγε 'σάν τ' άτροπελέκι. Μά είναι διάλογος 'σθητός. Μά δέ θά μου ξεφύγη θά τής άπλώσω τόσα δίκτυα όπου και ό Βερτζεβουλ δέν θά 'μπορέση νά τήν γλυτώση. (μειά μακράν σκέψιν.) Έάν είχα δέκα χρονάκια λιγώτερο εις τήν βράχη μου δέν θά με έπερίπαιζε. Και όμως τήν αγαπώ τόσο όπου συχνά άκούω τήν καρδιά μου νά κτυποβροντάη μήτε νά ήμωνα παληκαράκι. (Αρχίζει νά καθαρίζη τά φορέματα παρατηρών αυτά με μεγάλην προσοχήν.) Τί ώρατο βρακι! τωόντε έδύχο Γαλλικό (παρατηρών εκ τής όπης του κλειθρου τής θύρας

όθεν έξήλθεν ή Λουίζα). Τό αφεντικό είναι άκόμη 'στό κρεβάτι. Θά κοιμηθῆ άκόμη πολύ, επειδή ήλθε τάς τρεις από τά μεσάνυχτα 'στό σπήτι. (φορεί τό βρακιον επί του ιδικοῦ του) Μου πηγαίνει 'στην έντέλεια (λαμβάνει τό περιστήθιον) Βελούδο φινό· τί ώρατο χρώμα! βύσσινο, εκείν όπου μ' άρσει (έκβάλλει τό επανωφόριόν του και φορεί τό περιστήθιον άνω του ιδικοῦ του). Μου πηγαίνει ζωγραφιστά. (παρατηρών τό κολόβιον)· μά τήν αλήθεια ό αφέντής μου νιένεται πολύ ώραία. Μά θά δοκιμάσω και αυτό τό φέρεμα. (Τό φορεί και κυτάζεται 'ς τόν καθρέπτην.) Τί φορέματα βασιλικά! τώρα τό πιστεύω και εγώ ότι με τέτοια φορέματα 'μπορεί καθένas νά κάμη τόν έρωτοκυπημένονε 'σάν τόσοι λιμοσόρδοι, χωρίο και μη όνομα. Λουίζα Λουίζα! κουκουβάγια του διαόλου, πόσο θά μουδειχης πώς μ' αγαπή; άν ή τύχη μου έδιδε τά μέσα νά φορώ τέτοια φορέματα. (βλέπων προσεκτικώς τήν ταιρίαν, ήτις είναι προσκολλημένη εις τήν κομβιοδόχην του κολοβιον—έκθαμβος). με τρομάζει!... (υπερήφανος) και όμως μου στέκει... άν τό είπα πάντα μου πώς έτούταις ή κορδέλλαις στέκουνε πολύ σε παρόμοια φορέματα, .. α! πόσοι του σχοινοῦ και του παλουκοῦ έφορέσανε τά σχολαρίκια τής τιμής και τής δόξης... (παρατηρών τήν ταιρίαν). Μά τί ώραία που είναι! είμαι και εγώ ιππότης (βάλλει τήν χείρα εις έν τών θυλακίων του κολοβιον και έξάγει ζεύγος χειροκτίων) ώραία! τωόντι χειροκτία γλασε. (Βάλλει τήν χείρα εις τό άλλο θυλάκιον) έδώ κάτι άλλο θά είναι! (έξάγει χαρτοφυλάκιόν τι τό άνοιγει και εύρίσκει έντός αυτού συναλαγματικώς τινος.—Ευθός έρχεται εις εαυτόν.) Αού πλουτος!... Γάσπαρε εύχαριστού εις τήν φτώχειά σου. Μου φαίνεται τής άνω κάθουνα άναμμένα εις τά χείριά μου. (Μεσίβ έπιτον ως έμβροχός) Κρύος ιδρωτας με έμιασθη. (Αίχρονισμός). Γάσπαρε, θυμήσου τί σου

(*) Dulcinea (Γλυπερία) ή έρωμένη του Δον Κιχώτ. Σ. Μ.

λεγε δ συχωρεμένος ὁ παππούλης σου. Μὴ πειράζῃς τὸ ξένο πρᾶγμα. (ικετευτικῶς) Ὁρί, εὐλογημένη ψυχούλα τοῦ καλοῦ μου παππούλη, ὅχι δὲν τὸ πειράζω. (Ἐπαναθέτει τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ μένει ἀμφιφρέπης καὶ ἔκθαμβος.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΝΔΡΕΥΣ καὶ ὁ ἀρω.

ΑΝΑ. (εἰσέρχεται ἡσυχῶς κατοπτεύων τὰ πύριξ, ἔπειτα πλησιάζων τὸν Γάσπαρον σοβαρῶς) Κύριε!

ΓΑΣ. (ἔκθαμβος καὶ ἔτρομος) Ποῖος μὲ ζητεῖ (Βλέπων τὸν Ἀνδρῆν) Τί θέλετε;

ΑΝΑ (παρατηρῶν αὐτὸν προσεκτικῶς.—Κατ' ἰδίαν) Εἶναι αὐτός.

ΓΑΣ. Ἐάν δὲν σφάλω ἐμὲ ζητεῖτε.

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Βεβαίως τὰ χαρακτηριστικὰ ἀποδεικνύουσιν ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος.

ΓΑΣ. (ὀπισθοχωρῶν καὶ κατ' ἰδίαν) Μὲ κῦττάζει ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή μὲ κάτι μάτια ποῦ μὲ τρομάζουν. (Πλησιάζων μὲ προφύλαξιν). Ποῖον ζητεῖτε;

ΑΝΑ. Τὸν ἱππότην Ῥωμαῖον, Δὲ-Ῥιννῦ.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἐκατάλαβα, γυρνεῖ τὸν ἀφέντη ἀνασαινω.

ΑΝΑ. (παρατηρῶν αὐτὸν μὲ προσοχήν.) Ἐάν δὲν σφάλω εἴσθε ὁ κύριος ἱππότης Ῥωμαῖος Δὲ-Ῥιννῦ.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν μὲ χαρὰν) Καλὰ τὸ εἶπα πῶς περνᾶω διὰ ἱππότης. Κακόμοιρε κούτακα! ἐπῆρε τὸν τζιτζηκα γι' ἀπθόνι.

ΑΝΑ. (σοβαρῶς) Λοιπὸν εἴσθε ὁ κύριος Δὲ-Ῥιννῦ;

ΓΑΣ. (συγκεχυμένως) Εἶμαι καὶ δὲν εἶμαι.

ΑΝΑ. Κύριε δὲν ἔχω καιρὸν διὰ ματαιολογίας.

ΓΑΣ. Παναπῆ ἤμου ὁ Γάσπ. . . . (κλείων μὲ τὰς χεῖρας τὸ στόμα του).

ΑΝΑ. (σοβαρῶς) Τελειώσατε Κύριε.

ΓΑΣ. Ἦθελα νὰ πῶ ὅτι τώρα εἶμαι (καθ' ἑαυτὸν) Δὲν ἤξεύρω ποῦ ἔχω τὸ κεφάλι μου.

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἐνόησα εἶναι βλάξ. (ἀγνομῶς) Διὰ τὸν Θεόν, Κύριε, θὰ μοῦ εἰπῆτε εἴσθε ὁ . . .

ΓΑΣ. (ὕπερηφάνως) Μάλιστα κύριε, ἐγὼ εἶμαι, δὲν μὲ βλέπετε;

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Τί εὐήθησι! (πρὸς τὸν Γάσπαρον) Ἴσως δὲν μὲ ἤκούσατε. (δυνατὰ) εἴσθε ἢ δὲν εἴσθε ὁ κύριος ἱππότης Δὲ-Ῥιννῦ;

ΓΑΣ. (σοβαρῶς) Μὲ ἐξεκούφανες, δὲν εἶμαι κουφός δόξα σοι ὁ Θεός.

ΑΝΑ. Ἀποκριθῆτε μοι, δὲν δύναμαι πλέον νὰ περιμῶν.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν) Τέλος πάντων θέλω δὲν θέλω εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ παραστήσω τὸ μέρος τοῦ ἀφέντος μου (πρὸς τὸν Ἀνδρῆν) Μάλιστα εἶμαι ὁ κύριος Ῥωμαῖος Δὲ-Ῥιννῦ (ὕπερηφάνως δεικνύων αὐτῷ τὴν ταίριαν) ὁ ἱππότης προσωποποιημένος. (καθ' ἑαυτὸν) Σᾶν ζῶν ποῦ εἶμαι τὴν ἔκαμα.

ΑΝΑ. (πρὸς τὴν ἐν μέσῳ θύραν) Προχωρήσατε. (Εἰσέρχεται εἰς ἀξιωματικὸς μετὰ τιμῶν στρατιωτῶν)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἀξιωματικὸς, Στρατιῶται καὶ οἱ ἀρω.

ΓΑΣ. (ὀπισθοχωρῶν ἔτρομος) Οὐ μάννα μου! τί εἶναι τοῦτο πάλι;

ΑΝΑ. (πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν δεικνύων τὸν Γάσπαρον.) Χθὲς τὴν νύκτα ἐν τῇ λέσχῃ Δεφέβρ οὗτος ἔκλειψε χαρτοφυλάκιόν τι ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ Κυρίου μου.

ΓΑΣ. Σᾶς ὀρκίζομαι πῶς ἐψὲς τὴν νύκτα δὲν ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ σπῆτι.

ΑΝΑ. Ζητεῖτε νὰ ἀθωωθῆς κακοῦργε.
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΑ. (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Καίτοι δὲν ἔχει τὴν ἀτιμίαν ὁ Κύριός μου νὰ γνωρίζῃ τὸν εὐγενῆ τοῦτον, ἐνθυμήθη ὅμως τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ φορέματά του, ἡ δὲ δικαιοσύνη διὰ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ καταστήματος ἐκείνου ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ τὰ περιγραφόμενα χαρακτηριστικὰ ἔχων οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἐκεῖ ἢ ὁ ἱππότης Ῥωματος Δε-Ῥιννύ, (δεικνύων τὸν Γάσπαρον) τὴν δὲ ταυτότητα τοῦ προσώπου δὲν μοὶ ἠρνήθη οὗτος.

ΓΑΣ. (κλαίων) Δὲν ἤξεύρω τίποτε ἀπὸ ὅ,τι με κατηγορεῖτε, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ὁ Κύριος ἱππότης Ῥωματος Δε-Ῥιννύ ἀλλὰ ὁ

ΑΝΑ. Εἶναι παραμύθια αὐτά.

ΓΑΣ. Σὰς λέω πῶς δὲν εἶμαι

ΑΝΑ. (ἐκτυλίσσει χαρτίον τι) ἰδοὺ ἡ παρὰ τοῦ Κυρίου μου δοθεῖσα περιγραφή τῶν χαρακτηριστικῶν. (ἀραγινώσκει) Ἀνάστημα μέτριον.

ΓΑΣ. (χαμηλόνων) Παρακαλῶ, Κύριε ἀξιωματικέ, δόστε μου μία ματιὰ καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς εἶμαι ἓνας μπόμπηρας ἓνας τριπίθαμος.

ΑΝΑ. (ἐξακολουθεῖ ἀραγινώσκων) Ὀμμάτια μαύρα.

ΓΑΣ. Τὰ δικά μου εἶναι γαλανὰ.

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω) Μότη μᾶλλον μικρὰ καὶ ἀετοειδῆς.

ΓΑΣ. Ἐγὼ ἔχω ἓνα μύτο . . . (πλησιάζων τὸν ἀξιωματικόν) Κύριε, δὲν εἶναι δίκη μου ἡ μύτη ποὺ λέει ἐκεῖνο τὸ χαρτί.

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω) Μαλλίξ Ξανθά.

ΓΑΣ. Κ' ἐγὼ ἔχω ἄσπρα . . . (ἀποσπῶν τὴν φεράκην του) Ἀπὸ κελὺ ποῦ ἐλέπω εἶναι σημειωμένα τὰ μαλλίξ τῆς περούκας μου, (πρὸς τὸν Ἄρλιβν) πάω νὰ πιστέψω πῶς θέλετε νὰ γωρατέψετε

ΑΝΑ. (μὴ δίδων αὐτῷ ἀπάντησιν). Κράσεως εὐρώστου!

ΓΑΣ. Φορῶ διπλὰ φορέματα (δεικνύων τὸ ἰδικόν του περιστήθιον). ἐγὼ ἐξεναντίας εἶμαι λιγνός καὶ ἀρξωσιάρης. (πρὸς τὸν Ἄρλιβν) Καλὲ νὰ σοῦ πῶ. Σοῦ μπῆκε νὰ με ἀφανίσῃς εἰς τ' ἀλήθεια με ἐκεῖνο τὸ χαρτί;

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω). Βελούδιον περιστήθιον χρώματος εὐσσίνου.

ΓΑΣ. Δὲν εἶναι δικό μου.

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω) Ἐριούχινον μελανόν πανταλόνιον.

ΓΑΣ. Δὲν εἶναι δικό μου.

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω). Κολόβιον ἐριούχινον γαλάζιον με παράσημον.

ΓΑΣ. Μὰ τὸν Θεὸν δὲν εἶναι δικό μου.

ΑΝΑ. Χειρόκτια λευκά.

ΓΑΣ. (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν). Βεβαιωθῆτε, ἀξιωματώτατε Κύριε ἀξιωματικέ, πῶς ὅ,τι φορῶ δὲν εἶναι δικό μου.

ΑΝΑ. Χρυσοκέντητον χαρτοφυλάκιον με ὑπόβρυμα βελούδινον ἐρυθροῦν καὶ περιέχον τρισχιλίαις στῆς λίνας; εἰς τραπεζογραμμάτια.

ΓΑΣ. (ἐκπληκτος). Θεέ μου ἐχάθηκα!

ΑΝΑ. (θέσας τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ Γασπάρου, ὅστις μένει ἀκίνητος ὑπὸ τῆς ταραχῆς του, ἐξάγει τὸ χαρτοφυλάκιον). Ἄθλιε ἰδοὺ τὸ σῶμα τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματός σου. (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Πολλοὶ μάρτυρες, Κύριε, θὰ ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν Κύριόν μου Δόρδον Ἀρθούρον Δε-Γοδάρ.

ΓΑΣ. (ἐν ἀμνηχανίᾳ). Σὰς βεβαιώνω δὲν εἶναι δικό μου ἐκεῖνο τὸ χαρτοφυλάκιον.

ΑΝΑ. Τόσω τὸ καλῆτερον βεβαίως τοῦτο (δεικνύων τὸ χαρτοφυλάκιον) καθὼς καὶ αὐτὰ . . . (δεικνύων τὰ φορέματα) θὰ τὰ ἔκλεψες; (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Λίγιστε, Κύριε, ἐν χαρτοφυλάκιον τοῦτο καὶ τὴν σημεῖα τῶν ὑπηρετῶν τῆς περιγραφῆς τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΥΡΙΟΥ

A

ΕΙ ΣΤΙ

νόμου ὀδηγήσατε αὐτὸν ὅπου πρέπει.

ΛΕΙΩΜ. (πρὸς τὸν Γάσπαρον). Ἐν δόμῳ τοῦ νόμου ἀκολοθήτατέ με.

ΓΑΣ. (ἀμνηχανῶν) Ἐγώ; Ποῦ; μὰ τὴν ἔραμα;

ΛΕΙΩΜ. Ἀκολοθήσατέ με, ἢ σὰ; ἀπάγω διὰ τῆς εἰς.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν) Καὶ οὐλα ἔτοθτα γιὰτὶ ἔγινα ἱππότης.

ΛΕΙΩΜ. (πρὸς τοὺς στρατιῶται). Εἰς τὴν φυλακὴν.

ΓΑΣ. (ἐκτὸς ἐαυτοῦ ὀπισθοχωρῶν) Θεὸς μεγαλοδύναμη! εἰς τὴν φυλακὴν!...

(Νεύσαντος τοῦ ἀξιωματικοῦ οἱ στρατιῶται βιαίως ἀπάγουσι τὸν Γάσπαρον).

ΑΝΑ. Ἡ φυλακὴ, ἱππότα, θὰ σὰ; βάλῃ γυνῶσιν.

ΓΑΣ. (γεγονυῖα τῇ φωνῇ). Εὐσπλαχνία! Βοήθεια! Σώσατέ με διὰ τὸν Θεόν. (ἀπέρχονται ὅλοι).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ορσου
ΛΟΥΙΖΑ μόνη.

ΛΟΥ. Ὅποιε φωνὴ! (ἀκροάζεται) Δὲν ἀκούω πλέον τίποτε... ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Γασπάρου. (παρὰ τινα θύραν δυνατὰ) Γάσπαρε! Γάσπαρε!... Βέβαια δὲν εἶναι εἰς τὸ 'σπῆτι. (θεωροῦσα ἀπὸ τὸ παράθυρον) Ὡ! ὁ δυστυχὴς ἐν μέσῳ στρατιωτῶν... θελω νὰ μίθω τί ἔκαμε. (ἀπέρχεται σπεύδουσα).

ορσου
ΣΚΗΝΗ ΣΤ.

(Μετὰ βραχείων παύσιν ἐξέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ τεταραγμένος καὶ προσεκτικῶς περιβλέπων τὴν αἴθουσαν).

ΡΩΜ. Κιτάρη! ποῦ εἰς τὸν διάβολον τὸ ἔκρυψαν! Οὐτε ἐδῶ εἶναι. Πῶς... πῶς τὸ ἐπῆρε; (σκαπόμενος) Ναι, τὸ ἔβρεξ ἀπὸ τὸ πρῶτον ἀλφειοῦ

Ζ.

ΔΔ

ἄλλης μου. (περιβλέπων πάλιν καὶ ἀνατρέπων καρδίαν καὶ τραπέζια) Ὁ διάβολος λοιπὸν τὸ ἔλαβε μαζὴ του; Ἀλλὰ ποῦ... ποῦ θὰ εἶναι; ποῦ νὰ τὸ ἔθεσαν, (κραυγάζων ἐν ἀπελπισίᾳ) Λουίζα! Λουίζα! Γάσπαρε! καὶ δὲν μὲ ἀκούει κανεὶς. (σημαίνει ἰχνυρῶς κωδωνιὸν τι ὅπερ ἐκσφενδαρίζει μακρὰν) Λουίζα, δαίμονες! κλάσις!... Τί διάβολο, δὲν εἶναι κανεὶς εἰς αὐτὸ τὸ 'σπῆτι; (φωνάζων παρὰ τινα θύραν) Γάσπαρε! Λουίζα! (βλέπων ἐρχομένην τὴν Λουίζαν, ὀργίλως) Τέλος μὲ ἤκούσατε...

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ὁ ἄνω.

ορσου

ΛΟΥΙΖΑ (ἔντρομος) Ὅριστε Κύριε! ΡΩΜ. (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος) Ποῦ ἔβρισε; τὸ κολάβιον μου;

ΛΟΥΙΖΑ (ὡς ἄνω) Μὲ τρομάζετε Κύριέ μου.

ΡΩΜ. (ὀργίλως) Ἐμπρὸς; τελείωσον ἀνόητη, ποῦ εἶναι τὸ φόρεμά μου;

ΛΟΥΙΖΑ (ὡς ἄνω) Τὸ ἔδωσα εἰς τὸν Γάσπαρον νὰ τὸ καθαρίσῃ.

ΡΩΜ. Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

ΛΟΥΙΖΑ Κάθε πρῶτὸ συνειθίζω νὰ τὸ παίρνω Κόριέ μου.

ΡΩΜ. (ἀνυπομόδως) Πήγαينه εὐθύ; καὶ φέρε το ἔδω ἀμέσως.

ΛΟΥΙΖΑ (τεταραγμένη) Ὁ Γάσπαρος; Κύριε... ἀνεχώρησε.

ΡΩΜ. Τὸ φόρεμά μου σοῦ ζητῶ καὶ ἔχει τὸν Γάσπαρον.

ΛΟΥΙΖΑ Ἀλλὰ τὸ ἐπῆρε μαζὴ του Κύριε.

ΡΩΜ. (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα) Καὶ οὐ ἀθλὰ τὸ ἔθερε; καὶ δὲν μου εἶπες τίποτε... (σύρων ἀπὸ τοῦ ἔλαιου τοῦ ἔλαιου) Λοιπὸν ἔλαϊ συνωμώσατε ἐναντίον μου...

A H!

ΛΟΤΙΖΑ Α!

ΡΩΜ. Θέλετε νὰ μὲ ἀφανίσετε, ἀλλὰ θὰ σὲς κά-
μω πικρῶς νὰ μετανοήσετε (τὴν ρίπτει κατὰ γῆς.)
ΛΟΥΙΖΑ (κραυγάζουσα) Ἄσι, ἄσι...

ΣΚΗΝΗ Ι'

ΕΛΕΝΗ καὶ οἱ ἄνω.

ΕΛΕΝΗ Τὶ συνέβη; (τρυφερῶς) Εἶσαι τεταραγμένος
Ῥωμαῖε.

ΡΩΜ. (ἀμηχανῶν). Ἐρώτησον τὴν θαλαμηπόλον σου.

ΕΛΕΝΗ. Τὶ συνέβη Λουίζα;

ΛΟΥΙΖΑ (τεταραγμένη) Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν
ὑπάρχει μεγάλη περιπλοκή.

ΡΩΜ. (ἀνυπομόνως) Ἐξακολούθησον...

ΕΛΕΝΗ. (σιγὰ πρὸς τὸν Ῥωμαῖον) Πραῦνθῆτι
Ῥωμαῖε, σὺ ὑποφέρεις. (πρὸς τὴν Λουίζαν) Ἐξακο-
λοῦθει...

ΛΟΥΙΖΑ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ) Εἶδον τὸν Γάσπαρον
ἐπιῦ τὸν ἔστυρον οἱ στρατιῶται.

ΡΩΜ. (ἐκπληκτος) Ἄ... τί ἄλλο ἠξέυρεις;

ΛΟΥΙΖΑ. Ὅτι ἐφέρει τὰ ἐνδύματά σας, Κύριέ μου.

ΡΩΜ. Ποῖα;

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωκα νὰ καθάρισθ.

ΡΩΜ. Καὶ τὰ ὁποῖα εἶχον παρὰ τὸ προσκέφαλόν μου;

ΛΟΥΙΖΑ. Ναί.

ΡΩΜ. (ἐκτός ἑαυτοῦ) Ἄθλια! τί ἔκαμες;

ΕΛΕΝΗ. Δὲν ἤκουσες περὶ τίνος ἐπρόκειτο;

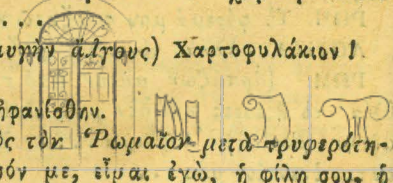
ΛΟΥΙΖΑ. Ἦκουσα νὰ λέγουν δι' ἐν χαρτοφυλάκιον
τὸ ὁποῖον ἔκλεψαν...

ΡΩΜ. (πνίγων κραυγὴν ἄλγους) Χαρτοφυλάκιον!

ΛΟΥΙΖΑ. Ναί.

ΡΩΜ. Θεέ μου! ἠφανίσθην.

ΕΛΕΝΗ. (σιγὰ πρὸς τὸν Ῥωμαῖον μετὰ τρυφερότη-
τος) Ῥωμαῖε, θεώρησόν με, εἶμαι ἐγὼ, ἡ φίλη σου, ἡ

Ἐλένη σου. (καθ' ἑαυτὴν λυπηρῶς) Θεέ μου! εἶναι ἐκτός
ἔνυτοῦ. (σιγὰ πρὸς τὴν Λουίζαν) Πήγαινε νὰ ετοιμάσῃς
τὰ δωμάτιά μου.

ΛΟΥΙΖΑ. (καθ' ἑαυτὴν) Κάτι σοβαρὸν ὑπάρχει ἐδῶ,
(ἀπερχομένη) ὅμως δι' ὅλα θὰ πληροφορηθῶ. (ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ (συγκεκινημένη πλησιάζει τὸν Ῥωμαῖον)
Γνωρίζεις τίποτε, Ῥωμαῖε, ἀφ' ὅσα μὰς διηγήθη ἡ
Λουίζα; Θεώρησόν με, εἶμαι ἐγὼ ἡ Ἐλένη σου ἡ σύζυ-
γος σου (γονυπετὴς καὶ δακρυρροοῦσα) Ῥωμαῖε Ῥω-
μαῖε, ἀποκρίθητι λοιπὸν, ἀποκρίθητι πρὸς χάριν, σὲ πα-
ρακαλῶ γονυπετὴς πρὸ τῶν ποδῶν σου...

ΡΩΜ. (ἐγείρων αὐτὴν καὶ μὲ φωνὴν πεπνυμένην)
Ἐλένη μου, ἠφανίσθην... ἐχάθην ἀνεπανορθῶτως.

ΕΛΕΝΗ Ἄρρων τί ἐπραξας;

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Τώρα αἰσθάνομαι τὸ βροχὸ φορτίον
τοῦ ἐγκλήματός μου, Ἐλένη μου, γλυκεῖα σύζυγός μου,
δὲν ὑπάρχει δι' ἐμὲ σωτηρία.

ΕΛΕΝΗ. Σοὶ τὸ προεῖπον ὅτι τὸ χαρτοπαίγιον, τὸ
κατάρτατον τοῦτο ἐλάττωμα ἤθελε σὲ φέρει εἰς τὸν
ὄλεθρον.

ΡΩΜ. (παράφορος) Ναί ἐχάθην!

ΕΛΕΝΗ. (παρατηροῦσα αὐτὸν προσεκτικῶς) Ἐπὶ τοῦ
προσώπου τοῦ ὑπάρχει τι, ὅπερ λέγει εἰς τὴν ψυχὴν
μου ὅτι...

ΡΩΜ. (ἐκτός ἑαυτοῦ) Ναί... ἐξετέλεσα μυστα-
ρὸν ἀποτρόπαιον ἐγκλημα.

ΕΛΕΝΗ. (κλαίει) Σὺ Ῥωμαῖε; σὺ ὁ εὐγενὴς ἱερότης;

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Ἐλένη μου, ἐλάρτε σύζυγέ μου,
ναί, ἀπόλεσα τὴν τιμὴν.

ΕΛΕΝΗ. Θεέ μου! Θεέ μου! (φρικιωσά καλύπτει
τὸ πρόσωπον).

ΡΩΜ. Ναί τὴν τιμὴν... πᾶς ἔντιμος πα-
τριάρχης καὶ ἐπίσκοπος Ἰεροσολοδουκεῖνῳ.

ΕΛΕΝΗ. (ἐκπληκτικῶς) Πᾶς ἔντιμος πα-
τριάρχης καὶ ἐπίσκοπος Ἰεροσολοδουκεῖνῳ.

ΡΩΜ. Ναι θὰ δὲν κινισοῦτε νὰ γρηγορήσῃτε οὐτοῖς

ἡσυχίας θεῶ

A

εἰς ἰππότης :::

ΕΛΕΝΗ. Ἄ! ἀποθνήσκω . . . :

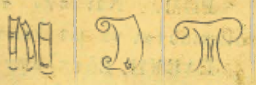
ΡΩΜ. Ὁ κληρονόμος τὸσαύτης εὐγενείας . . . :

ΕΛΕΝΗ (ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν καὶ λύζουσα) Σιωπά, Ῥωμαῖε! Σιωπά!

ΡΩΜ. (ἐκτὸς αὐτοῦ) Ναὶ ὁ ἰππότης, ὁ εὐπατρίδης Δὲ- Ῥιννὸ . . . ἔκλεψε! (πλήττων τὸ μέτωπον αὐτοῦ) Κατάρρα . . . Ναὶ ἔκλεψε (μένει ἀκίνητος).

ΕΛΕΝΗ (φράττουσα διὰ τῆς χειρὸς της τὸ στόμα του) Σιωπή . . . σιωπή Ῥωμαῖε διὰ τὸν Θεόν. (βλέπουσα ἢ Ἐλένη αὐτὸν παραφρονοῦντα ἐκπέμπει παραταμένην φωνήν καὶ λειποθυμεῖ πρὸ τῶν ποδῶν του)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ

Θροσούρα Β

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Δωμάτιον μεγαλοπρεπῶς συνεσκευασμένον, μὲ θύρας παραπλεύρους καὶ ἑτέραν μεγάλην ἐν τῷ μέσῳ. Ὁ Ἀρθούρος κάθηται ἐν πλουσίᾳ καθέδρᾳ. Ὁ Ἄνλεϋς ὄρθιος ὀλίγον μακρὰν τοῦ ῥηθέντος, ἀκίνητος καὶ ὑποκλινής.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ ΑΝΛΕΥΣ.

ΑΡΘ. Τί ἀπέγεινε λοιπὸν ὁ ἰππότης Ῥωμαῖος Δὲ Ῥιννὸ;

ΑΝΛ. Τὸν συνώδευσα Μιλῶρδε, μέχρι τῶν θυρῶν τῆς φυλακῆς.

ΑΡΘ. Τόπος ἀρμόζων εἰς τοὺς ὁμοίους του.

ΑΝΛ. Αὐριον, ἔξοχώτατε, θὰ φέρωσιν αὐτὸν ἐνταῦθα ἵνα παρ' ἡμῶν πληροφορηθῇ ἡ δικαιοσύνη, ἐὰν ἴηται αὐτὸς ὁ ὑπεξαίρεσας τὸ χαρτοφυλάκιόν Σας, αὐτὸ ἐκεῖνο ὅπερ εὔρον ἐν τῷ θυλακίῳ του.

ΑΡΘ. (μειδιῶν) Εὐχαριστῶς θὰ ἴδω τὸν βαλάντιόν μου τοῦτον ἰππότην (φαιδρῶς ἐγειρόμενος καὶ ὁρῶν τὸν ἀρμόζοντα) Ἠγώρασας τὴν ἀνθη διὰ τὴν Κυβερνητικὴν Κεντρικὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὴν ἑξοχὴν ἐργασίαν διὰ τὴν Κυρίαν Δερβίλ;

2019

ΑΝΑ. Ναι, Μιλόρδε. ἔφερον δὲ ταῦτα πρὸς τὰς Κυρίας ἐκεῖνας, αἵτινες εὐχαριστοῦσι τὴν Ἰμετέραν Ὑψηλότητα.

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Τὸ χροσίον μου καὶ ὄχι ἐμὲ εὐχαριστοῦσιν. Ὡ! πόσον δύσκολον εἶναι νὰ ἀγάπησῃ ἡ γυνὴ διὰ τῆς καρδίας. (πρὸς τὸν Ἀνλεῦν) Ἦρσεν εἰς τὴν Βαρωνίδα Δὲ Βετρώ ἢ διὰ τὴν τοαλέτταν τῆς ἀσχυρᾶ συσκευῆ;

ΑΝΑ. Μεγάλως πύχαριστήθη, Ὑψηλότατε, ἐκ τῆς πολυτελείας καὶ κομψότητος αὐτῆς, ἀπειράκις δὲ μοι ἐξέφρασε τὰς πρὸς ἱμᾶς ἐγκαρδίου εὐχαριστίας τῆς Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ γυνὴ εὐχαριστεῖ ἐκ καρδίας; ἡ γυνὴ ἥτις ποτὲ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τοιαύτην καὶ μάλιστα ὅποια ἡ Βαρωνίς. . . Ὡ! ἐὰν ἡ γυνὴ δὲν ἔχῃ καρδίαν, πόσῳ μάλλον στερεῖται ταύτης ἡ γυνὴ τῶν Παρισίων, τὸ πρότυπον καλλονῆς καὶ ἀβρότητας, καὶ ἥτις ὡς γόσσα βασιλεύει καὶ ἄρχει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνδρός. (πρὸς τὸν Ἀνλεῦν) Πόσον ἐξώδευσας δι' αὐτὰ;

ΑΝΑ. Ἐκατὸν πενήκοντα φράγκα διὰ τὰ μιμητὰ ἄνθη, τριακόσια διὰ τὸ κιβώτιον Ὑψηλότατε, καὶ χίλια διὰ τὴν συσκευὴν τῆς τοαλέττας, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (καταφρονητικῶς) Θὰ ἦταν λοιπὸν χειρίστης ποιότητα.

ΑΝΑ. Ὄχι, Μιλόρδε· μάλιστα μοι εἶπον ὅτι ἐσχάτως τὰ ἔφερον ἐκ Λονδίνου, καὶ εἶναι ἐκ τῶν μάλλον περιζητήτων εἰς τὰς εὐρείας ἀγορὰς τῶν Παρισίων.

ΑΡΘ. (ὀργίλως) Ἐκ Λονδίνου;

ΑΝΑ. (Ταπεινῶς) Ναι, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Σὲ ἐχλεύασαν ἀνόητε. (σαρκαστικῶς) Οἱ Γάλλοι οὗτοι θέλουσι νὰ ἀποδώσωσιν εἰς ἡμᾶς τὰς κομψότητάς τῶν. (ὕπερηφάνως) Ἦρῆπει ὅμως νὰ ἀποκριθῇ τις πρὸς αὐτοὺς ὅτι τὸ Λονδίον δὲν εἶναι τὸ παρασκευαστήριον τῶν κενωτήτων καὶ ἰδιοτροπιῶν, ὡς εἶναι οἱ Παρισίοι πολὺ ἐλαφρότεροι τῶν κυμάτων τοῦ Σηκουάνα τῶν. Ἀλλὰ μάλιστα ὅτι τὸ Λονδίον εἶναι τὸ ἀπέραντον χρο-

μίον χροσίου δι' οὗ ἡ Ἀλβιώνη, ἡ βασίλισσα τῶν θαλασῶν ἀγοράζει τὰς παρημελημένας ὕλας τῶν λαῶν, καὶ τὸ μέγα τεχνικὸν πνεῦμα τῶν Ἄγγλων ἀποκαθιστᾷ αὐτὰς εἰς τὴν πρωτίστην χρησιμότητος (αὐστηρῶς). Δι' ἐσχάτην φοράν σοὶ ἐπιτρέπω τὰ δηκτικὰ ταῦτα σκώμματα τοῦ πονηροῦ γαλλικοῦ πνεύματος. (ρίπτων βαλάντιον ὄπισθ' ἑαυτοῦ) λαμβάνει ὁ Ἀνλεῦς. Ἐντὸς αὐτοῦ θὰ εὑρῆς τὰ πρὸς ἀγοράν τοῦ πολυτελεστέρου ὰρολογίου μετὰ τῆς ἀλύσεως του καὶ ὅμοιον τοῦ ὁποίου νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐν Παρισίοις. Τοῦτο θέλεις φέρει πρὸς τὴν Κυρίαν Μαρκεσίαν Δὲ Φαρνέλ. (καθ' ἑαυτὸν) Τὴν ὠραίαν ἐκείνην Γαλλίδα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὁποίας πνέει ἀγγέλων μειδιάμα ἐνῶ ἐκ τῆς καρδίας τῆς σταρίζει καταχθόνιος χολή. (Ἐντόνως) Ἄνλεῦ ἐν ὰρολογίον.

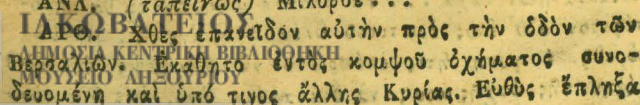
ΑΝΑ. (ταπεινῶς). Ἐνόησα Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ειρωνικῶς) Ὄχι ὅμως γαλλικὸν ὰρολόγιον, ἐπεὶδὴ ἤθελε σημαίνει τὸν χρόνον ὡς διέρχονται αὐτὸν ἀνωφελῶς οἱ ἐλαφρόνοες Γάλλοι. (ὕπερηφάνως) Νὰ ἦναι λοιπὸν ἀγγλικὸν ὰρολόγιον, διότι ἐὰν εἰς τὸν κόσμον εὑρισκον πρᾶγμα ὠφέλιμον καὶ ἀναγκαῖον, δὲν θὰ εἶναι παρὰ ἔργον τοῦ ἀπίρου πνεύματος τῶν Ἄγγλων. (μετ' ὀλίγον ἀνυπομόνως) Ἀπήντησας τὴν Κυρίαν τὴν ὁποίαν εἶδομεν εἰς τὸν χορόν;

ΑΝΑ. Ἀπὸ τὴν νύκτα καθ' ἣν μοι εἰδείξατε αὐτὴν, Μιλόρδε, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Κόμητος Δὲ Φαδὲν, εἰς μάτην ἀνεζήτησα αὐτὴν καθ' ὅλους τοὺς Παρισίους. Ἀπειράκις διέδραμον ὅλα τὰ βουλεύματα καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀποκεντρατῆρας ὁδοὺς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ὀργίλως) Δὲν με ὑπηρετεῖς πλέον ὡς ἀπαιτεῖ τὸ χρέος σου.

ΑΝΑ. (ταπεινῶς) Μιλόρδε. . .
ΑΡΘ. Σὺ δὲ ἐπαγεῖδον αὐτὴν πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Βερσαλιῶν. Ἐκαστὸ ἐνταῦθα κομψὸ ὀχήματος συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τινος ἄλλης Κυρίας. Εὐθύς ἐπληξά-

διὰ τῶν περυσιῶν τὸν Ἀμλέκ μου διὰ νὰ τὴν φθάσω. Μετ' οὐ πολλὴν ἐρῆσα, τὴν εἶδον ἄλλ' ἐφ' ἐκάλπαζον παραπλευρῶς τοῦ ὀχήματος αὐτῆς, (ὄργιλος) ὁ διάβολος, ὅστις πάντοτε ἀντιπολιτεύεται τὰς ἐρωτικὰς περιπέτειάς μου, κατώρθωσε νὰ συντριβῇ ὁ ἀναβολεύς! Κατάρτα παρ' ὀλίγον νὰ χάσω τὴν ἰσορροπίαν καὶ νὰ πέσω. Ὁ ἱπποκόμος μου Τὼμ ἀφιππεύσας ἐπεσκεύασε τὸν κατηραμένον ἐκείνον ἀναβολέα, πλὴν ἦτο πολὺ ἀργὰ διότι τὸ ὄχημα ἐξεστράπη τῆς ὁδοῦ καὶ ματαίως τὸ ἀνεζήτησα. Ἀνάθεμα! Τὸ ἔχασα... Ὁ εὐήθης ἱπποκόμος μου μετὰ εἰκοσαετῆ ὑπηρεσίαν ἀντεμείφθη δικαίως διὰ τὴν ἔλλειψίν του ταύτην, διέταξα αὐτὸν νὰ λάβῃ τὰ πράγματά του καὶ ἀπέλθῃ ὅθεν ἤθελε... Καὶ σὺ, Ἄνλεϋ, ἀποκατέστης ἀνίκανος τῆς ὑπηρεσίας μου.

ΑΝΑ. (ἰακρινῶς) Μιλὸρδε.

ΑΡΘ. Σιωπή! .. δλόκληρος ἐβδομάς παρήλθε καὶ δὲν ἤξεύρεις νὰ μοι εἶπῃς τι περὶ τῆς ἀγνώστου μου. Λοιπὸν ἔπαγε ἀναζήτησον αὐτὴν καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ κόσμου, εἰς τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν ἕρην. Ἐνθάμῃ σου δῶμος καλῶς διὰ μόνον δύο ἡμερῶν προθεσμίαν σοὶ παρέχω. Ἐὰν τὴν ἀνεύρῃς πέντε στερλίνας θὰ λάβῃς δῶρον, ἄλλως ἐντὸς τῆς αὐριον νὰ ἐτοιμασθῆς καὶ οὐ νὰ ἴδῃς τὰ ὄσα τῆς γεννήσεώς σου (διὰ πνεύματος ἀποπέμπει τὸν Ἄνλεϋς, ὅστις ὑποκλίμας ἀπέρχεται). Ἐκ τοσοῦτων γυναικῶν τὰς ὁποίας ἐγνωρίσα καὶ ἐξ' ὧν οὐδεμίαν ἠγάπησα αὐτὴ συνεχίνοσε τὴν καρδίαν μου. Ἐ! ναι τὴν εἶδον ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸν δολέθριον ἐκείνον χορὸν καὶ δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ μάθω τίποτε περὶ αὐτῆς. Ἦτο ὥρατα ὦ; ἄγγελος καὶ ἐν τῇ ψυχῇ μου διήγειρε τὰς θαυμάσιους τῶν ἔδου... Ἄλλα ποῖα νὰ ἦναι τάχα... Τὰ πλοῦτή μου πάντα θὰ προσέφερον ἀν' ἐνός; ἐρωτικοῦ βλεμματός; τῆς... Διατί νὰ εὐρεθῆ ἢ γυνὴ ἥτις ἐπέπρωτο νὰ ἀναρέψῃ τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς μου; νὰ διαταράξῃ ἐμὲ, ἐμὲ διὰ τὸν

ὁποῖον ἀπλοῦν ἄντρομα ἦτο τὸ ὑπὸ τοῦ κόσμου τοσοῦτω λατρευόμενον ὥρατον φύλον;... Ἄν θὰ δυνῆθῃ νὰ καταβῶ τὸ πάθος τοῦτο; Τὰ πλοῦτή μου δὲ, θὰ ἰσχύσωσιν ὅπως γοητεύσωσι τὴν μυστηριώδη τούτην Σιλφίδα; Θὰ ὑπενδώσῃ καὶ ἂν ἦναι ἄλλη Πηνελόπη ἢ Λουκρητία, καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι τὰ θέλητρά της, αἱ καλλοναὶ αὐτῆς εἶναι ἄνθη ἐφήμερα μραινώμενα ὑπὸ τῆς αὐρας τῶν στεναγμῶν καὶ τῆς βροχῆς τῶν δακρῶν.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΑΝΑΕΪΣ καὶ ὁ ἄνω

ΑΝΑ. Μιλὸρδε, ὁ Κόμης Ἀλφρέδος Δερνιέ.
ΑΡΘ. Ἐμπρός.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ ΑΡΘΟΥΡΟΣ.

ΑΛΦ. Καλ' ἡμέρα Μιλὸρδε.

ΑΡΘ. (μετ' οἰκειότητος) Μὲ ἐλημονήσατε Κύριε Κόμη.

ΑΛΦ. Μιλὸρδε...

ΑΡΘ. ἴτως αἱ ἐρωτικαὶ περιπέτειαί σας δὲν ἀφῆκαν νὰ διέλθητε μίαν ὥραν μετὰ τῶν φίλων σας.

ΑΛΦ. Ὄχι, Μιλὸρδε, ἐπειδὴ καλῶς γνωρίζετε ὅτι δι' ἐμὲ ἐμαράνθησαν πλέον τὰ ἄνθη τῆς νεότητος. (μειδιῶν) Δι' ἐμὲ ποτὲ πλέον δὲν θὰ βλαπτήσωσι τὰ ῥόδα τοῦ ἔχρος καὶ ἤδη πῆρξ ἐμοῦ βλέπω βροχῶν πεσόντων φθινοπωρινῶν φύλλων.

ΑΡΘ. Τί λέγετε, Κύριε Κόμη; ὑμεῖς τοσοῦτον νέος τοσοῦτον εὐγενῆς, ἰπποτικῆς τῶσον ἐντελής...

ΑΛΦ. Μὲ ἐμβάλλετε εἰς ἀμυχανίαν, Μιλὸρδε.

ΙΑΚΩΒΑ ΤΡΕΪΦΟΛΔΟΥΝΑΤΕΙ νὰ ἀνθίσῃ πᾶσα καλλονὴ ἈΜΗΡΕΛΑ ΚΕΝΤΡΕΤΗΚΗ ΣΥΝΕΤΟΝΟΡΟΛΟΥ; Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει πατ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΟΥΡΙΟΥ

λαιά τις παροιμία λέγουσα· «Εἰς τὰ ἄθνη τὰ γεμάτα ὑπὸ δροσῇ, συχνά εὐρίσκει θάνατον ἢ χρυσαλλίς.»

ΑΑΦ. Συγχαίρω ὑμᾶς, Μιλόρδε, ὅτι ἐξωκειώθητε μὲ τὰς ἑγγικτικὰς φιλοφρονήσεις μας.

ΑΡΘ. Τὴν ἀλήθειαν καθαρὰν λέγω, Κύριε Κόμνη. Καὶ ὡς φίλος διελών πρὸς Ἰμᾶς, συμφωνῶ ὅτι ἐμπράνθησαν τὰ ἄθνη τῆς νεότητός σας, πλὴν μόνον κατ' ἐπιφάνειαν. (χαριεντιζόμενος) Ἄφ' ὅτου ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σᾶς γνωρίσω, Κύριε Κόμνη, πάντοτε ἐφρόνουν καὶ φρονῶ ὅτι ἐν τῷ σκότει σπείρετε τὰς συμπαθείας Σας . . .

ΑΑΦ. Τούναντίον μάλιστα θὰ ἐπραττον, Μιλόρδε, ἐὰν εἶχον . . .

ΑΡΘ. Ἐπιτρέψατέ μοι, Κύριε Κόμνη, νὰ σᾶς εἶπω ὅτι τὰ πολυπράγμονα καὶ σκανδαλώδη χρονικά τῶν Παρισίων λέγουσι δι' ὑμᾶς ὅτι εἴσθε ἐκ τῶν αἰσθηματιῶν ἐκείνων, τῶν φιλερῆμων καὶ καθ' ὅλα εὐγενῶν φιλερώτων οἵτινες ἐσφενδονίζουσι τὸ δρέπανον αὐτῶν ἐν τῷ σκότει καὶ τῷ μυστηρίῳ καὶ δρέπουσιν ἄνθη ποι κίχχροα καὶ εὐώδη ὡς τὰ νυκτερινὰ ἐκεῖνα τὰ ἡδύτατα, πολλὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἀγαλλίασις τῆς φαιδρᾶς ὄρας.

ΑΑΦ. Ἐγώ, Μιλόρδε; (μειδιῶν).

ΑΡΘ. Βεβαίως ὑμεῖς, Κύριε Κόμνη, ὑμεῖς περὶ τοῦ ὁποίου τοσοῦτον ἐνοικίως ἐφράζονται ἐν Παρισίῳ.

ΑΑΦ. Μιλόρδε, μὲ φέρετε εἰς ἀπορίαν λόγων· ἐγὼ δὲν ἔχω τοιαῦτα προτερήματα ὅπως διεγείρω τὸν θυμιασμόν.

ΑΡΘ. Εἴσθε πλούσιος, φιλόανθρωπος, ἄριστος πόλιτης, αἱ δὲ χάριτες τῆς ψυχῆς σας ἐξισοῦνται πρὸς ἐκείνας τοῦ εὐγενοῦς προσωπικοῦ σας. Εὐαρεστεῖ ὑμᾶς ἡ μοναξία, ἡ δὲ γλυκεῖα μελαγχολία σας ὁμοιάζει τὰ ἀπλᾶ κοσμήματά σας.

ΑΑΦ. Μεγάλως εὐχαριστοῦμαι ἀποκότησαι ὑμᾶς φίλον Μιλόρδε, ἐπιτρέψατέ μοι ὁμῶς νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἔπινοι τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι εἶναι ὑπὲρ τὴν ἀξίαν μου.

ΑΡΘ. Πιστεύσατέ μοι, Κύριε Κόμνη, ὅτι οὐδὲν

ὑποκρίνομαι πρὸς ὑμᾶς, μάλιστα συμφωνῶ πληρέστατα ὅτι τὸ ἀσθενὲς τοῦ ὠραίου φύλου δὲν δύναται ἢ νὰ ὑπενώσῃ εἰς τὰς χάριτάς σας, καὶ ἤθελον στοιχηματίη χιλίας λίρας στερολίνας ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ σας ὑπάρχει ἐντετυπωμένη εἰκὼν τὴν ὁποίαν λατρεύετε, καὶ ἦτις δὲν εἶναι κατωτέρα ὑμῶν κατὰ τὸ εὐγενὲς τῶν αἰσθημάτων. Ἀλλὰ τίνος πρωτοτύπου ἀρετῆς καὶ κάλλους εἶναι ἡ εἰκὼν; Τίνος χάριτος τὸ ὄνομα; Μὲ εἶπον. . .

ΑΑΦ. Τί Μιλόρδε;

ΑΡΘ. Ὅτι περιπαθῶς ἀγαπάτε.

ΑΑΦ. Σᾶς ἠπάτησαν.

ΑΡΘ. Δὲν ἠδυνήθην ὁμῶς μέχρι τοῦδε, ἀγαπητὲ Κύριε Κόμνη, νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο καὶ νὰ γνωρίσω τὴν γόησσαν Σαιρῆνα ἣτις ἐγόητευσε τὴν καρδίαν σας.

ΑΑΦ. Πιστεύσατέ μοι, Μιλόρδε, ἡ καρδία μου ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐκλείσθη πρὸς τὰ δελεάσματα τοῦ ὠραίου φύλου, (μελαγχολικῶς) καὶ κατέστη, οὕτως εἶπειν, ψυχρὰ καὶ ἀναίσθητος ὡς ἀκόπελος. . .

ΑΡΘ. (ἰλαρῶς) Ἐφ' οὗ συχνάκις συντρίβονται τὰ ἀπρονόητα πλοιάρια, ἀλήθεια προσφιλὲς Κόμνη; Ἰθέτε νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκλείσθη πλέον ἡ καρδία σας;

ΑΑΦ. Βεβαιωθῆτε, Μιλόρδε, ὅτι ἀπὸ δύο ἐτῶν ἤδη ὁμοιάζει μὲ ἄγονον ἐρημον ἐφ' ἧς δὲν φύεται πλέον οὐδὲν ἄνθος.

ΑΡΘ. Σᾶς πιστεύω, Κύριε Κόμνη, διότι πιθανόν χάρισεσά τις Σιλφίς ἀφ' οὗ ἔδρεψε τὰ ἄνθη, παρέλαβε τὸ κλειδίον τῆς ἐρήμου ταύτης καὶ ὡς νέα Αἰκατερίνη ἔρριψεν αὐτὸ ὅχι εἰς τὸν Τάμεσιν, ἀλλ' εἰς τὸν Σηκουάναν.

ΑΑΦ. Πιθανόν Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Ἀλλὰ Κύριε Κόμνη, ἤθελον νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν πληροφορίας περὶ εὐγενοῦς τίνος καὶ ὠραίας Κυρίας, τὴν ὁποίαν εἶδον εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ Κόμνητος Ἀσ. Παδὲν εἰς τὸναύτον ἐκεῖνον χορὸν τὸν ὁποῖον

ἔδωκε τὴν παρελθούσαν ἐβδομίδα καὶ ὅπου παρευρέθητε καὶ ὑμεῖς Κύριε Κόμη . . .

ΑΛΦ. Καὶ ὅπου ὀλίγον διεμείνατε Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Ναὶ ἐπειδὴ κατεπέγουσαι ὑποθέσεις κατὰ δυστυχίαν μὲ ἠνάγκασαν νὰ ἀποσυρθῶ. Ἡ Κυρία ἐκείνη ἦτο μετρία τὸ ἀνάστημα, εἰκοσιπέντε μέχρις εἰκοσιοκτῶ ἐτῶν, μᾶλλον ἰσχνή, ὠχρὰ, μέλανας εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν κόμην. Πολὺ κομψῶς καὶ ἐπιχαρτικῶς ἔφερε λευκὴν ἐσθῆτα τὴν κεφαλὴν δ' ἐκόσμει διὰ ῥοδοχρῶν ἀνθῶν.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν περιελθῶς) Θεέ μου!

ΑΡΘ. Ὡ πόσον ὠραία ἦτο Κύριε Κόμη . . . Ὅποιον ἀνέκφραστον γλυκύτητα ἔπνεον οἱ περικαλλεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ὁποῦν ἀγγελικὸν μείδιμα ἦνθει ἐπὶ τῶν κοραλλίνων χειλέων τῆς.

ΑΛΦ (μελαγχολικῶς) Λοιπὸν ἦτο ὠραία Μιλόρδε!

ΑΡΘ. Ἐντὸς τῶν ἀπεράντων ἐκείνων θαλάμων αὐτῆ ἐπισκίαζε πᾶσαν καλλονήν. Τὸ βλέμμα τῆς ἐκραυνοβόλει, Κύριε Κόμη, τὸ μείδιάμα τῆς ἦτο αὐτόχρημα γόητρον. Ὡ! ἂν ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐκφεύγουσιν ἄγγελοι ὅπως ἐπισκερθῶσι τὴν γῆν, θεβαιωθῆτε Κύριε Κόμη ὅτι ὀωραϊότερος τούτων εἶναι ἢ ἀγνωστός μου.

ΑΛΦ. (ὡς ἄνω) Τὴν ἠγαπήσατε. Μιλόρδε;

ΑΡΘ. Ἐμμανῶς! ὑπερμέτρως. Μετὰ τὸν μοιραῖον ἐκείνον χορὸν εἰς μάτην ἀνεζήτησα αὐτὴν ἐν Παρισίοις.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἀναπνέω!

ΑΡΘ. Γνωρίζετε πρὸς χάριν νὰ μοι εἰπῆτε ποῖα εἶναι ἢ τοσοῦτον ἀξίεραστος ἐκείνη Κυρία;

ΑΛΦ. (τεθορυβημένως) Δὲν ἐνθυμούμαι ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν . . .

ΑΛΦ. Τώρα σὰς λέγω καὶ τὸ ὄνομά τῆς!

ΑΛΦ. (βιασῶς) Καὶ εἶναι;

ΑΡΘ. Τὸ ἤκουσα παρὰ τινός Κυρίας ἧτις πάντοτε ἐκάθητο πλησίον τῆς.

ΑΛΦ. (ὡς ἄνω) Ονομάζεται Λοιπὸν

ΑΡΘ. Ἐλένη.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Θεέ μου!

ΑΡΘ. (παρατηρῶν αὐτὸν προσεκτικῶς). Τὴν γνωρίζετε, Κόμη; εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, ποῖα εἶναι. Ὡ ἂν ἦναι ἀγάμος, θὰ γείνη Μιλέδη Δε-Γοδάρ.

ΑΛΦ. Ἐὰν δὲ ἦναι ἔγγαμος;

ΑΡΘ. Πάλιν ἤθελον τῆ προσφέρῃ τὴν χεῖρά μου.

ΑΛΦ. Καὶ ἐν περιπτώσει ἀποποιήσεως;

ΑΡΘ. (ἐντόνος) Ἡ ἐμὲ, ἢ αὐτὴν, ἢ ἀμφοτέρους [θὰ καλύψῃ ὁ τάφος.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἵψιστε Θεέ!

ΑΡΘ. Ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, τὴν γνωρίζετε, φίλτατε Κόμη; εἰπέτε μοι πρὸς χάριν λοιπὸν ποῖα εἶναι; . .

ΑΛΦ. Εἶναι ἀδύνατον . . . δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐνθυμηθῶ, ἔχω πολὺ ἀσθενὲς μνημονικὸν . . . Ἄς μεταβῶμεν εἰς ἄλλο, Μιλόρδε. Μὲ δυσαρέσκειάν μου ἤκουσα ὅτι χθὲς τὴν νύκτα ἐν τῇ λέσχῃ Δε-Φέβρ σὰς ἔκλεψαν ἐν χαρτοφυλάκιον . . .

ΑΡΘ. (ἀτημελῶς) Περιέχον τρισχιλίας στερλίνας εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια.

ΑΛΦ. Ἐγνωρίσατε τὸν κλέπτην;

ΑΡΘ. Ναὶ, καὶ μεγάλως ἐλυπήθην διότι αὐτὸς ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν μας; ὀλίγην δὲ οἰκειότητα εἶχον μετ' αὐτοῦ (μὲ Λύπη). Εἶναι εἰς εὐπατρίδης, Κύριε Κόμη, φέρει δὲ καὶ παράσημον.

ΑΛΦ. Ὁ ἀνάξιος!

ΑΡΘ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ) Ἐγάρχουσι καὶ παρ' ἡμῖν, Κύριε Κόμη, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποῖους ἀδιστακτικῶς ἠδύνατό τις νὰ παραβάλλῃ μετὰ τῶν τοῦ ὄχλου τοὺς ὁποῖους κλείει ἡ θύρα τῆς φυλακῆς.

ΑΛΦ. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔγραψε καὶ διάσημὸς τις Ἰταλὸς ποιητής, ὅτι εἰς χρόνους βαρβάρους καὶ σκληροὺς οἱ κλέπται ἐκρεμῶντο ἐπὶ τῶν σταυρῶν, εἰς χρόνους ὁμῶς ὀλιγώτερον βαρβάρους καὶ σκληροὺς ἐκρεμῶντο ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν κλεπτῶν.

ΑΡΘ. Τοιούτος είναι ὁ βαλκανιοτόμος ἱππότης μου.

ΑΛΦ. Καὶ ὀνομάζεται ;

ΑΡΘ. Ἐὰν εὐχρηστῆσθε διαβῆτε εἰς τὸ σπουδαστήριον, (δεικνύων) ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τινος τραπέζης θὰ εὕρητε σημειώσιν ἐν ᾗ διαλαμβάνονται τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Κυρίου ἐκείνου ('Ὁ Αἰφρέδος εἰσέρχεται εἰς τὸ ὑποδειχθὲν σπουδαστήριον).

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ ΑΝΑΕΪΣ

ΑΝΑ. Κυρία τις ἐπιθυμῆι νὰ ἴδῃ τὴν ὑψηλότητά σας.

ΑΡΘ. (μετὰ ζήσεως) Ποία εἶναι ; Νέα, πτωχή, ἢ ἐκ τῶν εὐγενῶν ;

ΑΝΑ. Πέπλος καλύπτει τὸ πρόσωπόν της, Μιλόρδε, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδυνήθην . . .

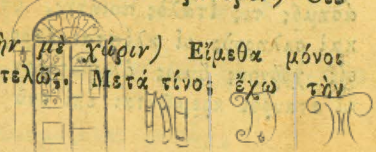
ΑΡΘ. Ἄς ἔλθῃ (ὁ Ἀναεὺς ὑποκλίνεται ἀπέρχεται). Ποία νὰ ἦναι ; (βλέπων αὐτὴν ἐρχομένην) Τὶ ὥρατον ἐξωτερικόν ! . . . Αναμφιβόλως εἶναι εὐγενής . . . 'Ὅποια μεγαλοπρέπεια ! ('Ὁ Αἰφρέδος προβαίνει ἐξερχόμενος τοῦ σπουδαστηρίου, ὁ δὲ Ἀρθούρος πλησιάζων αὐτὸν λέγει χαμηλοφώνως) Σὰς παρακαλῶ, Κύριε Κόμη, νὰ μὲ περιμείνητε εἰς τὸ σπουδαστήριον καὶ μετ' ὀλίγον ἐρχομαι.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΕΛΕΝΗ καὶ ὁ ἄνω, ὁ Αἰφρέδος
ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ ἢ θύρᾳ τοῦ ὁποίου
μένει ὀλίγον ἀνοικτή.

ΕΛΕΝΗ (ἐκθαμβος βλέπουσα τὸν Ἀρθούρον) Οἰεῖ μου ! Αὐτός !

ΑΡΘ. (πλησιάζων αὐτὴν, μετ' ἡρώτων) Εἴμεθα μόνοι Κυρία, μὴ φοβῆσθε παντελῶς. Μετὰ τίνος ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ ;

ΕΛΕΝΗ Ἐπιτρέψατέ μοι, Μιλόρδε, νὰ μὴ ἀφαιρέσω τὸν πέπλον τοῦτον.

ΑΡΘ. (ἐντόνως). Κυρία, εὐρισκόμεθα εἰς Παρισίους καὶ ὄχι εἰς Προῦσαν· εἰς Παρισίους ὅπου ἡ γυνὴ ἀπολαύει ἐλευθερίας ὁποίας καὶ ὁ ἀνὴρ· εἰς Παρισίους ὅπου τὰ δικτυωτὰ καὶ οἱ πέπλοι τῆς Προῦσας ποτὲ δὲν ἐκάλυψαν ἀπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ ἀνδρὸς τὰ θέλητρα τοῦ ὠραίου φύλου. (ἐκευτικῶς) Ὑψώσατε τὸν πέπλον ἐκείνον· πῶς δύναμαι νὰ ἐξωτερικεύσω τοὺς διαλογισμοὺς μου πρὸς Κυρίαν ὄλως ἄγνωστον ;

ΕΛΕΝΗ Σὰς ἰκτεύω, Μιλόρδε, ἐπιτρέψατέ μοι . . .

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Ὅποιοι γλυκεῖς λόγοι ! (μετὰ τινος εὐτραπέλλας). Κυρία, πρῶτος ὄρος τὸν ὅποιον σὰς προτείνω εἶναι τὸ νὰ ἀνεγείρετε τὸν πέπλον ἐκείνον.

ΕΛΕΝΗ Τὸ θέλετε, τὸ ἀπαίτετε Μιλόρδε ;

ΑΡΘ. (ταπεινῶς). Σὰς; καθικτεύω Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (ἀνεγείρουσα τὸν πέπλον, καθ' ἑαυτὴν) Οἰεῖ μου ἐπάκουσον τὰς εὐχάς μου.

ΑΡΘ. (ἐκθαμβος καὶ ἀγαλλόμενος) Ἄ ! εἶναι αὕτη.

ΑΛΦ. (παρὰ τὴν θύραν, χωρὶς νὰ τὸν ἴδωσι τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πρόσωπα. Ἀσηρῶς καὶ ἐκθαμβος, καθ' ἑαυτὸν) Ἡ Κυρία δὲ· Ρινύ !

ΕΛΕΝΗ. (μὲ εὐγενὲς μεγαλειότητα) Μιλόρδε εἴμαι ἐκείνη ἣτις κατὰ τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ Κόμητος Δε· Ραδὲν . . .

ΑΡΘ. (μὲ χαρὰν) Ἐπ' ὀλίγον ἀπῆλαυσα τῆς ὑπερτάτης ἡδονῆς τοῦ νὰ σὰς θαυμάσω Κυρία . . .

ΕΛΕΝΗ (συγχεχόμενη) Μιλόρδε . . .

ΑΡΘ. (παράφορος πλησιάζων τὴν Ἑλένην) Ναὶ σὰς θαύμασα ὑπὲρ πᾶσιν ἄλλην γυναῖκα διότι τὰ ἀγγελικὰ βλέμματά σας εἰσέδυσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἢ ἢ ΚΑΘ' ἑΑΥΤὸΝ Εἰς ψυχὰ καὶ ἀνάσθητος ὡς ἐπικη-
δαστὴρ ἡμετέρας ἐπιπέδωσεν ὁ δόλος μαλακύνουσιν οὐδ' αὐτὰ τὰ ἄσπρα δάκρυα τῶν πενθοῦντων.
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑἰΓΥΠΤΟΥ

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχῆς !

ΕΛΕΝΗ. (εὐγενῶς ἀποθώβουσα σιμώτερα αὐτὸν) Δὲν ἤλθον ἐνταῦθα, Μιλὸρδε, ὅπως διακουθῶ τὰ αἰσθήματά σας, ἀλλὰ μάλιστα ἵνα ἐλκῶ τὴν συμπάθειάν σας, τὴν εὐσπλαγχνίαν σας.

ΑΛΦ. (ὡς ἄνω) Δυστυχής!

ΑΡΘ. (προθύμως) Τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν; Τί ἐπιθυμεῖτε παρ' ἐμοῦ, Κυρία; Διαθέσατε ἐμὲ αὐτὸν, τὰ χρήματά μου, πᾶν ὅ,τι κατέχω.

ΕΛΕΝΗ. Απολαύετε, Μιλὸρδε, τῶν θησαυρῶν τοῦς ὁποίους σὰς ἔδωκεν ἡ τύχη, διότι δὲν θὰ σὰς ζητήσω ἢ ὅσον εἶναι δίκαιον καὶ ὅσον δύναται, νὰ μοι προσφέρῃ ὁ οἰκτιρῶν εὐγενεὺς Κυρίος.

ΑΡΘ. (τῇ προσφέρει κάθισμα, κάθεται δὲ καὶ αὐτὸς) Εὐχαρίστως θὰ σὰς ἀκροασθῶ, Κυρία, καὶ προσφέρωμαι ὅπως σὰς ὑπηρετήσω εἰς ὅ,τι παρ' ἐμοῦ ἐπιθυμεῖτε.

ΕΛΕΝΗ Χθὲς τὴν νύκτα, Μιλὸρδε, ἀπώλεσατε χαρτοφυλάκιον περιέχον τραπεζικὰ τινὰ γραμμάτια. Ποίας ἀξίας ἦσαν αἱ συναλλαγματικαὶ ἐκεῖναι;

ΑΡΘ. Διατί μοι ἐποτείνετε τὰς ἐρωτήσεις ταύτας;

ΕΛΕΝΗ Ὑποσχίθητε νὰ μὲ ἀκροασθῆτε, Μιλὸρδε, καὶ νὰ μοι παράσχητε πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐντὸς τῶν ὀρίων τῆς εὐσπλαγχνίας.

ΑΡΘ. Τρόντι, Κυρία, ἔχασα 2 χαρτοφυλάκιον περιέχον τρισχιλίας λίρας, στερλίνας εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια.

ΕΛΕΝΗ Ἐν σὰ; παρεδίδοντο τὰ χρήματά σας, Μιλὸρδε, θὰ ἀπελύετε τὸν ἔνοχον;

ΑΡΘ. Καὶ πιστεύετε, Κυρία, ὅτι πράττων οὕτως ἤθελον ἐνεργήσῃ ὡς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον;

ΕΛΕΝΗ Ἐὰν ὅχι, ὡς τὸ δίκαιον, Μιλὸρδε, τοῦλάχιστον ὡς ἀπαιτεῖ ἡ εὐσπλαγχνία.

ΑΡΘ. (εὐγενῶς) Καὶ τίς ἤθελε μὲ πληρώσῃ;

ΕΛΕΝΗ (ταπεινῶς) Ἐγώ, Μιλὸρδε.

ΑΡΘ. (μειδιῶν) Ὑμεῖς, Κυρία...

ΕΛΕΝΗ Ὡς ἔλεος παρ' ὑμῶν τὸ ζῆτῶ (προσφέρουσα αὐτῷ θήκην περιέχουσαν πολύτιμα εἶδη) Λάβετε τὰ κοσμήματα ταῦτα, Μιλὸρδε, πληρωθῆτε καὶ ἀπολύσατε τὸν ἔνοχον.

ΑΡΘ. (ἀνοίγων τὴν θήκην, ἐμφατικῶς) Πιστεύετε λοιπὸν, Κυρία, ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος πολὺ δειλῆς ὥστε νὰ στερῶμαι ὑμᾶς τῶν τιμαλφῶν σας λίθων, παντὸς ὅ,τι τέλος δύναται νὰ καταστήσῃ λαμπροτέρως τὰς χάριτάς σας, τὴν τοσοῦτον σπάνιον καλλονὴν σας; Ἢ ἴ ποτε ἂς μὴ εἴπωσιν ὅτι ὁ Μιλὸρδης Ἀρθούρος δὲ Γοδάρ, λίαν ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ἔρατον φέρον, κατεβιάσθη ἐπὶ τοσοῦτον.

ΕΛΕΝΗ. Τί ζητεῖτε λοιπὸν, Μιλὸρδε;

ΑΡΘ. Ὅ,τι ἤθελεν ἀπαιτῆσαι πᾶς ἐντιμὸς ἄνθρωπος καὶ ὑμεῖς αὐτὴ τὸ γνωρίζετε, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ Δὲν ἔνοχῶ Μιλὸρδε, τί;

ΑΡΘ. (αὐστηρῶς) Νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἔνοχος!

ΕΛΕΝΗ (ικτευτικῶς) Μιλὸρδε!

ΑΡΘ. Μήπως εἶναι ἀδελφός σας, Κυρία, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑφίστασθε τοσαύτην ὑπὲρ αὐτοῦ συμπάθειαν;

ΕΛΕΝΗ Ὅταν, Μιλὸρδε, δίδῃ τις ἐλεημοσύνην, δὲν ἐρωτᾷ τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργετουμένου. Ἰσὺς ἡ ὠφέλεια εἶναι τὸ μάθητε; Μήπως ἡ συνειδήσις σας αἰσθανομένη τὴν ἀγαλλίαισιν ἧτις προέρχεται ἐκ τῆς ἀγαθοεργίας, μήπως ἤθελε σὰς ζητήσαι τὸ ὄνομα τοῦ παρ' ὑμῶν εὐεργετουμένου;

ΑΡΘ. (μειδιῶν) Ἐνόησα, Κυρία, εἶναι ὁ...

ΕΛΕΝΗ (τεταραγμένη) Μιλὸρδε!...

ΑΡΘ. (καταφρονητικῶς) Ἢθέλον νὰ εἴπω, εἶναι ὁ σύζυγός σας, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (περιαλφῶς) Οἴμοι!

ΑΡΘ. (μὲ πικρίαν) Κυρία Δὲ Ἰννὺ, εἶναι κακὸν ὑποκειμένον ὁ σύζυγός σας.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΕΝΤΡΕΒΙΝΙΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΕΛΕΝΗ Ἰδὲ χάριν, παύσατε, μὲ φονεύετε...
ΑΡΘ. Ἐγὼ, μὴ φονεύσω!.. (τροφερῶς λαμ-

δάτων τῆν χειρὰ της) ὦ! ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ἐμβλέψητε ἐν τῇ καρδίᾳ μου οἶκτον ἠθέλατε αἰσθανθῆ δι' ἐμέ.

ΕΛΕΝΗ (ὠθοῦσα αὐτὸν καθ' ἑαυτὴν) Θεέ μου!

ΑΡΘ. Ἀπὸ τῆς ἀποφράδος νυκτὸς καθ' ἣν σὰς εἶδον εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον, ὅπου μὲ ἐνεπλήσατε ἀδίκων περιφρονήσεων, ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης σὰς ἠγάπησα...

ΕΛΕΝΗ (καλυπτομένη τὸ πρόσωπον καὶ μὲ λύπην) Θεέ μου, Θεέ μου εὐσπλαγχνισθητέ με.

ΑΡΘ. Σὰς ἠγάπησα ὅσον ἄνθρωπος ποτὲ δὲν ἠγάπησεν. Ἐκλονίσατε τὴν εἰρήνην τῆς καρδίας μου, ναί, διότι ὑπὲρ τὴν ζωὴν μου αὐτὴν σὰς ἠγάπησα...

ΕΛΕΝΗ (γονυπετῆς καὶ εἰς ἄκρον περιλυτος) Ἐλεος, οἶκτον, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ἀνεγείρων αὐτὴν) Ὅχι τὸν οἶκτον μου, ἀλλὰ τὴν καρδίαν, τὰ πλοῦτη, τὴν ὑπαρξίν μου θέτω πρὸ τῶν ποδῶν σας. Διὰ σὰς, ὦ ἰσαγγελον πλάσμα, τὰ πάντα ῥίπτω εἰς τὴν λήθην, καὶ τὰς περιφρονήσεις σας καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν σύζυγόν σας.

ΕΛΕΝΗ (περιχαρῆς) Εὐχαριστῶ Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ἀναλαμβάνει τὴν θήκην ἣν αὐτὴ ἀφήκεν ἐπὶ τινος πλησίον καρέκλας, τὴν ἀνοίγει, λαμβάνει ἐκείθεν ψέλλιδόν τι ἐπιτετα ἀποδίδει αὐτὴν πρὸς τὴν Ἑλένην) Λάβετε, Κυρία, τοὺς πολυτίμους λίθους σας, (τρυφερῶς) εἰς ἐμέ δὲ ἀφήσατε τοῦτο μόνον.

ΕΛΕΝΗ (μετὰ λύπης βλέπουσα τὸ βραχιόριον καὶ ἀντεπιτρέφουσα τὴν θήκην) Ὅλα κρατήσατέ τα, Μιλόρδε, ἀλλ' ἀπόδοτέ μοι τὸ προσφιλέ, ἐκεῖνο βραχιόριον.

ΑΡΘ. (προσεκτικῶς ἐξετάζων αὐτὸ) Εἶναι καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Κυρίου Δὲ Ῥιννὸ. (συντριβὼν τὸ βραχιόριον καὶ ἀποδίδων τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ Ῥωμαίου) Ἀφοῦ τὸ λέγετε σὰς ἀνήκει, δὲν εἶναι ὁμοῦ ἄξιος ὑμῶν (δεικνύων αὐτῇ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ βραχιορίου) Ἡ εἰκὼν σας, Κυρία, θὰ μείνῃ παρ' ἐμοῦ...

ἐμοῦ...

ΕΛΕΝΗ (ἰκατευτικῶς) Μιλόρδε σὰς καθικετεῖω...

ΑΡΘ. Οὔτε παρακλήσεις, οὔτε δάκρυα θὰ ἰσχύσωσιν ἵνα πεισθῶ καὶ ἀποδώσω τοιοῦτον κειμήλιον.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν ὀργίλως ἀντικρυ τῆς ἡμιανωγμένης θύρας) Ὁ ἀσεβής!

ΕΛΕΝΗ Πρὸς χάριν, Μιλόρδε, ἀπόδοτέ μοι τὴν εἰκόνα ἐκείνην...

ΑΡΘ. Ὅσον ἄδικος, τόσον καὶ ἀχάριστος εἶσθε Κυρία. Ἐγὼ προσφέρω τὴν τιμὴν πρὸς τὸν σύζυγόν σας, καὶ ὑμεῖς δὲν μοι χαρίζετε τὴν εἰκόνα τῆς ὁποίας τὸ πρωτότυπον αὐτὸς κατέχει;

ΕΛΕΝΗ Σὰς ἐξορκίζω Μιλόρδε...

ΑΡΘ. (σταθερῶς) Μάταια εἶναι αἱ παρακλήσεις σας ἡ εἰκὼν αὐτὴ θέλει εἶσθαι ἀδιάσπαστος σύντροφός μου. Τώρα δὲ Κυρία θὰ σὰς γνωστοποιήσω τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας μας.

ΕΛΕΝΗ Ὅποῖοι εἶναι;

ΑΡΘ. (πλησιάζας εἰς τραπέζιδόν τι γράφει) Ὁ σὰς ἀναγνώσω τὸ ἔγγραφον τοῦτο, Κυρία, ἐὰν εὐαρεστῆσθε θὰ τὸ ἀντιγράψετε, θὰ τὸ ὑπογράψετε καὶ ἐκπληρώσατε ὅ,τι διαλαμβάνει. Οὕτως ἀπολύεται ὁ σύζυγός σας ἄλλως τε θὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν φυλακὴν. (ἀναγινώσκει)

«Προσφιλῆς μοι Λόρδ Ἀρθούρε.

Τὴν νύκτα ταύτην ἀναμφιβόλως θὰ ἔλθω εἰς τὸ παλάτιόν σας».

ΕΛΕΝΗ (φρικῶσα) Ὅχι! ποτὲ!

ΑΛΦ. (ὡς ἄνω, ὀργίλως) Διστραμμένε!

ΑΡΘ. Λοιπὸν Κυρία δικαίως θὰ ἀτιμασθῆ.

ΕΛΕΝΗ (εἰς ἄκρον περιλυτος) Ὁ Ῥωμαῖος νὰ ἔκταται ὅ,τι μὴ, Θεέ μου, μὲ ἐγκαταλίπησιν.

ΑΛΦ. (Ῥωματικῶς ἐξέλασται καὶ πλησιάζει τὴν Ἑλένην) Σὰς εὐδοκίαν οὐδέποτε θὰ σὰς ἐγκατέλιπον.

ΑΡΘ. (ἐν ἐξάψει) Κόμη!...

ἌΛΦ. (χαμηλοφώνως καὶ θυμοειδῶς πρὸς τὸν Ἀρθούρου) Τώρα καλῶς βλέπω, Μιλόρδε, ὅτι ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν δὲν περιλαμβάνει μόνον κλέπτας, ἀλλὰ καὶ κακούργους καὶ προδότας.

ΑΡΘ. (μὲ ὀργήν) Λοιπὸν ἐτολμήσατε ; . . .

ἌΛΦ. (σοβαρῶς) Ναί, καθότι οὐδέποτε ὀπισθοδρομῶ προκειμένου νὰ ὑπερασπίσω τὴν ἀθωότητα.

ΑΡΘ. (σαρκαστικῶς) Πολλὸ δικαίως πρὸ ὀλίγου μοι ἐλέγετε ὅτι ἔχετε ἀσθενὲς μνημονικὸν ὅτε σὰς διέγραφον τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Κυρίας Δε-΄Ρινύ. Ἐνόησα, καὶ εἶναι δίκαιον ὅτι ἡ τοσοῦτον χαρίεσσα Κόμησσα Δε-΄Ρινύ εὕρισκει παντοῦ θερμὸν τινα ὑπερασπιστὴν χάριν τῶν θελγῆτρων τῆς.

ἌΛΦ. (ὡς ἄνω) Φθάνουσι πλέον αἱ προσβολαί, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ὡς ἄνω) Εὖγε, νεαρέ μου Ἐθελβρόδ, τέλος εὐρέθη ἐν τῷ Σηκαυάνα ἡ κλεῖς, ἣτις δύναται ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν σας καὶ ἐκείνην τῆς ἀγνώστου μου, τῆς ἐν τῷ χορῷ τοῦ Κόμητος Δε-΄Ραδέν. (πλησιάζων τὸν Ἀλφρέδου μὲ ὀργήν) Ἄλλ' ὑμεῖς, Κύριε Κόμη, ἀπηνῶς μὲ προσεβάλετε ἐν τῷ παλατίῳ μου, ναί, διότι μετήλθετε τὸν ὠτακουστήν.

ἌΛΦ. (ἀπειλητικῶς) Χαλινώσατε τὰς ὕβρεις σας.

ΑΡΘ. (ὕπερηγάνως) Ἐξέλθετε ἀμέσως ἐκ τοῦ οἴκου μου.

ἌΛΦ. Ἀναχωρῶ ἢ πλὴν μάθετε ὅτι, πρὶν ἢ εὐγενῆς αὕτη κυρία γίνῃ τὸ παίγνιον τῶν αἰσχυρῶν παθῶν σας, ἀσπίδα ταύτης θὰ εὕρετε τὸ στήθος μου, στήθος εὐγενεῶς ἱππότη (ὁ Ἀλφρέδος προσφέρει τὸν βραχιονά του πρὸς τὴν Ἐλένην, ὁ Ἀρθούρος τὸν ἀμποδιίζει κλειδῶν τὴν θύραν).

ΑΡΘ. (ισχυρῶς) Οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ ἢ ὁ Κόμη; Ἀλφρέδος Δερνιέ.

ἌΛΦ. (εὐτόλμως) Ἀκούει πλέον αἱ ὕβρεις ! (ἐξάγει πιστόλιον) Ἡ ἀφήσατε ἐλευθέραν τὴν θύραν ἐκείνην, ἢ σὰς κτυπῶ, Μιλόρδε. (ὁ Ἀρθούρος διευσθ-

νεταὶ πρὸς τραπέζιον τι εἶψ' οὐ κείνται τὰ πιστόλια του' ὁ Ἀλφρέδος ὅμως εὐρισκόμενος πλησιότερον τὰ λαμβάνει καὶ ἐξακολουθεῖ ἀπειλῶν αὐτόν) Σταθῆτε ἢ δὲν ἀντέχω εἰς τὴν παραφοράν μου, οὐδὲ βῆμα μὴ προχωρήσατε, Μιλόρδε. (προσφέρων τὸν βραχιονά του πρὸς τὴν σχεδὸν λειπόθυμον Ἐλένην ἐξακολουθεῖ προτείνων κατ' αὐτοῦ τὸ πιστόλιον καὶ συνοδεύων αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας γεγωνυῖα τῇ φωνῇ) Ἀνοίξατε, ἀνοίξατε τὴν θύραν ἐκείνην, Μιλόρδε, μὴ διακυβεύετε πλέον τὴν μανίαν μου. Ἀνοίξατε ! ὁ θάνατος, Μιλόρδε, κρέμαται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας.

ΑΡΘ. (ἀνοίγων τὴν θύραν ἐξ ἀπελπισίας λίγει καθ' ἑαυτὸν σκληρῶς καὶ ὀργιλῶς) Κατάρτα ! (πρὸς τὸν Ἀλφρέδου) Περάσατε, Κόμη Ἀλφρέδε Δερνιέ, ἀλλὰ μοι ὀφείλετε ἱκανοποιήσαι (βλέπων αὐτῷ τὸ χειρόκιον).

ἌΛΦ. (λαμβάνων αὐτὸ καὶ σοβαρῶς) Ναί, Μιλόρδε, εἰς ἐξ ἡμῶν θὰ καταβῆ εἰς τὸν τάρον. (ἀπέρχεται μετὰ τῆς Ἐλένης)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Αΐθουσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ΓΑΣΠΑΡΟΣ

ΛΟΥΙΖΑ (χλευάζουσα τὸν Γάσπαρον εἰσερχόμε-
νον) Ἄντι νὰ καθάρισες τὰ φορέματα τοῦ αὐθέντου, ἡ-
θέλησες μὲ αὐτὰ νὰ κάμης τὸν ἱππότην. Ἐβλέπεις,
ξαναμωραμένε γέρο, πόσον ἀξίζουν τὰ παρασημοφόρα
ἐνδύματα; Σοῦ ἐχρησίμωσαν ὡς διαβατήρι διὰ τὴν
φυλακὴν. Ἐλα λοιπὸν, 'μίλιε' τί; ἔγεινες σοβαρὸς φι-
λόσοφος;

ΓΑΣ. (σοβαρῶς) ἔχεις διαθέσει νὰ γελάσης σπουρ-
γιτόμουλα.

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐλα . . . ἔλα δὲν γελῶ πλέον (πλησι-
άζουσα αὐτὸν) Ἄλλ' εἶπέ μου πῶς σὲ ἠλευθέρωσαν

ΓΑΣ. Ὅα ἐπέεσθι ἡ δικαιοσύνη ὅτι δὲν ἔκλεψα.

ΛΟΥΙΖΑ. ἔκλεψε λοιπὸν . . .

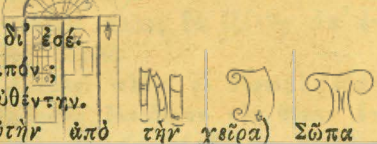
ΓΑΣ. (ἀνυπομόνως) Ποῖος; Νὰ σοῦ 'πῶ Λουίζα μὴ
μὲ θυμόνης ἀκοῦς;

ΛΟΥΙΖΑ Δὲν λέγω δι' ἐσέ-

ΓΑΣ. Διὰ ποῖον λοιπὸν;

ΛΟΥΙΖΑ Διὰ τὸν αὐθέντην.

ΓΑΣ. (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα) Σῶπα

καθὸ θηλυκό.

ΛΟΥΙΖΑ (ἀπειλοῦσα αὐτὸν) Ἀΐ ὦρα καλῆ! κάτου
τὰ χεῖρια ἄλλωδς . . .

ΓΑΣ. Πές μου, ποῖος σοῦ εἶπε πῶς ὁ αὐθέντης . . .

ΛΟΥΙΖΑ Ἐσύ.

ΓΑΣ. (ἐκθαμβος) Ἐγὼ; . . . Φεῦγα, ψεῦτρα 'μπερ-
δεψιάρη.

ΛΟΥΙΖΑ. Εἶναι φανερόν, Γάσπαρέ μου, ὅτι συνέλα-
βον τὸν αὐθέντην μας . . .

ΓΑΣ. (δριγίλως) Σῶπα κακὴ γυναῖκα . . .

ΛΟΥΙΖΑ (διακόπτουσα αὐτὸν) Ἄφου σὲ ἀπέλυ-
σαν . . . Ἡ δικαιοσύνη ἀνεγνώρισεν ὅτι τὰ φορέματα
δὲν ἦσαν ἰδικά σου, ἀλλὰ τοῦ αὐθέντου . . .

ΓΑΣ. (ἐκστατικὸς) Στρίγκλα! Δαίμονα! ποῖος δι-
άβολος σοῦ τὰ εἶπε οὐλα' τοῦτα;

ΛΟΥΙΖΑ. (γελῶσα) Σὺ . . .

ΓΑΣ. Ἐγὼ;

ΛΟΥΙΖΑ. (καθ' ἑαυτὴν) Πόσον εὐχριστοῦμαι! ὦ
πῶς ἐξέχασε!

ΓΑΣ. Κατηραμένη! πότο μὲ θυμόνει!

ΛΟΥΙΖΑ (τυρφεῶς) Μ' ἐμὲ τὰ ἔχεις, Γάσπαρέ μου,
μὲ ἐμὲ ὅπου τέλος πάντων ἀπεφάσισα . . .

ΓΑΣ. (ὑποβλέπων τὴν Λουίζαν) ἔχει κάτι μά-
τια . . . (πρὸς τὴν Λουίζαν) τί ἀποφάσις;

ΛΟΥΙΖΑ (πλησιάζουσα αὐτὸν) Νὰ σὲ ἀγαπήσω.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν περιπατῶν καὶ προσποιούμενος
ὅτι δὲν ἤκουσε) Τὰ λόγια τῆς, τὰ καμώματά τῆς μ'
ἀσηκῶσανε τὸν νοῦν.

ΛΟΥΙΖΑ (ἀκολουθοῦσα αὐτὸν) Ναι τὸ ἀπεφάσισα
(καθ' ἑαυτὴν) τί ἀνόητος!

ΓΑΣ. (στρεφόμενος μετὰ σοβαρότητος εὐρίσκειται
ἀπέναντι τῆς Λουίζης πρὸς ἣν δυσηρεστημένος λέ-
γει) τί ἀπερτίπασες λοιπὸν πανουργε ἄλωπου . . .

ΙΛΑΚΟΥΖΑΤΙΣ (καθ' ἑαυτὴν) Ἡ ἀρκοῦδα πλησιάζει (μὲ
μηνώδην κερτακιστὸν ὀφθαλμὸν) Νὰ σὲ ἀγαπῶ ἔως τὴν τε-
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

λευταίαν στιγμήν τῆς ζωῆς μου.

ΓΑΣ. (ἀναχαίττων εαυτὸν) Χίλιαις φορές; μοῦ τὸ εἶπες, δὲν σοῦ πιστεύω ἄλλο. Ποτέ σου (κωμικῶς).

ΛΟΥΙΖΑ (καθ' ἑαυτήν) Πρέπει νὰ κάμω κάθε θυσίαν διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειάν μου. (ἐν παραφροσῇ) Ἐλα, ἔλα νὰ φιλιωθῶμεν. Ἐγὼ πρώτη ζητῶ συγχώρησιν ἐν καμμίαν φορέςν σὲ ἰθύμωσα. Πίστευσέ μου, Γασπαράκη μου, ἐπικράθηκα πολὺ ὅπου σὲ εἶχον εἰς τὴν φυλακὴν.

ΓΑΣ. (ἀγαλλόμενος) Ἀλήθεια τὸ λές, Λουίζα μου;

ΛΟΥΙΖΑ Ἀμὴ τί, ψέμματα; ἔλα τώρα ὅ,τι εἶπαμε νερὸ κι' ἄλατι.

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Ἀγάπη μου, κυρά μου, Λουίζα μου! Τί νὰ σοῦ πῶ, ὑπέφερα πολὺ ὅπου ἤμουν μακρῶς ἀπὸ σέ. Ὁμως μείνε βέβαιη πῶς καλλίτερα ἤθελα νὰ καθήσω ὅλη μου τὴ ζωὴ εἰς τὴ φυλακὴν παρὰ νὰ πάθῃ τέτοια ἄτροπὴ ὁ αὐθέντης.

ΛΟΥΙΖΑ (καθ' ἑαυτήν) Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ προκείμενον. (σιγὰ πρὸς τὸν Γάσπαρον) Μὰ πέ; μου, νὰ σὲ χερῶ, πῶς ἔλαβεν ὑποψίαν ἢ δικαιοσύνην ὅτι ὁ αὐθέντης ἔκλεψεν; (ἐνῶ ὁ Γάσπαρος ἐξετάζει περίεξ μὴπως ἀκουσθῆ, αὐτὴ λέγει κατ' ἴδιαν) Ὁ νέος τίτλος τοῦ αὐθέντου δὲν τοῦ προξενεῖ πλέον κἄμμίαν ἐντύπωσιν.

ΓΑΣ. (χαμηλοφώνως) Ἴδου πῶς εἶναι ἡ ὑπόθεσις. (σοβαρῶς) Μὰ Λουίζα, γιὰ ἰδέε, οὔτε λόγο μὴ ἔγῃ ληε ἀπὸ τὸ στόμα σου γιὰ τὸ Θεὸ, εἰδεμῆ. . .

ΛΟΥΙΖΑ. Μπα! τί λόγια μοῦ λές! Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ἀγάπην μας. (καθ' ἑαυτήν) Πάντα μὰ τὸ νοῦ σου.

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Πρέπει νὰ ἔξυρῃς πῶς μ' ἐπῆγαν εἰς τὴν φυλακὴν. . .

ΛΟΥΙΖΑ Καὶ εἶναι φανερὸν ἐκεῖνα ἢ φυλακὴ;

ΓΑΣ. Εἶναι ἡ ἴδια ἢ κόλασις καὶ δαιμονία τῆς εἰ-
ναι ὅσαις μάγκαις τῆς κάμνουν τὴν ἐπίσκεψιν.

ΛΟΥΙΖΑ (μειδιῶσα) Μὲ δίκαιον λοιπὸν λέγω ὅτι καὶ σὺ θὰ ἐπαίξεις τὸ πρόσωπον τοῦ διαβόλου εἰς ἐκείνην τὴν κόλασιν.

ΓΑΣ. Ἄν θέλῃς μὴ παίξης.

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐπειτα τί ἀπέγεινες;

ΓΑΣ. Ἐκεῖ εὐρίσκετο τρεῖς καμεριέρηδες ἀπὸ τὴν λέσχην Δε-Φέβρ, οἱ ὅποιοι μ' ἐγνώριζαν καὶ ἐπομένως ἐφανέρωσαν ὅτι εἶμαι ὁ καμεριέρης ἐκείνου ὅπου εὐρίσκετο σιμὰ εἰς τὸν Λόρδον τὸν Ἄγγλον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδιοῦ, καὶ ὅτι τὰ φορέματα ὅπου εὐρέθηκε τὸ καταραμένο ἐκεῖνο χαρτοφυλάκιον ἦτανε τοῦ αὐθέντου μου. Ἐπειτα λοιπὸν ὁ ἐπιστάτης τοῦ Λόρδου, ἕνας διαβολάνθρωπος, ἐκεῖνος ὁ ἴδιος ὅπου ἤλθε καὶ μ' εὐύλλαβε, μαζὴ μὲ δύο ὑπηρέτας τοῦ Κυρίου Ἄγγλου ἐβεβαίωσαν ὅτι ἐκεῖνο τὸ χαρτοφυλάκιον ἦτανε τοῦ αὐθέντου των. Ἀποῦ ἐγινήκαμε οὐλα ἐτούτα τ' ἀνακατώματα, οὐλαὶς ἐτούταις ἢ ἐξέτασεις, μὲ ἐλευθερώσανε καὶ δὲν ἔκριναν εὐλογον νὰ μὲ πᾶνε εἰς τὸν Λόρδον νὰ μὲ ἰδῆ. Μοῦ ἔδωσαν ἔπειτα τὰ φορέματά μου, τὰ ἐφόρεσα καὶ ἐκεῖνοι ἐκράτησαν τοῦ αὐθέντου μου τὰ φορέματα.

ΛΟΥΙΖΑ. Καὶ ὁ αὐθέντης; λοιπὸν;

ΓΑΣ. (κλαίων) Ὁ καυμένος! τὸν ἐπιάσανε.

ΛΟΥΙΖΑ. Καὶ ποῦ εἶναι; εἰς τὴν φυλακὴν;

ΓΑΣ. Ἴσως ἔως; τώρα εἰς τὸν ἐπῆγαν. Ὡ! ἤθελα νὰ ὑπόφερα ἐγὼ καλλίτερα σ' ἐκεῖνη τὴ φυλακὴν παρὰ ὁ ταλαίπωρος ὁ αὐθέντης μας. Ἐπροσπάθησα, λέγωντάς τους ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ κλέπτης, ἀλλὰ δὲν ἤθέλησαν νὰ μὲ πιστεύσουν.

ΛΟΥΙΖΑ. Ὅχι ἦτο ὅμως μεγάλη θυσία.

ΓΑΣ. Τὰ πάντα πρέπει νὰ ὑποφέρωμεν γιὰ τοὺς κηλοὺς ἀφεντάδες μας.

ΛΟΥΙΖΑ. (σιγὰ) Τοὺς ἐντίμους ἐννοεῖς καὶ ὄχι τοὺς
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΓΑΣΙΕΩΝ (σοβαρῶς) Σῶπα! σῶπα σοῦ λέω, εἰδὲ μὴ

Α! μὰ ἐσὺ μὲ πνίγεις;—Ὦ! ἔδινα οὐλο τὸ αἷμα μου γιὰ νὰ μὴ λάσῃ τίτεια ἴτροπὴ ὁ ἀφέντης.

ΛΟΥΙΖΑ Κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἔδινα οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς μου. (γαλῶσα) Γελᾶσου ἀνόητε γέρο!

ΓΑΣ. (ὀργίλιως) Ἴντραπου!

ΛΟΥΙΖΑ (ὡς ἄνω) Γελᾶ σου γέρο ταρτοῦφο. (φεύγει δραματικῶς)

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Ἄ! γυναῖκες, γυναῖκες! κλά ἐλαγε ὁ συχωρεμένος ὁ παππούλης μου πῶς εἴταστε τὰ δαιμόνια τοῦ κόσμου. (βλέπων τὴν Ἐλένην ἐργομένην θραδέως καὶ εἰς ἄκρον περιλυπῶν) Δυστυχῆς κυρά μου! δὲν μὲ βαστά ἡ καρδιά μου νὰ παρῆρητικῶθῶ ἐμπρός της. (φεύγει κλαίων)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΕΛΕΝΗ μόνη

ΕΛΕΝΗ Δικαί! Ῥωμαῖς δὲν ἠθέλησας ν' ἀκούσῃς τὰς συμβουλὰς μου; Καὶ δὲν σὲ ἠγάπησα ἀρκούντως, ὥστε εἰς τὸν ἔρωτά μου ν' ἀνεύρης ὅ,τι ἐπόθει ἡ ψυχὴ σου; τί ζητεῖς πλέον παρ' ἐμοῦ; Δὲν ἐλυσμένησα, σκληρῆ, τοῦ ὄρκου μου πρὸς τὸν Ἀλφρέδον πρὸς ὃν ὑπεσχέθην ἔρωτα ἀτελεύτητον; Δὲν ἤνωσα τὴν ψυχὴν μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σου; ... Ἀλλὰ φεῦ! ὅποια θάσκανος εἰμαρμένη σοὶ ἐνέπνευσε τὸ ἀγενὲς ἐκεῖνο πάθος τὸ ὅποιον σοὶ ἔφραε τὴν ἀπάλειαν τῆς τιμῆς, τοῦ λαμπροῦ τούτου δώρου διὰ τὸ ὅποιον δικαίως ἐπαίρεται τις ἐν τῇ κοινῶνι; (γογγυλίζουσα) Θεέ μου! οἴκτειρον δυστυχῆ ἱκέτιδα, μητέρα ἐπικαλουμένην παρὰ σοῦ συγγνώμην ὑπὲρ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου ἀβόρου πλάσματος. (δεικνύουσα εἰς παρακειμένην αἴθουσαν. Ἐγείρεται). Τί θέλεις πλέον ἀπὸ ἐμὲ; Νὰ τὸν ἀγκηπῶ; Ὄχι ποτέ... Φρίττω εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην (πλπτει σχεδὸν λιποθύμῳ ἐπὶ τοῖς σκίμα ποδός).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ ἡ ἄνω

(Ὁ Ἀλφρέδος εἰσέρχεται θραδέως ἐκ τῆς μέσης θύρας).

ΑΛΦ. Πρὸ δύο ἐτῶν δὲν ἐπάτησα τὸ κατόφλιόν τῆς αἰθούσας ταύτης. Εὐτυχῆς ἤμην ὅτε ἐβλεπὼν τὴν Ἐλένην ὄχι σύζυγον οὐδὲ μητέρα καὶ ἡ καρδιά της εἰς ἐμὲ ἀνῆκεν ὅλη. Καὶ τώρα... Ἄ ναι, ἀκόμη τώρα τὴν ἀγαπῶ, πλὴν πολὺ μᾶλλον τὴν συγκλαίω. (Παρατηρῶν πέρα εἰς βλίπτει τὴν Ἐλένην καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχῆ! Ὅποια λυπηραὶ σκέψεις ταραττοῦσι τὴν ψυχὴν της. (πλησιάζων αὐτὴν καὶ μετ' ὀφθαλμῶν συγκινημένην) Κυρία Δε-Ρινό.

ΕΛΕ. Τις εἶναι; Ποῖος μὲ κράζει; (ἐντρομος).

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Πόσον ὑποφέρει!

ΕΛΕΝΗ. (ἀναλαμβάνουσα) Κόμη!

ΑΛΦ. Μήπως προέλαβον, Κυρία, τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν Ἰμῶν;

ΕΛΕΝΗ. Ὄχι, γενναῖε Ἀλφρέδε! τώρα ὑπὲρ ποτε ἔχω ἀνάγκην τῆς ὑπερασπίσεώς σας. Φρίττω νὰ σὰς εἶπω ὅτι...

ΑΛΦ. Ἐννοῶ Κυρία. Ἀσπτομερῶς ἔμαθον τὴν δυστυχίαν σας.

ΕΛΕΝΗ. (πνίγουσα στεναγμῶν) Καὶ ἠξούρετε!

ΑΛΦ. Ναι, Κυρία, μὲ ἄκραν λύπην μου... ὅτι ὁ ἵπότης...

ΕΛΕΝΗ. (περιλυπῶς) Πρὸς χάριν σιωπήσατε.

ΑΛΦ. Τὸ θέλετε Κυρία;

ΕΛΕΝΗ Σὰς καθικετεῶ, Κύριε Κόμη.

ΑΛΦ. (μεγαλοπρεπῶς) Αἰωνίως θέλω σιγήσῃ, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (μεταχολικῶς) Εὐχαριστῶ.

ΑΛΦ. Πιστεύσατέ μοι, Κυρία, ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως ἐβράσθη ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀφ' οὗ μοι τὸ ἐ...

πέβαλεν ἐν θλίμμῃ σας πρὸ δύο ἐτῶν.

ΕΛΕΝΗ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ εἰς ἄκρον περιλυπος) Γνωρίζω καλῶς ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ σας ἐμφωλεύει ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ὄχι ἡ ἐκδικησις. Ναι, ἡ εὐσπλαγχνία τὴν ὁποίαν διακρυβροῦσα ἐζήτησα παρ' ὑμῶν, ὧ ἀσύγκριτε ἀνθρώπε, ὑπὲρ ἐκείνου ὅστις στενάζει ἐν τῇ φυλακῇ. Φρικῶ σκεπτομένη μόνον ὅτι... ἀλλ' εἰπότε μοι σεῖς, Κύριε Κόμη, ἤμην ἀξία τύχης τοσοῦτον ἀθλίας;

ΑΔΦ. Ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου ἔστεψε πάντοτε τὰς ἐξόχους ἀρετάς. Πόσον δὲ εὐγενῆς, πόσον ἐνάρετος εἶθε, Κυρία, τὸ γνωρίζω πρὸ δύο ἐτῶν ὅτε εἰς αὐτὴν ἔδω τὴν αἴθουσαν μοι εἶπατε...

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Ὅτι Σὰς ἠγάπων. (μέρει ἔκθαμβος ἀκροαζομένη τὸν Ἀλφρέδον.)

ΑΔΦ. Δέξεις σταΐζουσαι νέκταρ, πνέουσαι ἀμβροσίαν, λέξεις αἰτινες θέλουσι καταβῆ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν τάφον. Μὲ ἠγαπᾶτε καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ἑμαυτὸν τὸν εὐδαιμονέστερον τῶν θνητῶν. Ἐκτοτε, Κυρία, εἶμαι ὁ δυστυχέστερος ἀνθρώπος, ἔκτοτε τὰ πάντα ἐξηφανίσθησαν μετ' τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ σὰς ἀπολαύσω, ἀφοῦ ἡ ἐλπίς αὕτη ἦτο δι' ἐμὲ τὸ πᾶν ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ τῶν διακρῶν.

ΕΛΕΝΗ. (ἐκτός θαντοῦ) Ὡ πόσον λυπηρὰ εἶναι ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος.

ΑΔΦ. (ἐξάγων τοῦ κόλλου του μαραμμένα τινὰ ἄρθρ). Τρόντι, Κυρία, φρικῶδες εἶναι δι' ἐμὲ τὸ παρελθόν, καὶ ἐξ αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο μοι ἐναπολείπεται, ἢ αἱ γλυκεῖαι αὐταὶ ἀναμνήσεις.

Τὸ ρόδον τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐρατήσατε πρὸ δύο ἐτῶν εἰς ἓνα χορὸν ὀλίγον ποῖν ἢ νυμφευθῆτε, ὦ ναι τὸ ρόδον τοῦτο πεσὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς σας ἔλαβον καὶ τὸ ἔβρεξα μετὰ τὰ δάκρυά μου. Τὸν κλάδον τοῦτον ἰέσμου, τὸν ὁποῖον πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀγνή τις κόρη εἰς ἄλλον χορὸν πρὸς ὑμᾶς ἔδωκε καὶ τὸν ὁποῖον ἐπὶ τῆς

νος ἔδρας ἐγκατελείψατε, ἐν ἀγνοίᾳ σας ἔλαβον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔβρευσαν τὰ δάκρυά μου. Τὸ κλωνίον τοῦτο λουίζης τὸ ὁποῖον εἰς τινα ἄλλον χορὸν σὰς προσέφεραν εἰς ἰππότης καὶ ἐπὶ τοῦ σκίμποδος ἀφήκατε, τὸ ἔλαβον, Κυρία, καὶ ἐπ' αὐτοῦ πολὺ ἔκλαυσα. Ἄλλο τι ἰδικόν σας δὲν μοι ἔμεινεν, ἢ τὰ μαραμμένα ταῦτα ἄρθρα τὰ ὁποῖα κατακαλύπτω διὰ διακρῶν καὶ φιλημάτων.

ΕΛΕΝΗ. (ὡς ἄνω) Εἰς τοὺς χοροὺς ἐκείνους, Κόμη, ἐθαύμαζον τὴν εὐγενῆ συμπεριφορὰν σας.

ΑΔΦ. Ἀφ' οἴτου ὅμως τὰ πάντα ἐλησημόνησατε, παντοῦ ἡ δυστυχία παρακολουθεῖ τὰ ἔγνη μου. Μοὶ ἐπέβάλετε ν' ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν σας ὡς πρότερον, καὶ σὰς ὑπήκουσα. Μὲ προσέκλειε εἰς τὴν οἰκίαν του ἀγνοῶν τὰς ὑποσχέσεις σας καὶ μοὶ παρεπονείτο διὰ τὰς ἀποποιήσεις μου. Πλὴν ἠδυνάμην νὰ ἔλθω, Κυρία; ἠδυνάμην νὰ ἔλθω εἰς τὸν οἶκον, ὅπου μοὶ ὑποσχέθητε ἔρωτα ἀτελεύτητον; (λυπηρῶς, θέλων δὲ νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης μετανοεῖ καὶ συγκυκλινημένος λέγει) Ἀθήθ' ἄς καλύψῃ τὰ πάντα, ἠγαπήσατε πολὺ τὸν πατέρα σας, καὶ ἀγάπῶσα αὐτὸν ἐξεπληρώσατε τὸ κύριον τῶν καθηκόντων σας. (μετ' ἐμφαντικὴν λύπην) Ἀλλ' ὁ πατὴρ σας...

ΕΛΕΝΗ (κλινομένη) Συγχωρησατέ τον, Ἀλφρέδε, ἀναπαύεται εἰς τὸν τάφον.

ΑΔΦ. Εὐτυχῆς ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐγὼ, Ἑλένη; ... Φεῦ! τὸ κατὰ τῆς οἰκογενείας μου φρικῶδες μῖσος του παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον. Τὸ μῖσος ἐκεῖνο ἂν καὶ ἀθῶον μετὰ κατέστησε τὸν δυστυχέστατον τῶν ἀνθρώπων. Τὸν ἐσυγχώρησα ὅμως, Ἑλένη! τὸν ἐσυγχώρησα διότι ἦτο πατὴρ σου. Πλὴν ἀφ' οἴτου βασκανος τὸν ἔλαβον, ἔβρεξα μετὰ τὰ δάκρυά μου, καὶ ἐπὶ τῆς ἀρεταῖς καὶ ἐπιπέποιτα τὴν βοήθειαν τοῦ Ἑραχίου; αὐτοῦ. Πιστεύσατέ μοι, ἡ ζωὴ μου εἶναι οὐδὲν ἀπὸ τῆς ταύτης.

ΕΛΕΝΗ Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Ἀλφρέδε . . . Ἀλλά τί πρέπει νὰ πράξω ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς συζύγου μου; Γνωρίζετε καλῶς πόσον μὲ καταδιώκει ὁ σκληρὸς ἐκείνος ἄνθρωπος. Ἐπιθυμῶ ἐπιμόνως νὰ θυσιάσω τὴν τιμὴν μου ἀντ' ἐκείνης τοῦ συζύγου μου.

ΑΛΦ. Ὁ δισεστραμμένος!

ΕΛΕΝΗ Ὁ! εἶναι φρικώδης ἡ θέσις μου! Φρίττω ἀναλογιζομένη ὅτι εἰς Παρισίους θὰ ἔχη ἕκαστος τὸ δικαίωμα νὰ μὲ δακτυλοδεικνῇ καὶ νὰ λέγῃ· Εἶναι ἡ Κυρία Δὲ Ῥιννὸν σύζυγος τοῦ (παραφρονοῦσα) Ἄ! μὴ πιστεύητε ποτὲ, Ἀλφρέδε, ὅτι ὁ ἱππότης Δὲ Ῥιννὸν κατεβιβάσθη ὥστε νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα . . .

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ δυστυχὴς παραφρονεῖ! . . .

ΕΛΕΝΗ (δραττομένη τῆς χειρὸς τοῦ Ἀλφρέδου) Ἰδοὺ τον ἐκεῖ! Θεέ μου! κλεισμένος ἐντὸς εἰρκτῆς . . . Ὁ! εἶναι ἐξηπλωμένος ἐπὶ τινος σάγου καὶ κλαίει κρουνηδόν. (ισχυρῶς) Δὲ Ῥιννὸν, Ῥωμαῖε . . . Ἄ! ἐγείρεται. Ὁ! πῶς εἶναι ὠχρὸς καὶ κάτισχνος! . . . Ἐλθέ! . . . Θεέ μου, κλονεῖται. Ἄοι! μίχ ἄλυσις. Ναὶ τὴν βλέπω, ὡς αἰδηρὰ χεῖρ τὸν σύρει καὶ τὸν καταβρίπτει πάλιν. (μὲ φωνὴν πεπνιγμένην καὶ ἐμβλέπουσα τὸν Ἀλφρέδον) Ὅχι! δὲν εἶναι ἄλυσις . . . Ὅχι. (πίπτει ἐπὶ τινος ἔδρας)

ΑΛΦ. (ἀνεγείρων αὐτήν) Πραῦνῆθε, Κυρία, ὁ Θεὸς θὰ σᾶς παρηγορήσῃ καὶ τοὺς δύο.

ΕΛΕΝΗ Ποῦ εὐρίσκομαι; τί εἶπον; μὲ ἤκουσέ τις;

ΑΛΦ. Οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ἐμοῦ . . .

ΕΛΕΝΗ (λυπηρῶς) Ἰμεῖς;

ΑΛΦ. Σᾶς τὸ εἶπον ἤδη ὅτι ὑπὲρ τῆς τιμῆς σας προσφέρω τὴν ζωὴν μου. Ἐάν ὁ Μιλῶρδος σᾶς καλέσῃ καὶ πάλιν ἐν τῷ παλατίῳ του, δεῦτε νὰ δεχθῆτε τὴν πρόσκλησιν, ἐπειδὴ ἄλλως δύνάται νὰ ἐκθέσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ συζύγου σας.

ΕΛΕΝΗ (ἐκθαμβος) Ἀλφρέδε, τί λέγετε; ἀλλ' ἐ-

ἀν ἔχη σκοποῦς ἀποτροπαίους;

ΑΛΦ. Ἐλπίζω ὅτι θέλει συγκινηθῆ ὑπὸ τῶν δακρύων σας. Ἐν εἰσδήποτε ὁμοῦ περιπτώσει ἐνθυμηθῆτε, Κυρία, νὰ μοὶ γνωστοποιητῆτε δι' ἐπιστολῆς σας τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ πορευθῆτε πρὸς τὸ παλάτιόν του, ὅπου θὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Παρακαλέσατέ τον ὡς σύζυγος καὶ μήτηρ' (περιπαθῶς) ἐάν δὲν ὑπενώσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις ὑμῶν, δὲν ὑπάρχουσι δάκρυα δυνάμενα νὰ μαλάξωσι τὴν καταχθόνιον καρδίαν του. Θρασεῖτε ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἐνθυμηθῆτε νὰ μοὶ σημειώσῃτε τὴν ὥραν ἣν θὰ προσδιορίσῃτε. Θὰ σᾶς συνοδεύσω παρ' αὐτῷ, Κυρία' καὶ τοι ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν πρόσκλησις μονομαχίας, θὰ τὸν παρακαλέσω ὑπὲρ ὑμῶν, ὑπὲρ τοῦ συζύγου σας—ἐάν δὲ ἔχη ἄλλους σκοποῦς, ὁ βραχίον μου θέλει εἶσθαι ἡ ὑμετέρα ὑπεράσπισις (προσκαλίνας ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ (βλέπουσα τὸν Ἀλφρέδον ἀπομακρυνόμενον) Ὅποια ἀρετὴ. Ὁ Θεὸς ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἀποσπᾶσας με μὲ ἐνόμισεν ἀναξίαν νὰ διέλθω μετ' αὐτοῦ τὴν ζωὴν μου . . . Οἱ δυστυχεῖς ἔλλο ἀπὸ δάκρυα δὲν ἔχουσι νὰ προσφέρωσι τόσον πρὸς τοὺς διώκτας αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τοὺς εὐεργέτας των. Ὁ! πόσον ὀδυνηραὶ εἶναι αἱ στιγμαὶ τῆς ἀπομονώσεως! Αἰωνία εἶναι ἡ νύξ αὕτη, αἰωνία, ἵνα ἐπὶ μᾶλλον παρατεῖνῃ τὰς βασάνους μου. Οἴμοι! ἔντρομος ἐπανέρχεται ἡ διάνοιά μου διελθούσα σκηνὰς σπαραξικαρδίου (ἐγκαταλείπεται ἐπὶ τινος ἔδρας).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΛΟΥΙΖΑ, ΑΝΔΕΥΣ καὶ ἡ ἄνω.

Εἰσέρχεται ἐκ τινος παραπλεύρου θύρας ὅπισθεν τῆς Ἐλένης τὴν ὁποίαν ἡ Λουίζα δεικνύει εἰς τὸν Ἀρλεῦν.
ΛΟΥΙΖΑ (ἐρχομένη πρὸς τὸν Ἀρλεῦν) Ἰδοὺ ἡ Κυρία Δὲ.

ΙΑΚΩΒΑΤΙΩΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ῥίννύ. (ἀπέρχεται)

ΑΝΑ. (περιβλέπει μετὰ προσοχῆς. Μιε' ἄλλῃσιν ἕσταται παρὰ τὴν Ἑλένην ἐκπληκτικὸς παρατηρῶν αὐτὴν, καθ' ἑαυτὸν) Ἡ Κυρία τοῦ χοροῦ! (περβεύεται ὀπισθεν τῆς Ἑλένης—εμφαντικῶς) Κυρία Δε-Ῥίννύ.

ΕΛΕΝΗ (συνερχομένη) Δ! (στρέφεται καὶ βλέπει τὸν Ἀρλεὺρ) Τίς εἶσθε; Τί θέλετε; . . .

ΑΝΑ. (ἀκίνητος καὶ φιλεγματικῶς) Δὲν ζητῶ ἄλλο τι, Κυρία, ἢ ἀφοῦ ἀντιγράψητε τὸ ἔγγραφο τοῦτο (δεικνύων τὴν ἐπιστολὴν) νὰ θέσητε τὴν ὑπογραφὴν σας.

ΕΛΕΝΗ (διατρέχουσα τὸ ἔγγραφο) Θεέ μου, τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο . . . (ἀποδίδουσα αὐτὸ πρὸς τὸν Ἀρλεὺρ) Ὄχι! ποτέ. (ἀποφασιστικῶς)

ΑΝΑ. Λοιπὸν, Κυρία, αὐρίον οἱ Παρίσιοι ὄλοι θὰ μάθωσιν ὅτι ὁ σύζυγός σας . . .

ΕΛΕΝΗ (ἐγειρομένη καὶ προβαλνοῦσα βήματά τινα πρὸς τὸν Ἀρλεὺρ) Ὡ μὴ . . . οὐδὲ λέξιν μὴ προσήσπετε. Δότε μοι τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο. (ἀναγινώσκουσα πάλιν αὐτὸ λέγει πρὸς τὸν Ἀρλεὺρ) Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἄτιμον, εἶναι αἰσχρὸν.

ΑΝΑ. (ἀταράχως) Ἐκπληρῶ τὰς διαταγὰς τοῦ Κυρίου μου.

ΕΛΕΝΗ. Θεέ μου! Θεέ μου! ὁποῖα δοκιμασία!

ΑΝΑ. (ἐις τὸν ὄρω) Τὸ ἔγγραφο τοῦτο εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζετε, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως μόνον, ὅτι ὁ Μιλῶρδος Κύριός μου ἐνέγραψε τὴν ὄρων, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὴν διεύθυνσιν.

ΕΛΕΝΗ. (κάθεται παρὰ τινα τράπεζαν, εἰτα λαμβάνει τὴν γραφίδα καὶ γράφει ἐπιστολὴν τινα) Θεέ μου, βοήθει μοι.

ΑΝΑ. (εἰρωνικῶς) Καὶ ποῖα σύζυγος ἤθελε διατάσει νὰ γράψῃ ὀλίγας μόνον λέξεις, ὅπως τύχη τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ συζύγου τῆς; Λοιπὸν, Κυρία, δόξα νὰ βεβαιώσω τὸν Μιλῶρδον ὅτι αὐρίον τὸ εἶσπερξ, θὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε εἰς τὸ λαμπρὸν μέγαρόν του;

ΕΛΕΝΗ. (ἰκετεύουσα αὐτὸν) Σιωπῆ, σιωπῆ διὰ τὸν Θεόν.

ΑΝΑ. (σταθερῶς) Ἀποκριθῆτε μοι λοιπὸν, Κυρία, συγκατανεύετε νὰ τιμῆτητε τὸν Κύριόν μου διὰ μιᾶς ἐπισκέψεως σας.

ΕΛΕΝΗ. (μετὰ φωνὴν πεπτηγμένην) Ναι, κατηραμένε!

ΑΝΑ. Εὐχριστῶ, Κυρία.

(Ἡ Ἑλένη σημαίνει κωδωνισκόν)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ οἱ ἄνω

ΛΟΥΙΖΑ. (εμφανίζεται ἀτερίζουσα τὸν Ἀρλεὺρ) Προστάξατε, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ. (σιγὰ πρὸς τὴν Λουίζαν δίδουσα αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν) Πρὸς τὸν Κόμητα Αλφρέδον Δερνιὲ καὶ ἀμέσως (ἡ Λουίζα ἀπέρχεται)

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη χρειάζεται διὰ τὸν Κύριόν μου (βλέπων ἀπειῶς τὴν Λουίζαν ἣτις γαίνεται ἐννοήσασα αὐτὸν ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἀντιγράφει τὸ γραμματίον τοῦ Ἀδρῶδου)

ΕΛΕΝΗ. (ὀπογράφουσα τὸ ἔγγραφο, ἀπληρῶς) Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς δι' ἐμὲ. (δίδουσα πρὸς τὸν Ἀρλεὺρ τὸ γραμματίον) Λίβε . . . (στηρίζεται λιποθύμος ἐπὶ τινος τραπέζης).

ΑΝΑ. (λαμβάνων τὸ ἔγγραφο) Εὐχριστῶ, Κυρία. (Διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ὁ Ἀρλεὺς λαμβάνει τὸ γραμματίον τῆς Ἑλένης, διὰ δὲ τῆς ἄλλῃς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλένη ἔδωκεν εἰς τὴν Λουίζαν, ἣτις ἐξεληθούσα ἐκ τῆς ἐν μέσῳ θύρας μετὰ πολλὴν προσβλαξίν εμφανίζεται ἐκ τινος παραπλευρῶν ὀπίσθου μακρὰν τῆς ὁποίας κείται ἡ ἔδρα ἐν ἣ ἔπεσον ἡ ΛΟΥΙΖΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ)

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Ὁρσου, ἰΐσα

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΝΥΞ

Εὐρεῖται αἴθουσα πλουσίως συνεσκευασμένη
καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένη.
Μεγάλη ἐν τῷ μέσῳ θύρα πρὸς τὸ βάθος
καὶ ἄλλαι μικραὶ παράπλευροι.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ΑΝΑΕΪΣ.

ΛΟΥΙΖΑ. Εἰπέ μοι, Ἄνλεϋ, εἶναι πολλὸ πλούσιος ὁ
Κύριός σου;

ΑΝΑ. Πλούσιος; πολλὸ περισσότερον. ἔχει σωροὺς
χρυσίον. Καὶ ἐπειδὴ μὲ ἐρωτᾷς σοῦ λέγω ὅτι τὰ πλού-
τη του εἶναι ἀναρίθμητα, μάλιστα εἶναι μυθῶδη· εἶ-
ναι ὡς ἐκείνα τὰ ὁποῖα ἀπαντῶμεν εἰς τὴν Χαλιμαῦν,
μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι αὐτὰ εἶναι πραγματικά.

ΛΟΥΙΖΑ (περιβλέπουσα ἐκθαμβος) Καὶ τῷ ὄντι
θαμβόνηται κἀνεὶς εἰς αὐτὰ, τὰς αἰθούσας. Τί στολι-
σμός. Ὅποια μεγαλοπρέπεια! Καλὰ λέγουν ὅτι οἱ Ἄγ-
γλοι ἔχουν τὰ πλούτη τοῦ κόσμου.

ΑΝΑ. Ἀλλὰ παρατήρησον καὶ ἐμὲ, ὦρατὲ ἄγγελέ μου.

ΛΟΥΙΖΑ (καθ' ἑαυτήν) Δὲν θά μεί ἦτο δυσάρεστον
μὰ τὴν ἀλήθειαν.

ΑΝΑ. Λουίζα, εἰς ὄλον τὸ Παρίσι δὲν ἀπήντησα τὴν
ὤραιότεράν σου. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ φράσις αὕτη εἶναι τοῦ
μάγου Κυρίου μου.

ΛΟΥΙΖΑ ὦ! ὀλίγον πιστεύω τὰς φιλοφροσύνας τῶν
ἀνδρῶν.

ΑΝΑ. Τὸ γνωρίζω ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν εἶναι τόσον
πιστοὶ εἰς τὸ ὦρατον φύλον, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἄγγλοι εἴ-
μεθα ὄλο καρδία. Ἐλα λοιπὸν, Λουίζα, μὴ ὑποκρίνε-
σαι τὴν κακὴν. Ἰδὲν σὲ ἔκαμα νὰ λάβῃς τόσας ὦρατὰς
λίρας στεργίνας;

ΛΟΥΙΖΑ (ἐπιχαρίτως ἀπαθόουσα αὐτὸν) Εὐγε! τί
τὸ θέλεις, κατ' ὠρῶσες νὰ κάμω λαμπρὰς ἐκδουλεύσεις;

ΑΝΑ. Ἐ! ἀγαπητή μου, ἡμεῖς πηγαίνομεν μὲ τὴν
παροιμίαν ἀπερισσότερη κατρεγαριὰ καλῆτερη τύχη.

ΛΟΥΙΖΑ Δὲν πταίω ὅμως ἐγὼ, ἐπειδὴ σὺ μὲ τὰς
πανουργίας σου μ' ἔφερες εἰς θέσιν νὰ πράξω ὅτι
ἔπραξα.

ΑΝΑ. Ὅχι ἐγὼ, κυρά μου, ἀλλ' ἐσεῖναι μάλιστα αἱ
δελιαστικαὶ, αἱ γοητευτικαὶ στεργίνας, αἱ στίλβουσαι
καὶ φωσφορίζουσαι ὡς οἱ ὦρατοὶ ὀφθαλμοὶ σου.
Νὰ εἶπῃ τις ὅμως τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ Κυρία σου εἶναι
θαῦμα ὠραϊότητος.

ΛΟΥΙΖΑ Λοιπὸν ἔχει δίκαιον νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὁ Κί-
ριός σου.

ΑΝΑ. Καὶ τὴν ἀγαπᾷ ἔμμανῶς. Ἐὰν ἡ Κυρία Δε-
ρίννυ ἐνυμφεῖτο τὸν Μιλῶρδον. . . Διάβολε! Τί παρ-
ρησία θὰ εἶχεν ὡς Μιλῆδη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀγγλίας!

ΛΟΥΙΖΑ Καὶ ὁ ἱππότης Δε- ῤίννυ;

ΑΝΑ. Θὰ ἐνυμφεῖτο μίαν ἄλλην, ἡ δὲ Κυρία του
ἤθελε γίνῃ ἡ βασίλισσα τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λον-
δίνου. Καὶ σὺ, ἀγάπη μου, καὶ σὺ τότε θὰ ἐγίνεσο ἡ
ἐρωμένιος, ἡ σύζυγός μου, ἡ μεγάλην οἰκονόμος τοῦ
μεγάλου καὶ λαμπροῦ πύργου τῶν Γοδάρ.

ΛΟΥΙΖΑ Ἀλλὰ τί ἔγω; ἤθελε τὴν νυμφεῖθῃ ὁ Μι-
λῶρδος; ΔΗΘΕΟΥΙΟΥ

ΑΝΑ. Καί εἴθως ἂν ἦτο τρόπος.

ΛΟΥΙΖΑ. Νὰ ἔκαμνε ὁ Θεός· καί τότε θὰ ἔβλεπα καί ἐγὼ τὸ Λονδίνον ὅπου τὸ ἔχω καῦμό.

ΑΝΑ. Ἄν θέλῃς τὸ κατορθόνεις παρακινούσα τὴν κურά σου νὰ συγκατανεύσῃ.

ΛΟΥΙΖΑ. Θὰ δοκιμάσω.

ΑΝΑ. Ἐλα γελί σου, καί ἡμεῖς θὰ εὐτυχίσωμεν. Θὰ ἴδῃς τὸ μεγαλοπρεπές Λονδίνον, τὴν μεγάλην, τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην πόλιν. Θὰ ἴδῃς τὰ ὠραιότερα πράγματα εἰς τὸ παλάτι τοῦ Μιλόρδου, ὅπου εἶναι ἄφθονα τὰ πλοῦτη καί τὸ μεγαλείον καί ὅπου συ-
χνίζουσι ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Ἀγγλίας. (ἀκούεται κρό-
τος ἀνοιγομένης μιάς τῶν παραπλευρῶν θυρῶν) Ὁ Μι-
λόρδος! (ἀπομακρύνονται ἀπ' ἀλλήλων)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω

ΑΡΘ. (προσερχόμενος πρὸς τὴν Λουίζαν) Εἶθε ἢ θαλαμηπλὸς τῆς Κυρίας Δε-Ψιννύ;

ΛΟΥΙΖΑ. (προσκλίνουσα) Εἰς τὰς διαταγὰς σας, Μιλόρδος.

ΑΡΘ. (δίδων αὐτῇ βαλάντιον) Λάβετε.

ΛΟΥΙΖΑ. (ὡς ἄνω) Εὐχαριστῶ, ἐξοχώτατε.

ΑΡΘ. (δεικνύων) Ἡ Κυρία σας περιμένει εἰς ἐ-
κείνην ἐκεῖ τὴν αἴθουσαν (ἢ Λουίζα προσκλίνασα ἀπέρχεται)

ΑΡΘ. (πρὸς τὸν Ἄρλεϊν) Εἶναι ἔτοιμα ὅσα σὰς παρήγγειλα;

ΑΝΑ. Οὐδὲν λείπει, Μιλόρδος.

ΑΡΘ. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἡ διασκέδασις τῆς νυκτὸς ταύτης ποίπει νὰ υπερτερῇ πάσης ἄλλης ἐν Παρι-
σίαις. Ἐπρομηθεύθητε διὰ τὸν δαίτην τοῦ, καλυτέρου,
καί ἐλεκτοτέρου οἴνου;

ΑΝΑ. Τοῦ, μᾶλλον περιφρήμου ἐκ τῶν εὐρισκομέ-

νων εἰς τὰς καλυτέρας οἶναποθήκας τοῦ Λονδίνου, Μιλόρδος.

ΑΡΘ. Θὰ εἶναι ποικιλία καί καλὴ ἐκλογὴ φαγητῶν;

ΑΝΑ. Οἱ ἐπιτηδείότεροι μάγειροι τῶν Παρισίων ἀ-
πέδειξαν τὴν ἰκανότητά των, Ἵψηλότατε.

ΑΡΘ. Θὰ εἶναι ἄφθονα τὰ ἄνη καί λαμπρὰ φω-
τασίη;

ΑΝΑ. Ἡ Παρισινὴ Χλωρίς θὰ κοσμήτῃ ἀπόψε τὰς
λαμπρὰς ὑμῶν αἰθούσας, καί φῶς ὡς τὸ τῆς ἡμέρας θὰ
φωτίσῃ τὸ παλάτιόν σας, Μιλόρδος.

ΑΡΘ. Τὰς ἐννέα ἀκριβῶς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ
ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀσιτικὴ μουσικὴ ἔπειτα ἡ στρατιωτικὴ ἐν
τῇ τοῦ χοροῦ. Ἐπὶ τῆς στοᾶς τῆς στογγύλης αἰθούσας
κειμένης παρὰ ταύτην νὰ τοποθετήσῃτε τὴν ὀρχήστραν.
Εἰδοποιήσατέ με ὅταν φθάσωσιν οἱ προσκεκλημένοι (ἀ-
πέρχεται)

ΑΝΑ. Αὐτὸς ὁ αὐθέντης μου μαγεύει· τὰ πλοῦτη
του θαμβόουν· ἡ μεγαλοπρέπειά του θαυματουργεῖ· τὸ
βλέμμα του διατάττει· ὁ λόγος του βωβαίνει. Πρὸ δέκα
χρόνων εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καί ἂν μ' ἐρω-
τήσῃ κἀνείς ἔμπορῶ νὰ εἶπω ὅτι δὲν εἶδα ἀκόμη τὰ
ῥάτια του, τὰ ὅποια ἔχουν μίαν λάμπην μαγευτικὴν
ἢ ὅποια παγώνει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. (ἔντρο-
μος βλέπων ἐρχόμενον τὸν Μιλόρδον) Ἄνλεϋ, ἐρχε-
ται, κόψετε λάσπη ἐδώθε. (φεύγει δραματικῶς)

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ ΕΛΕΝΗ.

ΑΡΘ. (προβαίνει βραδέως, ὀδηγῶν τὴν Ἑλένην
στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχιονός του) Στηριχθῆτε κα-
λῶς ἐπὶ τοῦ βραχιονό μου, Κυρία. Ἐστὲ ἔσβαλα ὅτι
εἶναι ἄφθονοι τὸν στερεὸς, ἐπειδὴ δὲν κατεβλήθη εἰς-
τὴν ἰσοπέδου τῆς ἡλικίας. Αποβάλατε
τὴν ἰσοπέδου τῆς ἡλικίας, γλυκεῖαν μελαγχολίαν, χαροποιή-

Οπτε Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (ρίπτοσα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἰκετευτικόν) ὦ! κάλλιον ν' ἀπέθνησκον Μιλόρδε, διότι ἡ χαρὰ ἐξέλιπε πλέον ἀπ' ἐμοῦ.

ΑΡΘ. Διατί, Κυρία, ἀπωλέσατε τὴν τόσῳ γλυκεῖαν εὐφραδειάν σας.

ΕΛΕΝΗ - Μιλόρδε, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω. Οἴμοι! ἀποθνήσκω. Θεέ μου! χεῖρ σιδηρᾶ θλίβει τὴν καρδίαν μου.

ΑΡΘ. Καθήσατε Κυρία! Ἄλλ' ὕμεις, τῶντι πάσχετε. (καθίζει αὐτὴν ἐπὶ τινος σκίμπος) Ὅα ἐπανέβη ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίσις ἐπὶ τοῦ ὠραίου προσώπου σας. (ἀκούεται εὐάρεστος συμφωνία).

ΕΛΕΝΗ (ἐντρομος) Θεέ μου! Τί ἀκούω; Μοι ἐτοιμάζετε ἴσως νέαν σκευρίαν;

ΑΡΘ. (κάθηται παρ' αὐτῆ) Διέταξα, Κυρία, ἐν τῷ παλατίῳ μου μουσικὴν συμφωνίαν, ὅπως πραῦσα τὴν ταραχὴν τοῦ πνεύματός σας. Ἀδίκως φοβείσθε τὸν Μιλόρδον Ἀρθούρον ὅστις διὰ σᾶς εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ πλοῦτη τίτλους...

ΕΛΕΝΗ (ἰκετευτικῶς) Οἰκτεῖρατέ με Μιλόρδε... Σᾶς καθικετεύω, ἀφήσατέ με ν' ἀπέλθω. (γονυπετοῦσα) Τὸ ζητῶ παρ' ὑμῶν θερμὰ χύνουσα δάκρυα, τὸ ἐπικαλοῦμαι γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν σας... Αφήσατε, πρὸς Θεοῦ, ἀφήσατέ με...

ΑΡΘ. (ἀνεγείρων αὐτὴν) Ὑμεῖς πρὸ τῶν ποδῶν μου! ὦ Ἐλένη! πολλὰ σᾶς ἠγάπησα καὶ συντρίβεται ἡ καρδία μου ἐνῶ σᾶς βλέπω κλίνουσαν τὸ γόνα ἐνώπιόν μου. Ὅχι πλέον δάκρυα, Ἐλένη! ἀς λάμπῃ ἡ χαρὰ ἐπὶ τοῦ ἀγγελικοῦ προσώπου σας. Ὅχι πλέον εἰς τοὺς πόδας μου, ἀλλ' ἐδῶ, ἐδῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου (ἐραγκαλιζόμενος αὐτὴν)

ΕΛΕΝΗ (ἀποθῶσα αὐτὸν καὶ ρίπτοσα ἐξήσθενημένη ἐπὶ τινος ἔδρας) Ἐσπλαγχνισθήτε, Μιλόρδε, οἰκτεῖρατε γυναῖκα δυστυχῆ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ἌΝΔΡΕΨ καὶ οἱ ἄνω

ΑΝΑ. (σιγὰ πρὸς τὸν Ἀρθούρον) Ἐφθασαν, Μιλόρδε, οἱ προσκεκλημένοι.

ΕΛΕΝΗ. (σχεδὸν λειπόθυμος) Οἴμοι! πόσον πάσχω... ἀποθνήσκω...

ΑΡΘ. (ἐν σπουδῇ πρὸς τὸν Ἄνδρην) Ἀέρα...

ΑΝΑ. (τεταραγμένος) Μιλόρδε...

ΑΡΘ. Ναι, Ἐλένη, πάσχετε ἕνεκα ἐλλείψεως ἀέρος. Λοιπὸν Ἄνδρην!

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω) Ὑψιλότατε!

ΑΡΘ. (ὀργίλος) Ἄθλιε! δὲν βλέπεις ὅτι ὑποφέρομεν ἀπὸ τὴν ζέστην. Ἀνόητε! ἄνοιξον τὴν θύραν ἐκείνην (δεικνύων τὴν μεγάλην θύραν). Ἐμπρὸς ἡ γῆγορα. (παρευθὺς ὁ Ἄνδρην ἀνοίγει τὴν ἐν μέσῳ μεγάλην θύραν δι' ἧς γαίνεται εὐρεία αἰθουσα φωταγωγημένη, καὶ μεγάλη συνάθροισις κυριῶν καὶ κυριῶν. Ἀκούεται θορυβώδης μουσικὴ συμφωνία δι' ἧς ἀρχίζει ὁ χορὸς. Ὁ Ἄνδρην κατόπιν νεύματος τοῦ Μιλόρδου ἀπομακρύνεται).

ΕΛΕΝΗ. (ἐντρομος ἀνίσταται μετὰ κόπον, ὀπισθοχωρεῖ θήματα τινα, ἔπειτα μένει ἐκκληκτος) Θεέ μου, τί βλέπω!

ΑΡΘ. (μεθ' ὑπεροφίας καὶ τρυφερότητος) Ἐνα χορὸν πρὸς τιμὴν τῶν θεληγῆτρων σας Κυρία. Πῶς ἠδυνάμην νὰ ὑποδεχθῶ ἐν τῷ παλατίῳ μου ὑμᾶς τὸν μαργαρίτην τῶν Παρισίων, καὶ νὰ μὴ εορτάσω διὰ πάσης πομπῆς τὴν τιμὴν τὴν ὁποῖαν μοι ἐπεδαφιεύσατε διὰ τῆς ἐπ.σχεψείως σας Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (καλέπτοσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ προσπαθοῦσα νὰ περβῆ) Θεέ μου! Θεέ μου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥ
Δὲν ἐμοιάζει ὅμως τὸν χορὸν ἐκείνον εἰς τὸν ὁποῖον μὲ περιφρονήσατε. Οὗτος Κυ-

ρίσ, ὡς βλέπετε, ὧ; ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι χορὸς προσωποφώρων.

ΕΛΕΝΗ (ἐν ἀμνηχάρῳ) Εἶθε πολὺ σκληρὸς, Μιλὸρδε. ὦ! μὲ φρονεῦτε . . .

ΑΡΘ. Ἐγὼ;

ΕΛΕΝΗ Ναί . . . σεῖς . . . ὅστις μὲ ἐκτυπήσατε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.

ΑΡΘ. Ἀχάριστε.

ΕΛΕΝΗ Ἐγὼ ἀχάριστος; Ἐγὼ τὸ δυστυχεῖς ὄμμα σας; Ἐγὼ . . . Ἄ! θέλετε νὰ μὲ ἐκθέσετε εἰς τὰ βλήματα τῶν Παρισίων ὄλων;

ΑΡΘ. (περιπαθῶς) Νὰ σᾶς ἐκθέσω Κυρία; Ὅχι ποτέ. Σᾶς ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν δύναμαι νὰ δώσω αἰτίαν εἰς; οὐδένα ἐν Παρισίοις νὰ εἶπη τι κατὰ τῆς τιμῆς σας. Μὲ ἐπιπλήσσετε ἀφοῦ ἰδιοχείρως σᾶς ἔδωκα ὅ, τι δύναται ν' ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν τὴν τιμὴν εἰς τὸν ἀσύνυγόν σας. Δικαιοῦσθε νὰ μὲ καταφρονῆτε τώρα, ἐπειδὴ κατέχετε ἔγγραφόν μου, ὅπερ δὲν ἤθελον ἀφήσῃ ἢ εἰς ὑμᾶς μόνην καὶ τὸ ὅποιον θὰ μεταχειρισθῆτε ὡς περίεργον ἀνοιγὸν πὰς πύλας τῆς φυλακῆς.

ΕΛΕΝΗ (πικρομένη ὑπὸ τῶν λυγμῶν) Πρὸς χάριν παύσατε Μιλὸρδε . . . (καθ' αὐτήν) Κ' ἐκεῖνος μ' ἐγκατέλειπε.

ΑΡΘ. Ἀπομάξατε τὰ δάκρυά σας. Πικρογηθήτε, ἐπειδὴ πολλὰ εὐγενεῖς Κυρία ἐκ τῶν εὐρισκομένων ἐνταῦθα εἶναι πολὺ δυστυχέστεραι ὑμῶν. (τῇ προσφῆρει τὸν βραχίονά του καὶ φέρει αὐτήν ἀπέναντι τῆς μεγάλης θύρας)

ΕΛΕΝΗ (μόλις στηριζομένη εἰς τοὺς πόδας της) Εὐσπλαγχνίαν, Μιλὸρδε, ἀφήσατέ με, μοὶ ἀνασκάπτετε τὸν τάφον. (ἀπισθοχωρεῖ ὁ δὲ Ἀρθούρος μὲ χάριν τὴν ἐλκύει πρὸς αὐτὸν)

ΑΡΘ. Παρατηρήσατε, Κυρία, τὴν κόμησάν Δέ Φροδὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς; εἶναι ἐξωγραφισμένη ἢ χαρὰ, ἐνῶ ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐμφωλεῖται ἡ πικροτέρα

δύνη, καθότι ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὸν νεαρὸν Μαρκέσιον Δ' Ἄνδρῆ, τὸν ὅποιον βλέπετε ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος καὶ ὅστις τὴν χλευάζει. Ἡ ἄλλη ἐκείνη εἶναι ἡ σφριγῶσά καὶ ὑπεροπτικὴ Δούκησσα Δὲ Βερὺ ἡ δ-ποία, καίτοι κατατρυχημένη ὑπὸ τινος αἱματηρᾶς ὑποθέσεως μειδιά. Παρ' αὐτὴν εἶναι ἡ κενοδοξοτάτη καὶ οὐχ ἥτσον ὠραία ὑποκόμησσα Δὲ-Βριέρ τῆς, ὁποίας τόσαι εἶναι αἱ ἀποτυχούσαι ἐρωτικαὶ περιπέτειαι ὥστε ἤθελον καταστήσῃ δυστυχεῖς ἀπείρους γυναῖκας. Καὶ ὅμως ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς χαριεστάτης ὑποκομῆσεως ἐδρεύουσιν ἡ χαρὰ ἢ εὐδαιμονία καὶ ἡ ἡδονή. (μὲ ἔμφασιν) Ὁ κόσμος, Κυρία, δὲν εἶναι ἄλλο ἢ φύραμα μειδισμάτων καὶ δακρύων· ἕκαστος π. χ. τῶν προσκεκλημένων μου φθονεῖ τὴν τήχην μου, καὶ ἐγὼ τί εἶμαι Κυρία; . . .

ΕΛΕΝΗ. (καθ' αὐτήν καταβιβλιμένη) Εὐσπλαγχνίσθητί με Θεέ μου!

ΑΡΘ. (καθίζων αὐτήν ἐπὶ σκίμπος) ὦ! ναί, ἄλλο δὲν εἶμαι ἢ τὸ παίγιον ἐνὸς βλήματός σας, πτώσιμον φθινοπωρινὸν φύλλον ἐν μὲ ἐγκαταλείψητε. Πικρογηθήτε, Κυρία, καὶ ἄς ὑπάγωμεν νὰ περιέλθωμεν τὰς εὐρείας ἐκείνας αἰθούσας.

ΕΛΕΝΗ. (ἀκροάζεται αὐτὸν ἐν ἐκστάσει καὶ ἐκτός αὐτῆς συνέρχεται δὲ καὶ τρομάζει εἰς τὰς τελευτάς λέξεις του) Τί λέγετε; ὦ! ἀφήσατέ με!

ΑΡΘ. (κρούει κωδωνὸν τι).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΑΝΑΕΪΣ καὶ οἱ ἄνω

ΑΡΘ. Δύο βουνοῦζια καὶ δύο προσωπίδας. (Ὁ Ἄρ. εὖς ὑποκλίνας ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ ΒΑ ΤΕΛΟΥΣ... ΑΡΘΟΥΣΙΑ... ΕΛΕΝΗ. Τῇ σωτηρίαν μου;

ΑΡΘ. Να, ἐπειδὴ πῶς ἠδύνασθε ἄνευ προσωπί-
δος νὰ διέλθητε τὰς αἰθούσας ἐκείνας καὶ ἄγνωστος ν'
ἀπομακρυνθῆτε τοῦ παλατιοῦ μου; ('Ο Ἄρλεϋς φέ-
ρει τὰ βουρνούζια καὶ τὰς προσωπίδας καὶ τὰ δίδει
πρὸς τὸν Ἀρθούρον, εἶτα ἀπέρχεται).

ΕΛΕΝΗ. Τί μοι εἶναι πεπωμένον νὰ ὑποφέρω!

ΑΡΘ. (ὀδῶν αὐτῇ ἐν βουρνούζιον καὶ μίαν προ-
σωπίδα) Σπεύτατε Κυρία.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ οἱ ἄνω

('Ο Ἄλφρέδος κεκαλυμμένος διὰ μεγάλου βουρ-
ρουζίου μελανοῦ καὶ φέρων μέλαιναν προς-
ωπίδα ἐμφανίζεται ἐν τῇ μέσῃ θύρᾳ,
καὶ ἐνῶ ὁ Ἀρθούρος προσφέρει πρὸς τὴν Ἑ-
λένην τὸ βουρνούζιον καὶ τὴν προσωπί-
δα πλησιάζει αὐτὸν καὶ διὰ τρομερᾶς
φωνῆς τῷ λέγει·

ΑΛΦ. Ἄρκει πλέον Μιλόρδε, ἐπιστρέψατε ὁποῦ σὰς
περιμένουσιν οἱ προσκεκλημένοι σας.

ΑΡΘ. (ὀργίλως) Τίς εἶσθε; Ὅποια αὐθάδεια! ..

ΑΛΦ. (δεικνύων τὸ προσκλητήριο) Εἶμαι καὶ ἐγὼ
εἷς ἐκ τῶν πρὸ βῆ ἡμερῶν προσκληθέντων ἐνταῦθα.

ΑΡΘ. (σαρκαστικῶς) Τὸ ἔλθισμόνησα· εἶσθε ὁ φί-
λος μου. (πρὸς τὴν Ἑλένην) Κυρία, ὁ Κύριος Κόμης
Ἄλφρέδος Δερνιέ. (ὁ Ἄλφρέδος ἀποβάλλει τὴν προσω-
πίδα καὶ τὸ βουρνούζιον)

ΕΛΕΝΗ (λυπηρῶς) Οἴμοι!

ΑΡΘ. (μὲ εἰρωνείαν) Πολὺ ἀργὰ ἤλθετε, Κύριε
Κόμη.

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτήν) Ναι κατὰ δυστυχίαν μου.

ΑΡΘ. Ἡ Κυρία Δὲ-Ριννὺ σὰς περιέμενεν ἀπὸ τὰς
ὀκτώ.

ΕΛΕΝΗ Λοιπὸν ἐμάθετε...

ΑΡΘ. (πρὸς τὴν Ἑλένην) Οὐδὲν μὲ διαφεύγει.
(πρὸς τὸν Ἄλφρέδον) Καί τοι μετὰ τὰ χθὲς συμβάντα
δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθητε, εὐχάριστος ὅμως δέχομαι ὑ-
μᾶς ἐνταῦθα, Κύριε Κόμη, καθότι εἶσθε εὐγενὴς ἱππότης.

ΕΛΕΝΗ Ἄπιστος Λουίζα, καὶ σὺ μὲ ἐπρόδωκας!

ΑΛΦ. (σιγὰ πρὸς τὴν Ἑλένην) Κατὰ ποίαν ὥραν
ἤλθετε Κυρία;

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Τὰς ὀκτώ...

ΑΛΦ. (δεικνύων αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν της) Ἀλλὰ
πῶς εἰς τὴν ἐπιστολήν σας...

ΑΡΘ. (εἰρωνικῶς) Ἐξηγηθῆτε, σὰς ἀφίνω ἐλευθέ-
ρους. (κλειδῶσας τὴν θύραν ἀπέρχεται.)

ΕΛΕΝΗ (ἀναγινώσκει τὰς τελευταίας λέξεις τῆς
ἐπιστολῆς) Τὰς ἐννέα. Τὴν ἐπιστολήν ταύτην ἔδωκεν
ἡ Λουίζα πρὸς τὸν ἀνόσιον τοῦτον, ὅστις ἐγράψε μίαν
ὥραν θραδύτερον.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχής!

ΕΛΕΝΗ Τί νὰ σὰς εἶπω πλέον Ἄλφρέδε; (δεικνύ-
ουσα αὐτῷ τὸ παρὰ τοῦ Ἀρθούρου δοθὲν ἔγγραφο)

ΑΛΦ. (διατρέχει αὐτὸ καὶ κάμνει ν' ἀκουσθῶσιν
αἱ τελευταῖαι λέξεις) Δὲν εἶναι ἰδικόν μου τὸ παρὰ
τῷ Κυρίῳ Ῥωμαίῳ Δὲ Ριννὺ εὐρεθὲν χαρτοφυλάκιον,
ἐπαληθεύω μάλιστα ὅτι τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν βῆθεντα
ἱππότην καθότι πολλάκις τὸ εἶδον παρ' αὐτῷ»

Λόρδος Ἀρθούρος Δὲ Γοδάρ.

(πνίγων στεναγμὸν) Ἑλένη!!!

ΕΛΕΝΗ (κλαιουσα) Ὁ Θεὸς δὲν θά μ' εὐσπλαγχνισθῇ!

ΑΛΦ. (ὡς ἄνω) Φεῦ! Δυστυχής! ἔρκουντως σ' ἔννοῶ.

ΕΛΕΝΗ (ἀμηχαροῦσα) Ἄς φύγωμεν μακρὰν τοῦ
κατηφοῦς τούτου τόπου. Ἐκλείπουσιν αἱ δυνάμεις μου...
Ἄλφρέδε τὸν βραχίονά σας... ὦ! καὶ σεῖς μ' ἐγκα-

ΠΑΡΑΤΕΛΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΦΩΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΕΙΡΑΜΟΡΦΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΑΡΕΟΥΡΙΟΥ
Θεε μου! Θεε μου! (ὡς μαινόμενος ἐξετάζει, τὰς πύ-

ρις θύρας τὰς ὁποίας εὐρίσκει κλειδωμένας, ἐπιανέρχεται εἰς τὴν σχεδὸν λειπόθυμον Ἑλένην! Κυρία Δὲ Ῥινὺ . . . Πρὸς Θεοῦ συγχωρήσατέ με ἂν πρὸς στιγμὴν ἐλευθέρωσα τὸ καθήκον τῆς ὑπερασπίσεως ὑμῶν.

ΕΛΕΝΗ (μὲ φωνὴν περιγμένην ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ γορυπετής) Ἀλφρέδε, εὐσπλαγχισθῆτε, οἰκτείρατε δύσμοιρον γυναῖκα

ΑΛΦ. (ἀναγείρων αὐτὴν μετὰ δακρῶν) Κυρία ὑπὲρ ὑμῶν ἡ ζωὴ μου . . . ἀλλὰ πάσχετε! Λάβετε θάρρος, Κυρία, ὁ Θεὸς δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψει. (ἐξετάζει καὶ πάλιν τὰς θύρας ἀπειπιστικῶς) Ἀνόσιε! Διέφυγες τὴν ἐκδίκησίν μου, ἵνα προσθέσης νέον θύμα εἰς τὴν κακίαν σου.

(Ἐκ τῆς μέσης θύρας ἐμφανίζεται ὁ Ἀρθούρος.)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΡΘ. (ἠλαρώς) Συγχωρήσατέ με ἵαν ἐπ' ὀλίγον σᾶς ἀφήκω μόνους. Ἦθελεν εἰσθαι ἀγροικία ἂν δὲν προσέφερον τὰς προσήσεις μου εἰς τινὰς τοῦλάχιστον τῶν προσκεκλημένων μου. (μειδιῶν σαρδωρικῶς) Πιστεύω ὅτι θὰ ἐξωμολογήθητε.

ΑΛΦ. (εὐσταθῶς) Ναὶ Μιλόρδε· ἐνθυμήθητε ὅμως ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς ἐξ ἡμῶν ὀφείλει ἐπίσης νὰ ἐξωμολογηθῇ ἐνώπιον Θεοῦ.

ΑΡΘ. (μετὰ διακεκριμένης σοβαρότητος) Καὶ δὲν ἠδυνάμην, Κύριε Κόμη, τὴν αἴθουσαν ταύτην νὰ μεταβάλλω εἰς τάφον καὶ τῶν δύο σας; Ἄλλ' ὄχι! Ἐπειδὴ ὁ Λόρδος Ἀρθούρος Δὲ-Γοδάρ ἀγαπᾷ τὸν Κύριον Κόμητα (μὲ πικρὸν μετάνημα) καὶ ἐπέστρεψα νὰ σᾶς ἴδω πάλιν. Ἐὰν ἤθελον νὰ ἐκδικηθῶ, ἐν ἡμῶν τόσον δειλὸς ὥστε νὰ λησμονήσω ὅτι μὲλλον νὰ εὐρεθῶ ἀντιμέτωπος Ἑμῶν Κύριε Κόμη, ἤθελον βεβῆναι τὸ κλειδίον τοῦτο εἰς τὸν ποταμὸν Σηκουάναν καὶ με-

τὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ χρόνου ὅτε δὲν ἤθελον σᾶς ἐνθυμῶμαι πλέον θὰ διέταττον νὰ συντρέψωσι τὴν θύραν τοῦ τάφου σας καὶ θὰ ἤρχομην νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς σκελετοὺς σας. Πλὴν ἐπιθυμῶ νὰ ζήτη ἡ Ἑλένη ἔπειδὴ μοι εἶναι λίαν προσφιλεῖς, καθὼς καὶ ὑμεῖς, Κύριε Κόμη, ἵνα τηρήσω τὸν δοθέντα λόγον τῆς τιμῆς μου.

ΑΛΦ. (ὀργίλος) Διστραμμένε! τὸν ὁποῖον ἐξέμεσεν ὁ ἄδης ἵνα φέρῃς τὴν δυστυχίαν ἐπὶ τῶν αἰσθανομένων τὴν δηλητηριώδη πνοὴν τῶν χειλέων σου. (ὀρμητικῶς) Μιλόρδε, ἀνοίξατε τὴν θύραν ἐκείνην.

ΑΡΘ. (μὲ πικρὰν εἰρωνείαν) Μὴ ὀργίζεσθε Κύριε Κόμη· Κυρία, εἴσθε ἐλευθέρη. Κόμη, ἵποιοι ἄλλοι θραχίων πλὴν τοῦ ἰδικῶ σας εἶναι ἄξιοι τῆς Κυρίας Δὲ-Ῥινὺ; (ἀνοίγει τὴν θύραν—πρὸς τὴν Ἑλένην) Καλύφθητε, Κυρία, διὰ τοῦ βουρνούζιου τούτου (προσφέρων αὐτῇ τὴν προσωπίδα καὶ τὸ βουρνούζιον ἄπερ ἐγκατέλειπεν ἐκείνη ἐπὶ τινοῦ ἕδρας) Λάβετε καὶ τὴν προσωπίδα ταύτην ἥτις πολὺ σᾶς ἀρμόζει.

ΕΛΕΝΗ. (περιελθῶς λαμβάνουσα τὴν προσωπίδα) Ὡ! ὁποία φρικώδης δοκιμασία!

ΑΛΦ. (σιγὰ πρὸς τὴν Ἑλένην) Θάρρος, θάρρος δυστυχῆς Ἑλένη!

ΑΡΘ. (συνοδεύων αὐτοὺς ἀπερχομένους) Θριαμβεύουσα ἀνεχώρησατε ἐκ τοῦ χοροῦ ἐκείνου Κυρία, καθὼς προχθὲς ὁ Κύριος Κόμη, ἐκ τοῦ παλατιοῦ μου (μόνος ἐπὶ σκηνῆς παρὰ τὴν μέσην θύραν καὶ γεγυμνία τῇ φωνῇ) πλὴν ἐκ τοῦ χοροῦ τούτου ἀπέρχοσθε, ἵνα διὰ παντὸς ἐνθυμηθῆτε τὸν Λόρδον Ἀρθούρον Δὲ-Γοδάρ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ΄ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ωδού σου 1904

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Αΐθουσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΕΛΕΝΗ καὶ ΡΩΜΑΙΟΣ.

Ἡ ΕΛΕΝΗ περιλυπὸς κίθεται παρὰ τι τραπέζιον. Εισέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ τρέχει τὰ τὴν ἐραγκαλισθῆ.

ΡΩΜ. (τροφερῶς) Ἐλένη!

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Ῥωμαῖε! (ἀποσυρομένη με λύπην, — καθ' ἐαυτὴν) Θεέ μου!

ΡΩΜ. Τῶντι δὲν εἶμαι ἄξιος σοῦ, ἐνῶ ἐὰν ἤκουον τὰς συμβουλὰς σου θὰ ἦμην ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Συγχώρησόν με, Ἐλένη, καὶ εἰ δὲν θέλῃς νὰ ἀκροασθῆς τὸν σύζυγόν σου, ἀκροάσθητι τὸν πατέρα τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν τέκνου.

ΕΛΕΝΗ (με λύπην) Νὰ σὲ συγχωρήσω μοι λέγεις;

ΡΩΜ. Ναί!

ΕΛΕΝΗ (ἐν διαχύσει) Ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου· ἔχω ἀνάγκην ζωῆς. Εἶπέ μοι ὅτι με ἀγαπᾷς ἀκόμη.

ΡΩΜ. Περισσότερον τῆς ζωῆς μου.

ΕΛΕΝΗ. Ἀγαπᾷς καὶ τὸ τέκνον μου;

ΡΩΜ. Ὅσον καὶ τὸν ἑρωτᾷ μάς.

ΕΛΕΝΗ. Λοιπὸν ὄχι, δι' ἐμὲ ἀλλὰ διὰ τὸ ἀδελφόν

ἐκεῖνο πλάσμα μὴ...

ΡΩΜ. ᾧ! ναί, ποτὲ δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ σέ, ἀπὸ τὸ τέκνον μας, τὰ δύο προσφιλέστερά μοι ὄντα. Καὶ ποῦ θὰ αἰσθανθῶ περισσότεράν εὐτυχίαν ἢ παρὰ σέ, ὦ ἐνάρετε σύζυγέ μου;

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἐαυτὴν περιλύπως) Θεέ μου!

ΡΩΜ. Πλησίον σου εὐρισκόμενος εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Πίστευσόν μοι, ποτὲ πλέον δὲν θὰ χωρισθῶμεν.

ΕΛΕΝΗ (ἐκτὸς ἐαυτῆς) Δὲν θὰ χωρισθῶμεν; . . .

ΡΩΜ. Ποτέ!

ΕΛΕΝ. Ἡ παρελθούσα λοιπὸν νύξ θὰ ἦναι ἡ τελευταία;

ΡΩΜ. (κλιῶν τὸ μέτωπον ὑπὸ αἰσχύνης) Ναί . . .

ΕΛΕΝΗ (κλαιούσα) Ἡ παρελθούσα νύξ . . . ᾧ! ἦτο ἀτελεύτητος, ἀλήθεια Ῥωμαῖε; Ἰπέφερες καὶ σού;

ΡΩΜ. Ναί!

ΕΛΕΝΗ. Ὄχι ὅμως ὅσον ὑπέφερα ἐγώ.

ΡΩΜ. Δι' ἐσὲ μόνον ἐσκεπτόμην.

ΕΛΕΝΗ (ὀπισθοχωροῦσα ἐν βῆμα—με φρίκην), Δι' ἐμέ;

ΡΩΜ. Ναί, πίστευσόν με

ΕΛΕΝΗ (παράφορος) Ἐγὼ ὅμως σ' ἐλησμόνησα.

ΡΩΜ. (καθ' ἐαυτὸν) Ἡ δυστυχὴς παραφρονεῖ.

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Καὶ ἐγώ, Ῥωμαῖε, ὑπέφερα, παρεφρόνησα, ἔκλαυσα, καὶ καθ' ὅλην τὴν φρικώδη ἐκείνην νύκτα κατεσπαράχθην τὴν καρδίαν . . . ἀλλ' οἱ μοι . . . δὲν σὲ ἐνθυμούμην, ὄχι . . .

ΡΩΜ. Εἶχες δίκαιον, γλυκεῖα μου Ἐλένη. Ἰπῆρξαι ἄδικος πρὸς σέ, ἀγαπητή μου. Ἐκκληδάσω τὴν ἀγιότητα τῶν ἀρετῶν σου, τῆς τιμῆς σου.

ΕΛΕΝΗ Σὺ . . . ᾧ! ὄχι! . . . ἀλλὰ . . . (συνερχομένη—καθ' ἐαυτὴν) Θεέ μου! τί εἶπον! (πρὸς τὸν Ῥωμαῖον) Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε! ἔλθε, ἐκλείπω.

ΡΩΜ. (ἐραγκαλισθόμενος αὐτὴν) Παρηγορήθητι, μὴ με ἀποχωρίσθαι ὁρατὸν εὐτυχέστερον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΦΙΛ ΚΕΑΤΡΙΝΗ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΣΟΥΡΙΟΥ

ΕΛΕΝΗ Ἐνθιμῆσου, Ῥωμαῖε, ὅτι εἶσαι πατήρ, καὶ μίαν ἡμέραν ἢ διαγωγὴ σου θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπογραμμὸς ἐκείνης τοῦ τέκνου μας.

ΡΩΜ. (κλαίων) Εἶθε ἀποστροφὴν νὰ αἰσθανθῆς, τέκνον μου, πρὸς τὴν διαγωγὴν μου.

ΕΛΕΝΗ Ναι Ῥωμαῖε, ἑαυτὸν δὲ δικὸν δὲν φέρουσιν εἰς τὰ τέκνα των οἱ γονεῖς ἢ ἀφίνοντες εἰς αὐτὰ κληροδότημα ἀτιμώσεως! Δὲν ὑπάρχει, Ῥωμαῖε, δικαστὴς αὐστηρότερος τῆς κοινωνίας· αὕτη θραβεύει καὶ ἐπαινεῖ τὴν ἀρετὴν, καταδικάζει δὲ τὸ πταίσμα. Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ λύπη πικροτέρα τῆς καταδικαζούσης τὸν πταίστην εἰς τὴν καταφρόνησιν τῶν ὁμοίων του.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ καὶ οἱ ῥηθόντες.

ΓΑΣ. (τρέμων ὄλος) Ἀφέντη μου.....

ΡΩΜ. Τί εἶναι!

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου μ' ἐπῆγαν εἰς τὸ φρέσκο, μόλις τοῦ; ἰδῶ φοβοῦμαι τόσο ὅπου.....

ΡΩΜ. (ἀνυπομόνω) Ὅμιλοι, ποίους;

ΓΑΣ. Οἱ κλητῆρες, αφέντη μου, φυλάνε κάτου εἰς τὴν θύρα (νεύσατος τοῦ Ῥωμαίου ἀπέρχεται).

ΕΛΕΝΗ. (περίλυπος). Οἱ κλητῆρες! ἀλλὰ τί θέλουν πλέον ἀπὸ ἡμᾶς;

ΡΩΜ. (ἀναχωρῶν) Μετ' ὀλίγον, Ἐλένη μου, ἐπιστρέφω.

ΕΛΕΝΗ. (ἐμποδίζουσα αὐτόν) Ὁχι, δὲν θὰ ἀναχωρήσεις. Εἰπέ μοι τί συνέβη, θέλω νὰ τὸ μάθω!

ΡΩΜ. Οἱ πιστωταὶ μου.....

ΕΛΕΝΗ. (μελαγχολικῶς) Οἱ τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἀλήθεια Ῥωμαῖε;

ΡΩΜ. Ναι! ἀλλὰ.....

ΕΛΕΝΗ. Δὲν θὰ παύσεις πλέον.....

ΡΩΜ. Τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, εἰς σέ, εἰς τὸ τέκνον μας. Ἄρες λοιπὸν τώρα νὰ ὑπάγω μῆπως ἐπιτύχω τὴν πώλησιν ἐνὸς κτήματός μου.

ΕΛΕΝΗ. Ὁχι, ὄχι!

ΡΩΜ. Ἀλλὰ τί θὰ πράξω;

ΕΛΕΝΗ. (ἀνοίγει τραπέζιον τι καὶ τῷ προσφέρει τὴν ἀδαμαντοθήκην). Λάβε, ὑπαγε, εἰς ἐμὲ δὲν χραιμύουν πλέον τὰ κοσμήματα ταῦτα, πρέπει νὰ φυλάξῃς τὰ κτήματα διὰ τὸ τέκνον μας.

ΡΩΜ. (μετὰ τρυφερότητος) Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ γυναι ἀπαράμιλλε.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΑΝΔΡΕΪΣ καὶ οἱ ἄνω

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν φριττουσα) Ἄ! καὶ πάλιν οὗτος.

ΑΝΔ. Ὁ Λόδ Ἀρθούρος Δὲ Γοδάρ ἐπιθυμῶ νὰ συνμιλήσῃ μεθ' ὑμῶν, Κύριε Ἰππότα, καὶ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ προσφέρῃ τὰ σεβιάσματά του πρὸς τὴν Κυρίαν Δὲ Ρίννυ.

ΡΩΜ. (καθ' ἑαυτὸν ἀμφιβρόχων) Θεέ μου! (πρὸς τὸν Ἀνδρῆν) Ἄς εἰσέλθῃ. (ὁ Ἀνδρῆς ἀπέρχεται).

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν λυπηρῶς) Οἴμοι! ἀφοῦ με ἐφόνευσε θέλει νὰ μοι ἀνοίξῃ τὸν τάφον.

ΑΡΘ. (ἔξω τῆς σκηνῆς) Πόσον εἶπατε Κύριε ἀξιώματικέ.

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν) Αὐτός.....

ΑΞΙΩΜ. (ἔξω τῆς σκηνῆς) Ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων Μιλίρδε.

ΑΡΘ. (ὡς ἄνω) Ἐγὼ ἐγγυῶμαι μετ' ὀλίγον ἔλθετε ἰακίωβασιον Σπαλατίον μου ὅπω; λάβητε τὸ ἐπιθήκη.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ και οι ἄνω.

(Ἡ Ἑλένη ἰδοῦσα αὐτὸν πρίγει κραυγὴν ἄλγους.)

ΑΡΘ. (διευθυνόμενος πρὸς τὸν Ῥωμαῖον). Ἰππότα, ἐνῶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, ἡμεῖς ἐτοιμάζεσθε νὰ ἐξέλθητε;

ΡΩΜ. (κρατῶν εἰσὶ ἐν ἀμνηγαρίᾳ τὴν ἀδαμαντοθήκην ἀπὸ χεῖρας, - τεταραγμένος.) Ὁχι Μιλὸρδε, ἤθελον... (ἀποθέτωρ αὐτὴν ἐπὶ τινος τραπέζης).

ΑΡΘ. Διῶρθωσα τὰ πάντα, θέλετε μὲ πληρώσει ὅταν εὐκολυνθῆτε. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ ἀδαμαντοθήκη εἶναι εἰς κίνησιν.— Ἀλλὰ πῶς, Ἰππότα, δὲν μὲ παρουσιάζετε πρὸς τὴν Κυρίαν, ἣτις εἶναι, πιστεύω, ἡ Κυρία Δέ-ϋριννύ;

ΡΩΜ. Εὐχαρίστως Μιλὸρδε (καθ' ἑαυτὸν) Θεέ μου!

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω). Ὅποια εἶσάνος!

ΡΩΜ. (προσερχόμενος μετὰ τοῦ Ἀρθούρου πρὸς τὴν Ἑλένην) Κυρία Δέ-ϋριννύ, ὁ Λόρδ. Ἀρθούρος Δέ-Γοδάρ.

ΕΛΕΝΗ. (τεταραγμένη) Μιλὸρδε... .

ΑΡΘ. Λαμβάνω τὴν τιμὴν, Κυρία, νὰ σᾶς προσφέρω τὰ σεβάσματά μου. (πρὸς τὴν Ἑλένην ἐνῶ ὁ Ῥωμαῖος ἴσταται ὀλίγον μακρὰν) Βλέπω, Κυρία, τὴν ἀδαμαντοθήκην σας περιφερομένην. Δὲν σᾶς εἶπον νὰ κάμναιτε χρῆσιν τοῦ πλοῦτου μου;

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν) Διστραμμένε! (πρὸς τὸν Ἀρθούρον) Πρὸς χάριν σιωπήσατε.

ΑΡΘ. (οἰγὰ πρὸς τὴν Ἑλένην) Θὰ σᾶς ὑπακούσω. [πρὸς τὸν Ῥωμαῖον] Ζητῶ παρ' ὑμῶν συγγνώμην, Ἰππότα, διότι ἀδίκως σᾶς προσέβαλον.— Εἶσθε εὐπατρίδης καὶ πιστεύω ὅτι θὰ συγχωρήσατε τὸν ἐξαιτούμενον τὴν συγγνώμην σας.

ΡΩΜ. (ἀμνηχανῶν). Μιλὸρδε!

ΑΡΘ. Ἐδικαίουςθε νὰ μοὶ ζητήσατε ἱκανοποίησιν

τῆς προσβουλῆς, ἀλλ' ὅποιαν ἀφ' οὗ ἐγὼ κρίνω τὸν ἑαυτὸν μου ἀνάξιον νὰ κτυπηθῶ μὲ σᾶς, διότι ἀδίκως σᾶς προσέβαλον. Τὰ πάντα λοιπὸν μεταξὺ ἡμῶν εἰς λησμονηθῶσι.

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Μιλὸρδε... .

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ και οι ἄνω

ΑΞΙΩΜ. (πλησιάζων τὸν Ῥωμαῖον). Λάβετε, Κύριε Ἰππότα, τὸ χαρτοφυλάκιόν σας, διότι ὡς παρὰ τὴν δικαιοσύνην κατέθεσεν ὁ Κύριος Λόρδ. Ἀρθούρος Δέ-Γοδάρ δὲν εἶναι ἰδικόν του.

ΑΡΘ. Τὸ χαρτοφυλάκιον, Κύριε Ἰππότα, εἶναι ἰδικόν σας, ἵπως ἠδυνάμην νὰ ἰδιοποιηθῶ πρᾶγμα ξένου;

ΡΩΜ. (πρὸς τὸν Ἀρθούρον) Μιλὸρδε μὲ ἐξουτελίσετε.

ΕΛΕΝΗ. (Μεταλογικῶς προσβλέπουσα τὸν Ῥωμαῖον) Δυστυχῆς Ῥωμαῖε!

ΑΞΙΩΜ. Εἶναι λοιπὸν ἰδικόν σας, Ἰππότα, τὸ χαρτοφυλάκιον;

ΕΛΕΝΗ. (ἀμνηχανοῦσα) Θεέ μου!

ΡΩΜ. (τεθορυβημένος πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Ναί Κύριε, εἶναι ἰδικόν μου.

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Καὶ εἶναι εὐγενῆς Ἰππότης.

ΕΛΕΝΗ. (ὡς ἄνω) Ἡ καρδιά μου συντρίβεται!

ΑΡΘ. (πρὸς τὴν Ἑλένην) Δὲν σᾶς εὐχαρίστησα καθ' ὅλα;

ΑΞΙΩΜ. (δίδων εἰς τὸν Ῥωμαῖον τὸ χαρτοφυλάκιον) Λάβετε Κύριε Ἰππότα! Κύριοι προσκυνῶ σας (ἀπέργεται).

ΡΩΜ. (λαβὼν τὸ χαρτοφυλάκιον ῥίπτει αὐτὸ ἐπὶ τινος τραπέζιον.— Καθ' ἑαυτὸν) Θεέ μου! Δὲν ἤξε-

Ἰρκαὶ Βυβλίος

ΑΡΘ. ΕΝ (ὡς ἄνω) Οὐκ εἶμι ἀποκρίνασθε Κυρία; Εἰσθε εὐχαριστήμενη ἐκ τῶν πράξεών μου; Ἐτήρησα τὰς

ὑποσχίσεις μου ;

ΕΛΕΝΗ (σιγὰ πρὸς τὸν Ἀρθούρου) Μιλόρδε, μὲ θανατώνετε. (ὁ Ῥωμαῖος παρατηρεῖ προσεκτικῶς τὸν Ἀρθούρου καὶ τὴν Ἑλένην).

ΑΡΘ. Ἐγὼ, Κυρία ! . . .

ΕΛΕΝΗ Πρὸς χάριν ἀπομακρυνθῆτε.

ΡΩΜ. (καθ' ἑαυτὸν) Καὶ ἤθελεν εἶσθαι ἀληθές; ἀλλ' ὄχι! ὄχι! ἀδύνατον!

ΑΡΘ. Δὲν μὲ ἀκούετε, Κυρία; εἰπέτε μοι, δὲν ἔρξαθε πλέον πρὸς ἐπίσκεψίν μου;

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Νὰ ἀμφιβάλλω διὰ τὴν Ἑλένην . . . ἂ! ὄχι

ΕΛΕΝΗ (πρὸς τὸν Ἀρθούρου) Σκληρές.

ΑΡΘ. (πλησιάζων τὴν Ἑλένην) Ἐγὼ Κυρία;

ΕΛΕΝΗ (ἰδοῦσα ὅτι ἐβλεπεν αὐτὴν ὁ σὺζυγὸς της λέγει μὲ φωνὴν πεπνυγμένην) Τέλος μὲ ἠφανίσατε! Ἀπομακρύνθητε. (καθ' ἑαυτὴν) Θεέ μου! ἐκλείπω. (μὲλις στηριζομένη)

ΑΡΘ. (ὑποστηρίζων αὐτὴν κλονουμένην) Κυρία, πάσχετε ; . . .

ΡΩΜ. (θεωρῶν μετὰ προσοχῆς τὸν Ἀρθούρου προσφέρει τὸν βραχιονά του πρὸς τὴν Ἑλένην) Ἑλένη, εἶσαι πολὺ τεταραγμένη. (πρὸς τὸν Ἀρθούρου) Μιλόρδε, πάσχει ἐπιτροπέατέ μοι νὰ ὀδηγήσω αὐτὴν εἰς τὰ δωμάτιά της. (ἀπέρχεται μετὰ τῆς Ἑλένης αὐστηρὰ ρίψας βλέμματα ἐπὶ τοῦ Ἀρθούρου)

ΑΡΘ. (μεθ' ὑπεροψίας καὶ ὀργῆς) Εἰς ἐμὲ τοιαύτην προσβολήν! Εἰς ἐμὲ νὰ στρέψῃς βλέμματα ὀργῆς ἄτιμς ἵππότη! Εἰς ἐμὲ ὅστις ἔγινωκα τὴν τιμὴν σου; Καὶ ὁ ἀνεχθῶ τοιαύτας ὑβρεῖς; ὄχι, σκληρῶς θὰ ἐκδικηθῶ, ἀρῶ μάλιστα δὲν ἐλπίζω πλέον τίποτε ἀπὸ αὐτὴν, διότι μὲ ρισεῖ, μὲ θοδύσσειται. Ναι νὰ ἐκδικηθῶ πρὶν ἢ λάβῃ χώραν ἢ μονομαχίαν μετὰ τοῦ ἀπίστου Αλφρέδου καθότι εἶναι ἐνδεχόμενον καὶ νὰ πέσω. (παρά τινα θύραν). Ἄγγεῦ

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΝΑΕΨΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΑΝΑ. Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ὀργίλως) Ἀκριβὰ θὰ πληρωθῶ τὰς προσβολὰς σου Κύριε ἵππότη, καὶ τὰς θυσίας μου διὰ τῆς προσφορῆς τοῦ ὑστάτου δώρου μου Κύριε Δὲ Ῥίννυ. (γράφει ἐπιστολήν).

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἐκατάλαβα, φοβήλας φυσάει, ὁ ἀχωμεν τρικυμῖαν.

ΑΡΘ. (ἐξάγει τοῦ θυλακίου του ἐπιστολήν τινα καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης, ἣν ἐκράτησε μὲ τὸ ἤμισυ τοῦ βραχιονίου, ταῦτα δὲ ἐσωκλείει ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἣν ἔγραψε καὶ τὴν ὅποιαν δίδει τῷ Ἄγγεῦ). Μόλις ἔλθῃ ὁ Κύριος Δὲ Ῥίννυ ἐξ ὀνόματός μου τῷ δίδετε τὴν ἐπιστολήν ταύτην. (ἀπέρχεται)

ΑΝΑ. (βεβαιωθεὶς ὅτι εὕρισκεται μόνος) Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὁ Κύριος μου εἶναι πολὺ ἰδιότροπος, ὥστε πρέπει νὰ ὑπακούω καὶ νὰ σιωπῶ διὰ νὰ κερδίζω τὰς στερλίνας του. Ἴδου ἔρχεται ὁ ἵππότης.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΡΩΜ. (περιβλέπων μετὰ μελαγχολίας καὶ σοβαρότητος) Ποῦ εἶναι ὁ Μιλόρδος;

ΑΝΑ. Ἀνεχώρησε συστήτας εἰς ἐμὲ τὴν ἐπιστολήν ταύτην δι' ὑμᾶς Κύριε ἵππότη. (ὁ Ῥωμαῖος λαμβάνει τὴν ἐπιστολήν, ὁ δὲ Ἄγγελος ἐπαυσμένως ἀπέρχεται).

ΡΩΜ. (ἀγαρινώσκει) Πρὸς τὸν ἵππότην Ῥωμαῖον Δὲ Ῥίννυ δωρεῖται τὰ κειμήλια ταῦτα ὁ Λόρδ Ἀρθούρος Δὲ Γοδάρ. (ἐκπληκτος καὶ περιαλγῆς παρατηρεῖ τὴν εἰκόνα)

ΑΝΑ. (ὡς ἔκωκ τῆς Ἑλένης! αὐτὴ ἐκείνη τοῦ βραχιονίου τῆς Ἑλένης!) Δεῦ ὑποπτεῖσθην λοιπὸν εἰς μάτην. Καὶ τοῦτο; (ἐκτυλίξας τὴν ἐσωκλειστον ἐπιστο-

ΕΛΕΝΗ
ΑΝΑ
ΡΩΜΑΙΟΣ

λὴν ἀναγινώσκει τεθορυβημένος,

« Ἀγαπητέ μοι Λόρδ!

» Τὰς δὲκτῶ Μ. Μ. περιμένετε με εἰς τὸ παλάτιόν σας,

24 Νοεμβρίου 1848.

Ἑλένη Δὲ Ῥιντόν.

(παρατηρῶν τὴν ἐπιγραφὴν) Πρὸς τὸν Λόρδ Ἀρθούρον Δὲ Γοδάρ. (ἐν ἀπελπισίᾳ) Κατάρτα! (παρατηρῶν τὴν ἐπιστολὴν) Ναι! αὐτὸς εἶναι ὁ χαρακτὴρ τῆς Ἑλένης. Τῆ εικοστῇ τετάρτῃ Νοεμβρίου. (παράφορος) Χθὲς τὴν νύκτα. Ἄ! τὴν φρικώδη νύκτα ὅτε ἤμην εἰς τὴν φυλακὴν. Κατάρτα! Τὴν αὐτὴν νύκτα, ἀθλίᾳ, καὶ τοὺς δύο μᾶς ἐπληξεν ἡ αἰτιμία! (ἐν ἄκρᾳ ὀργῇ) Λόρδ Ἀρθούρε, καὶ ὁ Ἄδης αὐτὸς ἂν μᾶς διεχώριζε θὰ τὸν διέβαινον ἡ δικαία καὶ τρομερὰ ἐκδίκησίς μου διὰ νὰ σπαράξῃ τὴν καρδίαν σου. (ισχυρῶς παρά τινα θύραν) Ἑλένη! Ἑλένη! (παρατηρῶν τὴν ἐπιστολὴν) Τοῦτο λοιπὸν ἀπέβλεπον αἱ γενναῖαι θυσίαι σου, ἄπιστε Μιλόρδε! Καὶ σὲ ἐνόμιζον ἄγγελον ἀγνότητος διεστραμμένη γύναι, (παρατηρῶν τὴν εἰκόνα), σὲ ἐπίστευον αὐτὴν τὴν ἀρετὴν. (παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς) Καὶ σὲ ἐνόμιζον, Μιλόρδε, ἐντιμον ἄνθρωπον! ὦ! πόσον ἠπατήθην! (γεγονυῖα τῇ φωνῇ) Ἑλένη! Ἑλένη! (περιπατεῖ ὡς μαινόμενος) Ναι Μιλόρδε! διὰ τοῦ αἵματός σου θὰ πληρωθῇ ἡ τιμὴ μου!

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΕΛΕΝΗ καὶ ὁ ἄνθ.

ΕΛΕΝΗ (ἀμηχανοῦσα) Τὸ θέλεις Ῥωμαῖς;

ΡΩΜ. (κρατῶν τὴν ὀργὴν τῆς) Ἑλένη, μετ' ἡγάπας πρότερον;

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Καὶ ἔλαβε; αἰσθάν νὰ ἀμφιβάλλῃς δι' ἐμέ;

ΡΩΜ. Μὲ ἡγάπας τὴν νύκτα τῆς 24ης Νοεμβρίου;
ΕΛΕΝΗ (πρίγουσα στεναγμόν) Ῥωμαῖς!

ΡΩΜ. Ἀποκρίθητι τὴν νύκτα ὅτε ἤμην εἰς τὴν φυλακὴν, ἀθλίᾳ, εἰπέ μοι ποῦ ἀπέρασες τὴν νύκτα ἐκεῖνην; (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος τῆ δεικνύει τὴν εἰκόνα καὶ με τραχεῖαν καὶ πεπνυγμένην φωνὴν τῇ λέγει) Γνωρίζεις τὴν γυναῖκα ταύτην; τὴν ἐνοχον ταύτην γυναῖκα;

ΕΛΕΝΗ (φρικώσα) Ῥωμαῖς, ἄκουσόν με

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Τὸ κατὰπτιστον ἐγκλημά σου τὸ βλέπω ἐπὶ τοῦ προσώπου σου· τὸ βλέπω εἰς τὴν ὠχρότητα τῆς αἰσχύνῃς ἣτις καλύπτει τὸ μέτωπόν σου . . . τὸ βλέπω εἰς τὰ δάκρυά σου . . . Ὀμίλει ἀθλίᾳ!

ΕΛΕΝΗ (γουπιετῆς) Ῥωμαῖς, Ῥωμαῖς!

ΡΩΜ. (δεικνῶν αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τῆς) Γνωρίζεις τὴν ἐπιστολὴν ταύτην;

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) ὦ! Ῥωμαῖς! ἄκουσόν με καὶ ἐπειτα ἄς ἐκπνεύσω εἰς τοὺς πόδας σου.

ΡΩΜ. Σιῶπα! σιῶπα! μὴ μοὶ ὁμολογήσης τὸ ἐγκλημά σου· ἐπειδὴ ἐγὼ τῶν χειλέων σου προφερόμενον θὰ μοὶ φανῇ φρικωδέστερον. Σιῶπα! οὐδὲ λέξιν μὴ εἴπῃς πλέον . . . ἐνόησα ἠθέλησας νὰ ἀγοράσης τὴν τιμὴν μου πωλοῦσα τὴν ἰδικήν σου! Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

ΕΛΕΝΗ (ικτετεύουσα) Ῥωμαῖς! ἀκροάσθητι με!

ΡΩΜ. (κλείων τὸ στόμα τῆς) Σιῶπα! σιῶπα, γύναι ἄπιστος!

(ἡ ΕΛΕΝΗ πίπτει λειπόθυμος.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΕΚ ΤΗΣ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Αἴθουσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

Μία τῶν παραπλευρῶν θυρῶν καλύπτεται
διὰ παραπετάσματος.

ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ ΑΛΦΡΕΔΟΣ

ΑΛΦ. Εἶδον μίαν σου συναλαγματικὴν διαμαρτυρημένην παρά τινι φαύλῳ τοκογλύφῳ· τί σκέπτεσαι νὰ πράξεις; Μστ' ὄλιγον θὰ ἀναγκασθῆς νὰ ὑποκύψῃς εἰς τὰ τοῦ νόμου.

ΡΩΜ. Τῷ ἔδειξα πολυτίμους τινὰς λίθους· τοὺς δ-ποίους ἤρνήθη νὰ λάβῃ καὶ τοι ἐκτιμηθέντες ὑπερβαί-νουσι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλὴν μου. Ἐσκέφθην νὰ τοῦ δώσω ἓν κτήμιά μου, καὶ νὰ τοῦ ἀφήσω ὡς ἐνέχυρον τὸ πα-λάτιόν μου τοῦτο διὰ νὰ σωθῶ.

ΑΛΦ. (λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ 'Ρωμαίου με στοργὴν) Ῥωμαῖε, ἀπειράκις σοὶ εἶπον νὰ ἀπομακρυ-θῆς τῶν ἀτίμων ἐκείνων καταγωγῶν τοῦ χροτοπαι-γνίου, εἰς τὰ ὅποια ἄλλο δὲν ἀπολαμβάνει τις ἢ τὴν ἀπώλειαν τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς. Ἀπειράκις μοὶ ὑπεσχέθης ὅτι δὲν θὰ πατήσῃς τοὺς (μισαροὺς) ἐ-κείνους τόπους, πλὴν κατὰ δυστυχίαν πάλιν ὑπῆγες

καὶ πάλιν ἔχατες. Ῥωμαῖε, εἶναι μεγάλου δυστύχημα νὰ χάσῃ τις τὴν τιμὴν του. Ῥωμαῖε, ἡ κοινωνία εἶναι πολὺ αὐστηρὸς δικαστής.

ΡΩΜ. Σοὶ ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ἔχω προσφιλέστερον, εἰς τὴν φιλίαν μας ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ὑπάγω ἐκεῖ.

ΑΛΦ. Ὁ πιστωτὴς χθὲς διευθύνετο πρὸς τὸν Ἀδρῶδ Ἀρθουρον Δὲ Γοδάρ ἵνα πληρωθῆ ὡς τοῦ ἐγγυήθη. Ἐγὼ τὸν ἀπέτρεψα καὶ ἄλλος τὸν ἐπλήρωσε.

ΡΩΜ. Ποίος;

ΑΛΦ. Ἐκεῖνος ὅστις ἐπλήρωσε τὸ ἐξ ὀγδοήκοντα χιλιάδων φράγκων συνάλαγμά σου, δὲν θέλει ἐνέχυρον οὐ-τε πολυτίμους λίθους, οὔτε κτήμα, οὔτε τὸ παλά-τιον τῶν προγόνων σου.

ΡΩΜ. Ἀλλὰ τί ζητεῖ λοιπὸν παρ' ἐμοῦ; Τὸ ὄνο-μα του Ἀλφρέδε . . .

ΑΛΦ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ) Ἐγὼ εἶμαι, 'Ρωμαῖε' καὶ ἄλλο δὲν ζητῶ ἀπὸ σὲ ἢ τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου ὅτι θὰ παύσῃς πλέον τοῦ νὰ συχνάζῃς εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους διαφθορᾶς καὶ καταστροφῆς.

ΡΩΜ. Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι πάντοτε θὰ ἔχω ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς σου. (πορευθεὶς πρὸς τινα τράπεζαν γρά-φει τὸ ἐπόμενον ὁμολογὸν ὅπερ ἀναγιγνώσκει πρὸς τὸν 'Αλφρέδου.)

Ἐν Παρισίῳ 29 Νοεμβρίου 1848.

Ὁ ὑποφαινόμενος ὀφείλει τῷ Κυρίῳ Κόμητι Ἀλ-φρέδῳ Δερνίε ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων ἵαπερ θέ-λει τῷ ἀποδώσει ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ σήμερον μετὰ τὸν ἀνάλογον τόκον τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον.

'Ρωμαῖος Δὲ 'Pirru.

ΑΛΦ. (ἐξάγει τοῦ θυλακίου του τὴν συναλλα-γματικὴν, τὴν ὅποیان δείξας τῷ 'Ρωμαίῳ σχίζει λαμ-βάκιον ἀπείροσ τοῦ 'Ρωμαίου) Ἡ συναλλαγματικὴ ἀπείροσ καὶ τὸ κενὸν ἐπιχρησιμεῖται πλέον.
ΜΟΥΡΩΜ, ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΑΛΦ. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελον νὰ χαρίσω τὸ ὁμόλογον τοῦτο, δύναμαι νὰ τὸ πράξω ;

ΡΩΜ. Βέβαια.

ΑΛΦ. Λάθετο λοιπὸν ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον φιλίας.

ΡΩΜ. Ἄλφρεδε . . . ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

ΑΛΦ. (σφίζων τὸ ὁμόλογον καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν) Εἰς τὸν πιστωτὴν σου δὲν χρεωστεῖς πλέον τίποτε. (τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα μετὰ στοργῆς) Εἰς τὸν φίλον σου ὅμως ἐνθυμοῦ ὅτι ἔδωκες τὸν λόγον σου νὰ μὴ συχνάξῃς εἰς τὰ ἄτιμα καταγώγια τοῦ χαρτοπαιγνίου.

ΡΩΜ. Πλὴν, Ἄλφρεδε, οὐδὲν μοι θρεῖλεις ἵνα μὲ εὐεργετῆς τοσοῦτον.

ΑΛΦ. Εἶναι ἀληθές, Ῥωμαῖε.—Ἐπίτρεψόν μοι ὅμως νὰ σοὶ φέρω ἐπὶ τοῦ προκειμένου παρατηρήσεις τινάς. Καλῶς γνωρίζεις ὅτι ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων μᾶς συνδέσσει μέγῃς τοῦδε, καὶ ἐλπίζω μὲχρι τάφου ἢ εἰλικρινεστέρα ἢ εὐγενεστέρα φιλία.

ΡΩΜ. Ναί, καὶ τὴν φιλίαν μας ταύτην πάντοτε ἐλάτρευσα.

ΑΛΦ. Καλῶς γνωρίζεις ὅτι ἐκληρονόμησα ἄπειρα πλούτη, καὶ κατὰ δυστυχίαν οὐδεὶς μοὶ ἔμεινε συγγενής, ὥστε ἀφθονεῖ ὁ χρυσὸς ἐν τῷ ταμείῳ μου ὡς ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἢ φιλία σου, τὴν ὁποίαν ἀπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦς ὠραιότερους χρόνους τῆς ζωῆς μου ἐσεβάσθην. Ἐνεκα τοῦτου ἀπεφάσισα νὰ σοὶ παραχωρήσω μικρὸν τι μέρος τῆς περιουσίας μου, ἐν δὲ τὸ ἀποποιηθῆς, ἢ ἀποποιήσις σου θέλει μεγάλως μὲ δυσαρστήσει.

ΡΩΜ. Εἶσαι ἀνεκτίμητος καὶ ἐν Παρισίοις θυμιάζουν τὰς ἀρετάς σου, ἐγὼ δὲ πάντοτε ἐνόμιζον τιμὴν μου νὰ σὲ ἔχω φίλον.

ΑΛΦ. (θλίβων τὴν χεῖρα του). Χαῖρε, Ῥωμαῖε, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε τὴν ὑπόσχασίν σου (ἀναχωρῶν).

ΡΩΜ. Μοὶ εἶναι ἰσρά. Χαῖρε. (ἐὼς συνοδεύει μὲ

χρητῆς θύρας ἔπειτα ἐπανέρχεται καὶ κάθεται παρὰ τινὰ τράπεζαν) (λυπηρῶς) Φίλε ἀσύγκριτε! Πόσον εὐτυχῆς ἤθελον εἶσθαι ἐν ἐγκαίρως ἤκουον τὰς παραινήσεις σου ὅπως ἀπομακρυνθῶ τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὸ ὅποιον μὲ σωρῶς χρυσίου ἐπλήρωσα, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ μὲ τὴν τιμὴν μου. Φρίττω ἀναλογιζόμενος εἰς ὁποῖον τρομερὸν ἔγκλημα μὲ ὤθησε! Τὰ πταίσματά μου ἀπόλεσαν καὶ ἐκείνην ἥτις ὑπὲρ τὴν ζωὴν τῆς μὲ ἠγάπα. Δυστυχῆς! ἵνα σώσῃ τὴν τιμὴν μου . . . (πλήττων ἐν ἀπελπισίᾳ τὸ μέτωπόν του) Θεέ μου! Θεέ μου! Φρικίῳ εἰς μόνον τὴν ἀναπόλησιν ταύτην. (ἐν παραφορᾷ πίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΕΛΕΝΗ καὶ ὁ ἄνω

(Ἐκ τινος τῶν παραπλεύρων θυρῶν ἐμφανίζεται ἡ Ἐλενη μὲ τὴν κόμην λυτὴν καὶ διεσπαρμένην ἐπὶ τῶν ὤμων, ὠχρὰ καὶ ἡλλοιωμένη τὸ πρόσωπον βραδέως καὶ κλονιζομένη προβαίνει θήματά τινα. Μὲ φωρὴν ἡμίσεστον καὶ ἐξησθενημένην)

ΕΛΕΝΗ. Τὰ πάντα! ναὶ τὰ πάντα δι' ἐμὲ ἀπολέσθησαν . . . Οἶμοι! ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης δὲν μοὶ μένει ἄλλο ἢ ὁ μαῦρος τάφος! Αἰσθάνομαι τὸν θάνατον σπαράσσοντά τὰ σπλάγχνα μου, πλὴν δὲν εἶναι τόσον φρικώδης ὅσον τὸ ἔγκλημά μου. Καὶ πρέπει νὰ τὸν φοβηθῶ; Ὄχι! μάλιστα ἀνυπομόνως τὸν περιμένω, ἐπειδὴ θὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ βλήματα τῆς κοινωνίας ἥτις πᾶσαν στιγμὴν νέον θάνατον θὰ μοὶ δίδει. Τίποτε πλέον δὲν μὲ συνδέει μὲ τὴν γῆν ταύτην τῶν δακρύων. Οὐδ' ἡ πίστις, οὐδ' ὁ ἔρωσ τοῦ συζύγου μου τὸν ὁποῖον ἐπρόδωκα, οὐδὲ τὸ ἀκηλίδωτον φίλτρον τοῦ τέκνου μου, τὸ ὅποιον θὰ τρέμω νὰ σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

ΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΡΩΜ. (ἐπιβήσας φρίττει ἐπὶ τῇ θία τῆς Ἐλένης)

ΒΟΥΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

νης πλησιάζων αὐτήν). Πῶς εἶται τόσον ὠχρὰ Ἐλένη;
ΕΛΕΝΗ (κλαίουσα) Τι ἤλθεις; . . . Ἄρξ με διό-
 τι ἐντός τοῦ στήθους μου ἔχω τὸν θάνατον. Ῥωμαῖε
 σὲ ἠγάπησα περισσότερο τῆς ζωῆς μου, ἔπραξα τὸ ἀ-
 πελπιστικὸν τοῦτο βῆμα διότι τὸ ἔγκλημά μου μοὶ ἀ-
 πέτρησε νὰ σὲ βλέπω κατὰ πρόσωπον νὰ σοῦ λέγω «σὲ
 ἀγαπῶ».

ΡΩΜ. (τρυφερῶς) Πλὴν ἐγὼ θὰ σὲ ἐσυγχώρουν. Ζῆ-
 σον, Ἐλένη, τοῦλάχιστον διὰ τὸ τέκνον μας.

ΕΛΕΝΗ (μὲ φωνὴν πεπνιγμένην) Ἠτιμάσθην, Ῥω-
 μαῖτε, διὰ νὰ μὴ διαδοθῆ εἰς Παρισίους ὅτι ὁ Ἰππότης
 Δὲ Ρίννυ, καθηρέθη, καὶ ἐν τῇ φυλακῇ τῶ ἀφῆρσαν τὸ
 παράσημον τοῦ λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Προέκρινον δὲ τὸν
 θάνατον παρὰ νὰ καλυφθῆ ὑπὸ αἰσχύου ἢ λαμπρὰ μνήμη
 τῶν Δὲ Ρίννυ. Προσφιλέστερος μοὶ εἶναι ὁ θάνατος
 παρὰ μίαν ἡμέραν ὁ υἱός μας νὰ σὲ καταρασθῆ. Ναί!
 ἐπειδὴ ἡ κοινωνία θὰ τῶ ὑπεθυμίζεν ὅτι ἐδελυρὸν
 ἔγκλημα ἔφερε τὸν πατέρα του εἰς τὸ δεσποτήριον.

ΡΩΜ. Τὰ πάντα θὰ ἐλησπόνουν καὶ ἤθελον σὲ ἀ-
 γαπήσῃ ὡς τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔρωτός μας.

ΕΛΕΝΗ. Ἀλλ' ὁ θάνατος, Ῥωμαῖε, θὰ ἐπέκειτο τῆς
 κεφαλῆς μου ἐν μόνῃ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἤθελον ζῆ πλησίον
 σοῦ γυνὴ ἔνοχος.

ΡΩΜ. Ἀλλὰ θὰ ζήσεις, Ἐλένη, θὰ ζήσεις διὰ τὸ
 τέκνον μας!

ΕΛΕΝΗ (ἐντρομος καὶ κλονουμένη πίπτει εἰς τὰς
 ἀγκάλας τοῦ Ῥωμαίου) Τὸ τέκνον μας!

ΡΩΜ. Ναί! (στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιονοῦ τοῦ
 Ῥωμαίου πορεύεται πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ τέκνου.)

ΕΛΕΝΗ. Καὶ ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ τὸ ἐγκαταλεί-
 ψω διὰ παντός . . . Οἴμοι! τὸ δηλητήριον! Ἔ! πῶς
 διατρέχει τὰς φλέβας μου.

ΡΩΜ. (φρικῶν) Τί ἔπραξες; (πορεύεται ὅπως κα-
 λίσθη τοὺς ὑπηρέτας)

ΕΛΕΝΗ. (μὲ φωνὴν φρικώδη) Στάσου ἐδῶ πλῆ-

σίον μου (τὸν καθίζει ἐπὶ τινος σοφᾶ) Ἀνθρώπινος δού-
 ναμῖος δὲν δύναται νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν. Μείνε
 πλησίον μου, εἰπέ μοι ὅτι μὲ συγχωρεῖς καὶ θὰ ἀποθά-
 νῶ μὲ τὸ μείδιμα τῆς εὐδαιμονίας ἐπὶ τῶν χειλέων.
 ὁ Ῥωμαῖος πορεύεται πάλιν πρὸς τὴν θύραν τὰ
 καλίσθη τοὺς ὑπηρέτας, ἡ Ἐλένη ἐγείρεται καὶ κλο-
 νουμένη φθάνει μέχρις αὐτοῦ ἵνα τὸν ἐμποδίσῃ καὶ
 πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν του) Ὄχι, Ῥωμαῖε μου, διὰ
 τὸν Θεὸν μὴ κράξῃς ἰατρόν τί; θέλεις καὶ ἄλλος ἀ-
 κόμη νὰ γίνῃ μάρτυς τοῦ δεινοῦ ἔγκλημάτός μου; Καὶ
 ἔπειτα τί δύναται νὰ πράξῃ δι' ἐμέ; Τίποτε, Ῥωμαῖε
 μου, τίποτε, ἐπειδὴ πλησιάζω εἰς τὸν τάφον. Συγχώ-
 ρησόν με καὶ ἀγάπη τὸ τέκνον μας.

ΡΩΜ. Θὰ ζήσω ἵνα σ' ἐνθυμούμαι καὶ ἀγαπῶ περισ-
 σότερον τὸ ἀθῶον ἐκεῖνο πλάσμα.

ΕΛΕΝΗ Θέλω νὰ τὸ ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν . . .
 ποῦ εἶναι; . . .

ΡΩΜ. (ἀνασύρων τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ δει-
 κνύων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσης). Ἐκεῖ ἀναπαύεται.

ΕΛΕΝΗ. (ἀνυπομόνως). Ποῦ;
ΡΩΜ. Πλησίον μας . . .

ΕΛΕΝΗ (μὲ πνιγερὰν φωνὴν) Ἄ! δὲν τὸ βλέπω
 πλέον . . . τέκνον μου! τέκνον μου . . . Ἀλλὰ διατί,
 Ῥωμαῖε, δὲν σηκόνεις τὸ παραπέτασμα;

ΡΩΜ. Ἴδου αὐτὸ ἀνυψωμένον.
ΕΛΕΝΗ Πλὴν πῶς δὲν τὸ βλέπω; διατί; (μὲ κραυ-
 γὴν παρατεταμένην) Ἄ! (φέρουσα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς
 ὀφθαλμούς) Θεέ μου!

ΡΩΜ. Ἄρξ νὰ κράξω ἰατρόν.
ΕΛΕΝΗ. (παράφορος) Ἄ! δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς
 δι' ἐμέ! οἴμοι! . . . Ῥωμαῖε, Ῥωμαῖε! ἔχασα τὴν ὄ-
 ρασιν. (πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ῥωμαίου ὅστις κα-
 θίζει αὐτὴν ἐπὶ ἔδρας).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ και οι ἄνω.

ΓΑΣ. Ὁ Λόρδος Ἀρθούρος ἐπιθυμεῖ, Κύριε, νὰ σὰς ἴδῃ.
ΕΛΕΝΗ Τὴν ἀγωνίαν μου θέλει νὰ ἴδῃ, τοὺς σπαραγ-
μούς μου! (πρὸς τὸν Γάσπαρον) Ἄς ἔλθῃ.

ΓΑΣ. (ἐκθαμβος και περιλυπος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς
Ἑλένης) Θεέ μου!

ΡΩΜ. Ὄχι, Ἐλένη.

ΓΑΣ. (κλαίων και καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχῆς κυρά μου!
ΕΛΕΝΗ Ναι, Ῥωμαῖε, ἄς ἔλθῃ· θέλω νὰ τὸν ἴδω νὰ
τὸν καταρασθῶ. (μετὰ βραχυταίᾳ σκέψιν) Ἄς τὸν κρί-
νῃ ὁ Θεός,

ΡΩΜ. (πρὸς τὸν Γάσπαρον) Ἄς ἔλθῃ. (ἀνοίγει κι-
βώτιόν τι και λαμβάνει ἐκεῖθεν μαχαίριον)

ΕΛΕΝΗ (ἀκροαζομένη) Καὶ σὺ Ῥωμαῖε μ' ἐγκατα-
λείπεις! Ἐλθε πλησίον μου. (καθ' ἑαυτήν) Θέλει νὰ
μ' ἐκδικηθῇ. Ὄχι, ποτέ! (λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τοῦ
Ῥωμαίου ὅστις ἦλθεν ἠδὴ πλησίον τῆς) Τί σκέπτεσαι
νὰ πράξῃς μετὰ τὸ ὄπλον τοῦτο; . . . Ὄχι, Ῥωμαῖε, μὴ μο-
λύνης με αἷμα τὸν οἶκον τοῦ τέκνου μας.

ΡΩΜ. Ἄφες με Ἐλένη. . . .

ΕΛΕΝΗ (ἰκετευτικῶς) Δόμοι το, Ῥωμαῖε, εἶναι ἡ
τελευταία χάρις τὴν ὁποίαν ζητῶ ἀπὸ σέ. (ὁ Ῥωμαῖος
τῆς τὸ δίδει, αὐτὴ δὲ τὸ κρατεῖ σφιγκτὰ διὰ τῶν χειρῶν
τῆς) Δός μοι καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον.

ΡΩΜ. Διατί;

ΕΛΕΝΗ Σὲ παρακαλῶ, Ῥωμαῖέ μου.
(Ὁ Ῥωμαῖος λαμβάνει ἐκ τινος γραφείου τὸ χαρτοφυ-
λάκιον, δίδει καὶ τοῦτο πρὸς τὴν Ἑλένην ἧξι τὸ
κρατεῖ μετὰ τὸ μαχαίριον)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ και οι ἄνω.

ΑΡΘ. (ἐντρομος ἀπισθοχωρεῖ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς

Ἑλένης) - Θεέ μου!

ΡΩΜ. (σοβαρῶς) Μὴ ἀποστρέψετε τὸ βλέμμα, ἄλ-
λ' ἐν αὐτῇ ἴδέτε τὸ θῦμα σας.

ΑΡΘ. (τὲταραγμένος και ὡς ἰκτεῶν τὸν Ῥω-
μαῖον) Ἡρχόμην ἵνα σὰς ζητήσω . . .

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Συγγνώμην.

ΑΡΘ. (ὡς ἄνω) Ναι! διότι μετ' ὀλίγον θὰ μο-
νομαχήσω μέχρι θανάτου.

ΡΩΜ. (ὀργίλος) Ζητεῖτε λοιπὸν συγγνώμην διότι
μοὶ ἀφῆρατε τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην. Πλὴν πῶς ἄλλως ἤ-
θέλατε τύχη ταύτης ἢ διὰ τοῦ αἵματός σας; (ἐν ἀπελ-
πισίᾳ θέλων νὰ λάβῃ τὸ μαχαίριον ἀπὸ τὰς χεῖρας
τῆς Ἑλένης).

ΕΛΕΝΗ. Στάσου Ῥωμαῖε. (ἡ Ἑλένη μετὰ κόπου ἐ-
γειρομένη κρατεῖ τὸ ὄπλον και στηριζομένη ἐπὶ τοῦ
βραχίονος τοῦ Ῥωμαίου παρεπιθεται ἐν μέσῳ αὐτῶν)
Ὄχι μὴ τὸν φονεύσῃς ἄφες νὰ τὸν τιμωρήτῃ ἡ θεία δι-
καιοσύνη. (δεικνύουσα πρὸς τὸν Ἀρθούρον τὸ ὄπλον ὅ-
περ εἰσέτι κρατεῖ ἀρὰ χεῖρας) Ἐγὼ τὸ θῦμα σας ἀνέ-
στειλον τὸ ὄπλον ὅπερ ἐμελλε νὰ σπαραξῇ τὴν καρ-
δίαν σας. Ἐγὼ σώζω τὴν ζωὴν σας ἐφ' ὧς σεῖς μ' ἐ-
στεῖθησατε τοῦ συζύγου, τοῦ τέκνου, τῆς ὑπάρξεώς μου.
(δίδουσα αὐτῷ τὸ χαρτοφυλάκιον) Λάβετε, Μιλόρδε,
τὰ χρημάτα σας.

ΑΡΘ. Ὄχι, ποτέ Κυρία! . . .

ΕΛΕΝΗ Μὲ τὰ τελευταία δάκρυά του σὰς παρα-
καλεῖ τὸ ἀγωνίων θῦμα σας. Λάβετε τα! (ὁ Ἀρθού-
ρος λαμβάνει και θέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ χαρ-
τοφυλάκιον.) Ῥωμαῖε! βοήθειαν! (πίπτει εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τοῦ Ῥωμαίου ὅστις καθίζει πάλιν αὐτὴν εἰς
τὴν ἄνω μνησθεῖσαν ἐδραν) Συγχώρησον με Ῥωμαῖε,
συγχώρησον τὸν δῆμόν σου και ἀγάπα τὸ τέκνον μας. . .

Ἄ! (ἀπαρτῶσα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τὸν ὄμιλον τοῦ δηλητηρίου.—
Ὁ Μιλόρδε ἀναχωρεῖ πλησιάζει αὐτὴν και με
κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν γονυπετεῖ ἐνώπιον τῆς

ἀγωνιώσης και θλίβει τὴν χεῖρα της. Ὁ Ἀρθούρος ἀναχωρῶν συναντᾶται μετὸν Ἀλφρέδον.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

(Ἀκούεται τὸ ὠρολόγιον σημαῖνον τὴν δεκάτην.— Ὁ Ἀλφρέδος εἰσέρχεται κεκαλυμμένος διὰ μεγάλου μαρδύου.

ΑΛΦ. (πλησιάζων τὴν Ἑλένην, — Φρικιδῶν) Θεέ μου! (μετ' τρομερὰν φωνὴν καὶ πεπνυμένην ὑπὸ τοῦ ἄλλου λέγει τῷ Ἀρθούρῳ) Δαίμων, περιμένεις νὰ ἔδῃς ἐκπνέον τὸ ἀθῶον θυμά σου. Ἄθλιε! ἔφθασεν ἡ ὀρισθεῖσα ὥρα. Ἀκολούθησόν με κατηραμένε· οἱ μάρτυρες μᾶς περιμένουσι.

ΑΡΘ. (καταστέλλων κρανητὴν ἀπελπισίας) Ἄ!...

ΑΛΦ. Ἐμπρός, δειλὲ, εἰδὲ μή... (προτείνων αὐτῷ τὸ πιστόλιον.)

ΑΡΘ. (ἀπελπιστικῶς) Σὰς περιμένω. (ἀπέρχεται)

ΡΩΜ. (τρέχων πρὸς τὸν Ἀλφρέδον ὡς μαινώμενος) Ἐγὼ πρέπει νὰ χύσω τὸ αἷμά του.

ΑΛΦ. (μετ' ὄνειρον ἐκείνου, καὶ μεγαλείου) Εἶσαι πατήρ, μείνον ἐσταθῶν. (ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ (ψυχοβόρατος) Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε!

ΡΩΜ. (κλαίων) Ἑλένη μου!...

ΕΛΕΝΗ Χαῖρε Ῥωμαῖε μου... ἐποθήσκω, ... συγχώρησόν με...

ΡΩΜ. (γονυκλίτης καὶ καταφυλῶν τὰς χεῖρας της) Θὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὸν τάφον.

ΕΛΕΝΗ (σπαρασσόμενη) Ὁχι ζῆσον, Ῥωμαῖε μου... νὰ μ' ἐνθουμῆσαι... ν' ἀγαπᾷς τὸ τέκνον μας... τὸ τέκνον μας... Ἄ! ἀ... πο... θνή... σκω... (ἐγερθεῖσα στρέφει τὸ ὄπισθεν βλέμμα πρὸς τὸ ὄμματιον τοῦ παιδίου καὶ ῥῆξασα παρατεταμένην κρανητὴν ἐκπνέει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ῥωμαίου, οὕτως

ἀποθίπει αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἔδρας καὶ καταβελημένος ὑπὸ τῆς λύπης ἐγκαταλείπεται ἐπὶ τινοσ σοφᾶ ὀλιγομακρὰν κειμενου τῆς Ἑλένης)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ οἱ ἄνω.

(Ἡ Λουίζα τρέμουσα, ὠχρὰ, μετ' ἡμίσην κίσην λελυμένη καὶ ἀτακτοσ βραδέως προβαίνει καὶ φρίττει ἰδοῦσα τὸ πτώμα τῆς Ἑλένης). Θεέ μου!... ἐγὼ ἐπετάχυνα τὸν θάνατον τῆς ἀγαθῆς κυρᾶς μου. (λαμβάνει τὴν χεῖρα της καλύπτουσα αὐτὴν διὰ γυλιημάτων ὀπισθοχωρεῖ φριττουσα) Ἄ! ὁ πάγοσ τοῦ θανάτου τὴν ἐκυρῖευσε! ὦ! ἔδν ἔζηθὰ μ' ἐσυγχώρησε. Πλὴν τί ἀξίζει ἡ συγχώρησις τοῦ θύματος ὅταν ὁ ἔλεγχος συντρίβει τὴν καρδίαν μας; (περιβλεπούσα ἐντρομοσ) Καὶ δύναμαι νὰ καθήτω πλέον εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι; ... ποῦ θὰ ὑπάγω; ... ποῦ νὰ κρύψω τὴν εἰς ἄβυσσον ἀχαριστίαν μου, τὴν καταχθόνιον ἀγνωμοσύνην μου; ... (ἀτερίζουσα τὸ πτώμα) Θεέ μου! τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα, τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον ὦ! πῶσ θὰ τὰ βλέπω πάντοτε, καὶ θὰ αὐτὸ ἐνθυμίζου τὸ ἀποτρόπαιόν μου κακοεργημα. (σιωπὴ δι' ὀλίγον καὶ κατάλληλοσ εἰκὼν. Ἀκούεται ἐκπυροσκόρησις). Ἄ! (φεύγει ἐν ἀπελπισίᾳ)

ΡΩΜ. (διασεισθεὶς ἐκ τοῦ ληθάργου τοῦ διατρέχει τὴν αἵθουσαν) Τί συνέβη; ... Ἄ! ναὶ ἐνθυμοῦμαι! (κλιώνων τὸ γόνυ) Θεέ μου! Θεέ μου! ὦσον τὴν ζωὴν τοῦ μόνου φίλου μου, τοῦ εὐεργέτου μου! (μελαγχολικῶσ πλησιάζων εἰς τὸ πτώμα τῆς Ἑλένης) Ἑλένη μου! σὺ δι' ἐμὲ ἀπέθανες καὶ ἐγὼ θὰ ἐπιζήσω μετὰ τὸν θάνατόν σου; Ὁχι! (λαμβάνει τὸ μαχαίριον ὀπισθὸσ τῆς προλαβούσης σκηνῆς κείται χαμαὶ) Θὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὸν τάφον!

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ και ὁ ἄνω. *κωρὸς*

(δραμῶν πρὸς τὸν Ῥωμαῖον κρατεῖ τὸν βραχίονά του και ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ τὸ μαχαίριον)

ΑΛΦ. Τί θέλεις νὰ πράξης;

ΡΩΜ. (ἐκτός εαυτοῦ τὸν φέρει και τῷ δεικνύει τὸ πτώμα τῆς Ἑλένης.)

ΑΛΦ. (καλύπτων τὸ πρόσωπόν του διὰ τοῦ μαρδύου) Δυστυχής! (πρὸς τὸν Ῥωμαῖον) Ἀρκούντως ἐξεδικήθη. Ὁ ἄνοσιος ἐκεῖνος δὲν ὑπάρχει πλέον.

(Ὁ Αλφρέδος λαβὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν Ῥωμαῖον τὸν φέρει πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ τέκνου αὐτοῦ και ἀρνήσων τὸ παραπέτασμα με ἀξιοπρέπειαν και μεγαλεῖον τῷ λέγει) Ζήσον' σοὶ τὸ ἐπιβάλλει τὸ πατρικὸν καθήκον.

(ρίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς Ἑλένης διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου. Ὁ Ῥωμαῖος τὸν ἐμποδίζει ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν, και ἀμφοτέρω ἰσχυροῦσι πρὸ τοῦ πτώματος.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Ὡς πρὸς τὰ διαφυγόντα τὴν προσοχὴν μας και τὸ τσιμπιδι τοῦ τυπογράφου λάθη ἐξαιτούμεθα τὴν συγγνώμην τῶν Κ.ῶν ἀναγνωστῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α152 Φ70013

ΣΑΝΤΟΡΗΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΕΡΜΟΥΣΤΡΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΣΑΡΑΝΤΩΝ
ΥΠΟΧΡΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥΣΤΡΑΤΩΝ
ΙΝΚΟΥΒΑΤΕΙΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γ. ΤΣΑΟΥΣΗ: Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γ. ΤΣΑΟΥΣΗ
ΔΙΚΗΤΟΥ

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ